

ИСАБЕЛ АЛИЕНДЕ КРАЛСТВОТО НА ЗЛАТНИЯ ДРАКОН

Част 2 от „Градът на зверовете“

Превод от испански: Катя Диманова, 2005

chitanka.info

1

ДОЛИНАТА НА СНЕЖНИЯ ЧОВЕК

— От няколко дни будисткият монах Тенсинг и неговият ученик принц Дил Бахадур се изкачваха към високите върхове в северната част на Хималаите, района на вечните ледове, където, откакто свят светува, бяха стъпвали само неколцина ламы. Нито един от двамата не броеше часовете, защото времето не ги интересуваше. Календарът е измислен от човека, а в духовен план времето не съществува, повтаряше учителят на своя ученик.

Преходът беше най-важен за тях. Момчето го предприемаше за първи път, а монахът си спомняше, че го е правил в предишен свой живот, но спомените му бяха малко смътни. Водеха се по указанията на древен пергамент и следяха посоката по звездите в тази пустош, където дори през лятото условията бяха твърде сурови. Температурата от няколко градуса под нулата беше поносима само през два-три месеца в годината, когато не вилнееха ужасни виелици.

Дори при ясно небе студът беше пронизващ. Бяха облечени с вълнени туники и корави наметки от кожа на як. Ботушите им бяха от същата кожа, с козината навътре, а отвън — намазани с лой. Пристъпваха внимателно, защото едно подхлъзване по леда можеше да ги отнесе на стотици метри надолу в бездънните пропасти, с които Бог сякаш бе насякъл склоновете като с брадва.

Заснежените планински върхове блестяха на фона на наситено синьото небе и двамата пътешественици напредваха бавно, поради липсата на достатъчно кислород на тази височина. Почиваха често, за да дадат възможност на белите си дробове да се приспособят. Усещаха болки в гърдите, ушите и главата, повдигаше им се, чувстваха се уморени, стремяха се да владеят дишането си, за да използват максимално всяка глътка въздух.

Бяха тръгнали да събират от редките билки, които растяха само в ледената долина на Снежния човек, а бяха основни за приготвянето на лечебни помади и балсами. Ако оцелееха след опасния преход, можеха

да се смятат за посветени, тъй като характерът им щеше да се закали като стомана. Волята и смелостта им бяха подлагани на изпитание неведнъж по време на пътешествието. Ученикът щеше да се нуждае и от двете качества — воля и смелост — за да изпълнява мисията, за която бе предопределен. Затова името му бе Дил Бахадур, което на езика на Забраненото кралство означаваше „храбро сърце“. Отиването до Долината на Снежния човек беше един от последните етапи на суровото обучение, на което принцът бе подложен през последните дванайсет години.

Момчето не знаеше истинската цел на това пътуване, а тя беше по-важна от лековитите растения и от посвещаването му като върховен лама. Учителят нямаше право да му я разкрие, така както нямаше право да му говори за редица други неща. Неговата роля бе да напътства принца при всяка стъпка от дългото му ученичество, да укрепва тялото и характера му, да развива ума му и непрестанно да подлага на проверка качествата на духа му. Дил Бахадур щеше да открие причината за прехода до Долината на Снежния човек по-късно, когато застанеше пред чудодейната статуя на Златния дракон.

Тенсинг и Дил Бахадур носеха на гръб вързопите със завивки, зърно и мас от як, без които едва ли биха оцелели. Около кръста си бяха увили въжета от косми на як — твърде полезни при катеренето — и никога не тръгваха без дългите и здрави тояги, подобни на прът, които използваха както за да се подпират и да се бранят в случай на нападение, така и да си правят заслон за през нощта. С тях измерваха също дълбочината и твърдостта на почвата, преди да стъпят там, където — знаеха го от опит — новият сняг нерядко прикриваше дълбоки ями. Често се изправяха пред цепнатини, които, ако не можеха да бъдат прескочени, налагаха големи отклонения. Понякога, за да избегнат часове път, те полагаха пръта между двата бряга на бездната и след като се уверяха, че се е закрепил здраво в двата края, се осмеляваха да стъпят на него и да скочат на отсрещната страна, но само ако беше на един разкрач, защото вероятността да полетят в пропастта беше огромна. Вършеха го несъзнателно, без да се замислят, разчитайки на ловкостта на тялото, на инстинкта и късмета си, защото започнеха ли да разсъждават над движенията си, нямаше да успеят. Когато пукнатината се окажеше по-широка от дължината на пръта, те прикрепваха въже за някой остър зъбер, после единият от тях

завързваше другия му кран за кръста си, засилваше се и скачаше, залюлян като махало, на другия бряг. Въпреки голямата си издръжливост и смелост пред опасностите, младият ученик винаги се поколебаваше, преди да прибегне до който и да е от тези методи.

Бяха стигнали до един подобен овраг и ламата търсеше най-подходящото място за преминаване. Младежът затвори за миг очи с молитва на уста.

— Нима се боиш от гибел, Дил Бахадур? — запита го с усмивка Тенсинг.

— Не, почитаеми учителю. Мигът на смъртта ми е записан от съдбата още преди да се родя. Ще умра, когато приключа делото си в този живот и духът ми бъде готов да полети; страх ме е да не си строша всички кокали и да остана жив там долу — отвърна младежът, сочейки страховитата пропаст зейнала пред краката им.

— Това навярно ще е неприятно — съгласи се весело ламата. — Ако разтвориш ума и сърцето си, ще ти се стори по-лесно — добави той.

— Какво ще направите, ако падна урвата?

— Стигне ли се дотам, може би ще трябва да помисля. Но сега съзнанието ми е заето с друго.

— Може ли да знам с какво, учителю?

— С красивата гледка — отвърна монахът, сочейки безкрайната верига от планини, девствения сняг и искрящото небе.

— Прилича на лунен пейзаж — отбеляза младежът.

— Нима?... В коя част на луната си бил, Дил Бахадур? — попита ламата, прикривайки нова усмивка.

— Все още не съм стигал толкова далеч, учителю, но така си го представям.

— На луната небето е черно и няма подобни планини. И сняг няма, всичко е само скали и прах с цвят на пепел.

— Някой ден навярно ще мога да предприема астрално пътешествие до луната, по примера на моя почитаем учител — съгласи се ученикът.

— Може би...

След като ламата закрепил добре пръта, двамата свалиха туниките и наметалата си, за да не пречат на движенията им, и разпределиха товара си в четири вързопа. Ламата приличаше на атлет. Плещите и

ръцете му бяха изваяни от мускули, вратът му бе широк колкото бедрото на нормален човек, а краката му приличаха на дънери. Невероятното му тяло на воин видимо контрастираше с добросърдечното му изражение, топли очи и нежни, почти женски устни, винаги разтеглени в усмивка. Тенсинг вдигна вързопите, завъртя ръката си като крило на мелница и един по един ги прехвърли на другия бряг на урвата.

— Страхът е нещо нереално, Дил Бахадур, той съществува само в съзнанието ти, както всичко останало. Нашите мисли оформят онова, което смятаме за истинско — каза монахът.

— В момента в съзнанието ми се оформя една доста дълбока пропаст, учителю — промърмори принцът.

— А в моето — един доста сигурен мост — отвърна ламата.

Той махна за сбогом на младежа, замръзнал в очакване на снега, после тръгна към бездната, стъпи с десния крак в средата на дървения прът, оттласна се напред и за част от секундата се приземи върху левия си крак на отсрещния бряг. Дил Бахадур повтори примера му не толкова умело и бързо, но без да издава с нищо напрежението си. Учителят забеляза блесналите по кожата му капчици пот. Двамата бързо се облякоха и продължиха напред.

— Много ли остава? — поиска да узнае Дил Бахадур.

— Може би.

— Ще бъде ли нетактично, ако ви помоля да не ми отговаряте винаги с „може би“, учителю?

— Може би — засмя се Тенсинг и след кратко мълчание добави, че според указанията в пергаментата, трябва да продължат на север. Тепърва предстояла най-тежката част от пътя.

— Виждали ли сте Снежния човек, учителю?

— Той е като дракон, от ушите му излиза огън и има четири чифта ръце.

— Невероятно! — възкликна младежът.

— Колко пъти съм ти казвал да не вярваш на всичко, което чуеш? Търси своята собствена истина — разсмя се ламата.

— Учителю, сега не става дума за поуки на Буда, нали просто разговаряме... — въздъхна засегнат ученикът.

— В този живот не съм виждал нито един Снежен човек или йети, но ги помня от предишното си съществуване. Техният произход е

също като нашия. Преди няколко хиляди години и те са имали почти толкова развита цивилизация, колкото и човешката, но сега са съвсем първични и с ограничен ум.

— Какво ги е сполетяло?

— Йетите са доста агресивни. Избивали се един друг и разрушили всичко, което притежавали, включително земята. Оцелелите избягали към хималайските върхове и там расата им започнала да деградира. Сега са като диви зверове — обясни ламата.

— Много ли са?

— Всичко е относително. Ще ни се сторят много, ако ни нападнат, и малко, ако се държат приятелски. Така или иначе не живеят дълго, но пък се размножават лесно, следователно в долината сигурно има не един и двама. Разположили са се на непристъпно място, където никой не може да ги открие, но понякога някои от тях излизат да търсят храна и се изгубват. Може би това е причина за следите, приписвани на „отвратителния Снежен човек“, както обикновено наричат йетите — отвърна монахът.

— Следите са огромни. Сигурно са като великани. Дали са все още така нападателни?

— Задаваш много въпроси, на които нямам отговор, Дил Бахадур — отвърна учителят.

Тенсинг водеше своя възпитаник по планинските хребети, прескачаха пропасти, катереха се по отвесни склонове, спускаха се по кози пътеки сред скалите. Стигаха до стари висящи мостове, които бяха в ужасно състояние, но те минаваха по тях с безкрайно внимание. Застигнеше ли ги виелица или градушка, двамата намираха подслон и изчакваха. Веднъж на ден се хранеха с цампа: смес от препечено ечемично брашно, сухи билки, лой от як и сол. Вода имаше в изобилие под кората заледен сняг. От време на време младият Дил Бахадур изпитваше чувството, че се въртят в кръг — всичко наоколо му изглеждаше еднакво, — но не изразяваше гласно съмненията си: щеше да бъде неучтиво спрямо неговия учител.

Привечер двамата търсеха подходящо място за пренощуване. Понякога бе достатъчна и някоя цепнатина, за да са на завет, друг път влизаха в пещери, ала имаше случаи, когато нямаха избор и спяха под открито небе, завити само с кожените си наметки. След като подготвеха скромния си заслон, двамата кръстосваха крака, сядаха с

лице към залязващото слънце, и започваха да припяват основната мантра на Буда, като повтаряха веднъж и втори път: Ом мани падме хум. Поздрав към Теб, Безценен накит в сърцето на лотоса. Ехото повтаряше монотонната мелодия и я умножаваха до безкрай сред непристъпните хималайски върхове.

Докато вървяха, те събираха съчки и суха трева в торбите си, та привечер да запалят огън и да си приготвят храната. След вечерята медитираха в продължение на час. През това време студът често ги превръщаше в ледени статуи, но те почти не го усещаха. Бяха навикнали да стоят неподвижно — това им носеше мир и покой. Когато се отдаваха на будистките си упражнения, учителят и неговият питомец седяха съвършено отпуснати, макар че винаги бяха нащрек. Откъсваха се от светските занимания и ценности, но не забравяха страданието, което се шири навред.

След като няколко дни се катериха по планините към вечните ледове, те пристигнаха в Чънтан дзун, манастира-крепост на древните ламы, създатели на борбата тяло в тяло, на име Тао шу. След разрушително земетресение през XIX век манастирът запустял. Сградата, която разполагаше с повече от сто помещения, бе строена от камък, тухли и дърво, и изглеждаше като кацнала на ръба на внушителен отвесен склон. В продължение на стотици години тази обител бе приютявала монасите, посветили живота си на търсенето на духовното и усъвършенстването на бойните изкуства.

Монасите Тао шу се славеха като лечители с изумителни познания по анатомия. В практиката си те успели да набележат уязвимите точки по тялото, които, при натискане водят до безчувственост или неподвижност и ги съчетавали с познатите в Азия бойни техники. Целта им била да достигнат духовно съвършенство, чрез обуздаване на собствената сила и емоции. Въпреки че били ненадминати в борбата тяло в тяло, те не използвали Тао шу за насилие, а за физическо и умствено упражнение; не го предавали и на всеки, а само на единици избраници, мъже или жени. От тях Тенсинг бе усвоил този начин на борба и после го бе показал на своя възпитаник Дил Бахадур.

Земетресението, снегът, ледът и времето бяха подкопали голяма част от сградата, но две от крилата все още се извисяваха, макар и порутени. До мястото се стигаше след изкачването на един толкова стръмен и затънтен склон, че вече близо половин век никой не бе припарвал насам.

— Скоро още идват до манастира по въздуха — отбеляза Тенсинг.

— Мислите ли, че от самолет могат да открият Долината на Снежния човек, учителю? — запита го принцът.

— Много е възможно.

— Представете си колко усилия бихме си спестили! Ще можем да прелитаме до там съвсем бързо.

— Дано не се случи. Пленят ли йетите, хората ще ги превърнат в зрелище по панаирите или в роби — каза ламата.

Двамата влязоха в Чънтан дзун, за да си починат и да прекарат нощта под покрив. Сред развалините на манастира все още се забелязваха прокъсани тъкани платна със свещени изображения, съдове и оръжия, които монасите бойци, оцелели от земетресението, не смогнали да отнесат. Имаше няколко статуи на Буда в различни пози, едната от тях огромна, на която Просветления бе полегнал на една страна на пода. Позлатата се бе олющила, но останалото си стоеше непокътнато. Лед и снежен прах покриваха почти всичко наоколо и придаваха на мястото особена хубост, сякаш да бе кристален дворец. Зад постройката лавина бе създала единствената наблизко равна повърхност — някакво подобие на двор с размерите на баскетболно игрище.

— Тук може ли да се приземи самолет, учителю? — запита Дил Бахадур, който не криеше увлечението си по малкото модерни машини, които познаваше.

— Не разбирам от тези неща, Дил Бахадур, никога не съм виждал самолет да се приземява, но ми се струва, че е прекалено тясно, освен това планините образуват своеобразна фуния, прекосявана от въздушни течения.

В кухнята откриха тенджери и други железни съдини, свещи, въглища, съчки за огъня и малко зърно, съхранено от студа. Имаше делва с олио и друга, с мед — непозната храна за принца. Тенсинг му позволи да опита и момчето за пръв път усети сладък вкус на небцето

си. Едва не подскочи от изненада и удоволствие. Стъкмиха огън и запалиха свещи пред статуите в знак на почит. Тази вечер щяха да се нахранят по-добре и да спят под покрив: случай, който заслужаваше кратък ритуал на специална благодарност.

Учител и ученик медитираха в мълчание, когато сред руините на манастира отекна продължителен рев. Двата отвориха очи в мига, когато в помещението влизаше огромен хималайски тигър — звяр с белезникава козина, тежък половин тон, най-свирепото животно на света.

Принцът получи по телепатия заповедта на учителя си и се постара да я изпълни, макар че първата му инстинктивна реакция бе да прибягне до Тао шу и да скочи в своя защита. Успее ли да постави ръка зад ушите на тигъра, можеше да го парализира, но остана неподвижен, опитвайки се да диша спокойно, та звярът да не долови миризма на страх. Голямата котка се приближи бавно до монасите. Независимо от непосредствената опасност, пред която се намираше, момчето не можеше да не се възхити на изключителната красота на животното. Козината му беше с цвят на слонова кост, на кафяви райета, а сините му очи приличаха на два хималайски ледника. Беше възрастен мъжкар, огромен и силен, съвършен образец.

Тенсинг и Дил Бахадур, седнали в поза „лотос“, със скръстени върху коленете крака и ръце, наблюдаваха как тигърът се приближава. И двамата съзнаваха, че ако е гладен, шансовете да го спрат са много малки. Надеждата им беше звярът да се е нахранил, макар че дивечът в тази пустош едва ли беше в изобилие. Тенсинг притежаваше невероятни психически способности, защото беше тулку — прероден велик лама от древността. Той съсредоточи цялата си мисловна сила като лъч, за да навлезе в съзнанието на хищника.

Горещ и зловонен, дъхът на животното струеше от зейналата му паст и опари лицата им. Нов ужасяващ рев разтърси околността. Тигърът се доближи на няколко, сантиметра от мъжете и те усетиха бодването на твърдите му мустаци. В продължение на няколко секунди, които им се сториха цяла вечност, той кръжеше около тях, душеше и ги опипваше с огромната си лапа, но не ги нападна. Учителят и ученикът стояха напълно неподвижни, отворени за обичта и състраданието. Звярът не долови у тях страх и нападателност, а по-

скоро съучастие, и след като задоволи любопитството си се оттегли със същото тържествено достойнство, с което бе дошъл.

— Видя ли колко е полезно понякога спокойствието, Дил Бахадур... — бе единствената забележка на ламата. Принцът не смогна да отговори, защото гласът му се бе вкаменил в гърдите.

Въпреки неочакваното посещение двамата решиха да останат да пренощуват в Чънтан дзун, но благоразумно легнаха досами огъня, с ръка върху две копия, открити сред изоставените оръжия на монасите Тао шу. Тигърът не се върна, но на следващата сутрин, когато отново поеха на път, видяха следите му върху искрящия сняг и чуха в далечината ехото от мощния му рев по върховете.

Няколко дни след това Тенсинг възкликна от радост и посочи тесен пролом между два отвесни планински ската: черни скалисти стени, огладени от милионите години ерозия и лед. Навлязоха в ждрелото много предпазливо, защото стъпваха върху откъртени скали, между които зееха дълбоки ями. Преди да преместят крак, опитваха здравината на почвата с тоягите си.

Тенсинг хвърли камък в един от кладенците и той се оказа толкова дълбок, че не го чува да пада на дъното. Над тях небето едва светлееше като синя лента върху блестящите каменни стени. Посрещна ги хор от страховити стенания.

— Добре, че не вярваме в призраци и демони, нали? — обади се ламата.

— Нима въображението ми ме кара да чувам тези вопли? — запита младежът, настръхнал от страх.

— Може би е вятърът, който минава оттук така, както въздухът минава през тромпета.

Бяха изминали доста голямо разстояние, когато ги блъсна вонята на развалени яйца.

— Сяра — обясни учителят.

— Не мога да дишам — рече Дел Бахадур, запушил нос с ръце.

— Може би е подходящо да си представиш, че ти ухае на цветя — посъветва го Тенсинг.

— От всички ухания, най-сладко е това на добродетелта — изрецитира младежът с усмивка.

Проходът беше дълъг не повече от километър, но прекосяването му им отне няколко часа. На места беше толкова тесен, че се налагаше да вървят на една страна, залепени за скалите и замаяни от разреждения въздух, но двамата напредваха без колебание, защото пергаментът сочеше недвусмислено, че изход има. Отминаха редица издълбани в скалите ниши, пълни с черепи и купчини огромни кости, някои от които приличаха на човешки.

— Това изглежда е гробището на йетите — промълви Дил Бахадур.

Полъх влажен и топъл въздух, какъвто не бяха усещали дотогава, им подсказа, че каньонът скоро ще свърши.

Тенсинг пръв стигна края му, следван по петите от своя ученик. Когато зърна гледката пред себе си, Дил Бахадур реши, че се е озовал на друга планета. Ако не му тежеше толкова много умората и стомахът му не бе така разбъркан от миризмата на сяр, щеше да помисли, че е извършил астрално пътуване.

— Ето ти я Долината на Снежния човек — обяви ламата.

Пред тях се разстилаше вулканично плато. Всичко наоколо бе обрасло със сиво-зелени диви дървета, гъсти храсти и огромни гъби с различни форми и цветове. Имаше потоци, локви с кипяща вода и причудливи скални образувания, а от земята се издигаха високи стълбове бял дим. Във въздуха се носеше лека мъгла, която забулваше далечните очертания и придаваше на долината приказен вид. Пътешествениците се почувстваха извън действителността, сякаш бяха навлезли в друго измерение. След толкова много дни на студ и мраз по време на планинския преход, топлата пара бе истински дар за сетивата им, въпреки неприятната миризма, която си оставаше, макар и не толкова силна, отколкото в ждрелото.

— В миналото някои ламы, подбрани грижливо по физическа издръжливост и духовна мощ, предприемали това пътуване веднъж в годината, за да берат от билките, които не се срещат никъде другаде — обясни Тенсинг.

Той разказа как през 1950 година китайците нахлули в Тибет, изравнили със земята над шест хиляди манастира, а останалите затворили. Повечето от ламите заживели в изгнание в други страни, като Индия и Непал, разнасяйки навред учението на Буда. Вместо да изкоренят будизма, каквато била целта им, китайските нашественици

постигнали нали точно обратното: да го разпръснат из целия свят. Но много от познанията по медицина, както и психическите умения на първосвещениците започваха да потъват в забвение.

— Тревите се изсушавали, после се смилали и се смесвали с други съставки. Един грам от тези прахове може да се окаже по-ценен от всичкото злато на света, Дил Бахадур — каза учителят.

— Няма да успеем да отнесем кой знае колко много от тези билки. Жалко, че не доведохме с нас и един як — обади се ученикът.

— Нима мислиш, че някое животно ще премине доброволно над пропастите, пазейки равновесие върху тояга, Дил Бахадур? Ще вземем, колкото можем да носим.

Те навлязоха в тайнствената долина и скоро забелязаха някакви купчини, подобни на скелета. Ламата обясни на своя възпитаник, че това са вкаменени кости на животни от преди всемирния потоп. Той коленичи и започна да търси по земята, докато попадна на някакъв тъмен на цвят камък с червени жилки.

— Това са изпражнения от дракон, Дил Бахадур. Те имат вълшебни свойства.

— Не бива да вярвам на всичко, което чуя, нали, учителю? — отвърна младежът.

— Не, но в този случай би могъл да ми повярваш — каза ламата, подавайки му предмета.

Принцът се поколеба. Мисълта да докосне това нещо не го привличаше.

— То е като камък — засмя се Тенсинг. — Може да излекува счупена кост за броени минути. Едно късче от него, стрито и разтворено в оризов спирт, може да те пренесе до всяка звезда на небосвода.

В парчето, открито от Тенсинг, имаше малка дупка; ламата прокара връв през нея и го окачи на врата на Дил Бахадур.

— Ще ти служи като броня — има свойството да отклонява определени метали. Стрели, ножове и други хладни оръжия не ще могат да те наранят.

— Някой развален зъб, едно препъване в леда или камък по главата може би са достатъчни, за да ме затрият... — засмя се младежът.

— Всички сме смъртни, само това е сигурно — Дил Бахадур.

Ламата и принцът се настаниха край един от горещите кладенци, с намерението да прекарат удобно нощта за пръв път от много дни, тъй като високия стълб пара щеше да ги топли. За чая си бяха гребнали вода от съседен минерален извор. Тя бликаше вряла и, след като мехурчетата изчезнеха, придобиваше бледолилавия цвят на лавандула. Изворот се изливаше в димящ поток, по чиито брегове растяха месести мораво сини цветя.

Монахът спеше рядко. Настаняваше се в поза „лотос“, притваряше очи и така почиваше и възстановяваше енергията си. Той притежаваше способността да стои напълно неподвижен, контролирайки с ума си дишането, кръвното налягане, тласъците на сърцето и температурата си по такъв начин, че тялото му изпадеше в състояние на хибернация. Със същата лекота, с която навлизаше в пълен покой, при необходимост можеше да скочи със скоростта на изстрел, с готови за отбрана мощни мишци. През годините Дил Бахадур се опитваше неуспешно да му подражава. Съсипан от умора, принцът заспа още щом положи глава на земята.

Събуди го ужасяващо ръмжене. Когато отвори очи, той се видя заобиколен от невероятни същества, скочи като пружина, приземи се прав, със свити колене и изпънати ръце, с намерението да се отбранява. Тихият глас на учителя го спря точно, когато се канеше да нанесе първия удар.

— Спокойно. Това са йетите. Изпрати им мислено обич и състрадание, както на тигъра.

Намираха се сред орда от отблъскващи създания, високи метър и половина, покрити от глава до пети със сплъстена и мръсна бяла козина, с дълги ръце, къси и криви крака с огромни маймунски стъпала. Дил Бахадур предположи, че легендата тръгва именно от следите, оставени от тези грамадни ходила. Но чии бяха тогава дългите кости и гигантски черепа, които бяха видели в пролома?

Дребният ръст на диваците не намаляваше свирепия им вид. Тъпоносите и космати лица бяха почти човешки, но изражението им беше животинско; очите бяха малки и червеникави, ушите — по кучешки източени, а зъбите — остри и дълги. При всяко ръмжене те показваха моравите си езици, завити накрая като на влечуго. Гърдите им бяха закрити с кожени брони със засъхнала по тях кръв, завързани за раменете и на кръста им. Размахваха заплашително криваци и остри

камъни, но въпреки оръжията си и многочисленото си надмощие, се държаха на благоразумно разстояние. Започваше да се развиделява и първите лъчи на утрото, проникнали през гъстата мъгла, придаваха на сцената оттенък на кошмар.

Тенсинг се изправи бавно, за да не предизвика реакцията на противниците си. Сравнени с този исполин, йетите изглеждаха още по-ниски и уродливи. Аурата на учителя не се бе променила и бе все така бяла и златиста — ясен знак за съвършеното му спокойствие, — за разлика от тази на повечето изчадия срещу него, която беше треперлива, без блясък, с цвета на пръстта: признак за болест и страх.

Принцът отгатна защо не ги бяха нападнали веднага: явно чакаха някого. Не след дълго забеляза, че към тях се доближава по-различна фигура, много по-висока от околните, макар и прегърбена от старост. Беше от същата порода йети, но с половин ръст по-висока. Ако можеше да се изправи, щеше да се изравни с Тенсинг, ала към преклонната ѝ възраст се прибавяше гърбица, която изкривяваше гръбнака и принуждаваше новодошлата да се движи с успоредно на земята тяло. За разлика от събратята си, покрити с мърлява козина и брони, новопоявилата се бе загърната с протрита тигрова кожа, носеше гerdани от зъби и кости на врата и се подпираше на крива дървена тояга.

Макар да беше женско, съществото трудно можеше да се нарече жена; не беше човек, ала не беше точно и звяр. Козината му беше рядка, опадала на места, където се розовееше люспеста кожа, като опашката на мишка. Беше покрита с непробиваем слой мас, засъхнала кръв, кал и мръсотия и вонеше нетърпимо. Ноктите на женската бяха дълги и черни, а малкото останали зъби в устата бяха оголени и се клатеха при всяко поемане на дъх. От носа ѝ капеше зеленикава слуз. Гуреливите ѝ очи бляскаха между щръкналите космати кичури по лицето. При нейното приближаване, другите йети се отдръпнаха с уважение: явно тя командваше тук, сигурно беше царицата или жрицата на племето.

Смаян, Дил Бахадур видя как учителя му падна на колене пред зловещото създание, склочи ръце пред лицето си и произнесе обичайния за Забраненото кралство поздрав: „Желая вам щастие“.

— Тампо качи — изрече той.

— Гррр — изръмжа тя, впръсквайки го със слюнка.

Коленичил, Тенсинг беше висок колкото прегърбената старица и така можеха да се гледат в очите. Дил Бахадур последва примера на ламата, макар че от това положение нямаше да може да се защити от страховитите същества, които продължаваха да размахват криваци. С крайчеца на окото си пресметна, че около него има десетина-дванайсет от тях, а кой знае още колко дебнеха наблизо.

Главатарката на племето издаде поредица от остри гърлени звуци, които, взети заедно, наподобяваха някакъв език. На Дил Бахадур му се стори, че го е чувал и преди, но не си спомняше къде. Не разбираше нито дума, колкото и познат да му звучеше. Изведнъж всички йети също паднаха на колене и започнаха да бият чела в земята, без обаче да изпускат оръжията си, колебаейки се между церемониалния поздрав и желанието да ги размажат с тоягите си.

Престарялата йети държеше останалите покорни, защото не спираше да ръмжи нещо подобно на Грр-импр. Гостите предположиха, че това трябва да е името ѝ. Тенсинг слушаше много внимателно, докато Дил Бахадур полагаше усилия да долови телепатично мислите на съществата пред себе си, ала мозъците им представляваха кълбо от непонятни видения. Той се съсредоточи върху това, което се опитваше да съобщи вещицата, която видимо беше по-развита от другите. В съзнанието му се очертаха няколко картини. Видя космати животинки, подобни на бели зайци, които се гърчеха, а после се вцепеняваха. Видя трупове и кости, видя неколцина йети да хвърлят себеподобен във врящите котли, видя кръв, смърт, жестокост и насилие.

— Внимавайте, учителю, много са свирепи — прошепна младежът.

— А може би са по-уплашени от нас, Дил Бахадур — отвърна ламата.

Грр-импр направи знак на събратята си и те най-сетне отпуснаха кривациите. Тогава тя пристъпи напред и подкани с ръка учителя и неговия ученик да я последват. Съпровождани от хората-зверове, монахът и момчето тръгнаха сред високите стълбове пара и минералните извори по посока на някакви природни отвърстия във вулканичната почва. По пътя забелязаха и други йети, седнали или легнали на земята, които не понечиха да се приближат.

Горящата лава на отколешен вулкан бе застинала на повърхността при съприкосновението си с леда и снеговете, но още

дълго бе продължила пътя си надолу в течно състояние. Така се бяха образували пещери и подземни тунели, които йетите бяха приспособили за жилища. На някои места кората от лава се бе пропукала и през дупките навлизаше светлина: Повечето пещери бяха толкова ниски и тесни, че Тенсинг едва влизаше, но вътре температурата беше приятна: стените още пазеха спомена за лавата, а и горещите води на кладенците минаваха под земята. Ето как Снежния човек се защитаваше от климата, иначе не би могъл да преживее мразовете.

В пещерите нямаше никакви вещи, освен вонящи кожи, с парчета изсъхнало месо по тях. Дил Бахадур с ужас забеляза, че някои от кожата бяха подобни на техните, по всяка вероятност одрани от труповете. Останалите бяха от чегно, непознати в други части на света животни, които тук се отглеждаха в кошари от камъни и сняг. Чегно бяха по-дребни от яковете и имаха извити като на овен рога. Йетите използваха месото, лойта, кожата и дори сухите им изпражнения за гориво. Без тези благородни създания, които се хранеха малко и издържаха на много ниски температури, снежните хора не биха могли да оцелеят.

— Ще останем тук няколко дни, Дил Бахадур. Опитай се да научиш езика им — каза ламата.

— Защо, учителю? Никога повече няма да ни се удаде да го използваме.

— На мен — едва ли, но за теб не е сигурно — отвърна Тенсинг.

Постепенно двамата привикнаха към звуците, издавани от околните. С помощта на усвоените думи и разчитайки мислите на Гър-импр, Тенсинг и Дил Бахадур узнаха за тяхната зла участ: все по-рядко им се раждали деца, а и много малко от тях оживявали. Съдбата не била много по-благосклонна и към възрастните. Всяко поколение ставало все по-ниско и по-слабо от предишното, животът им се скъсил рязко и само малцина намирали сили за ежедневните занимания по отглеждането на чегно, събирането на билки и лова за препитание. Това е възмездие на боговете и демоните, които обитават тези планини, увери ги Гър-импр. Тя каза, че снежните хора опитали да ги омилостивят с жертвоприношения, но смъртта на няколкото жертви, които били разсечени и хвърлени във врящите казани, не сложила край на проклятието свише.

Грр-импр бе живяла дълго. Властта ѝ се основаваше на нейната памет и опит, каквито никой друг не притежаваше. Племето ѝ приписваше свръхестествени качества и цели две поколения се бяха надявали тя да се споразумеет с божествата, ала чародейките ѝ способности не бяха успели да развалят магията и да спасят народа ѝ от неизбежна гибел. Грр-импр твърдеше, че неведнъж е призовавала боговете и те най-накрая я бяха чули: още щом видяла Тенсинг и Дил Бахадур, тя разбрала, че това са те. Ето защо ѝетите не ги бяха нападнали.

Гостите прочетоха всичко това в съзнанието на изтерзаната старица.

— Когато тези създания си дадат сметка, че не сме богове, а най-обикновени хора, едва ли ще бъдат много доволни — отбеляза принцът.

— Може би... Но в сравнение с тях, ние сме полубогове, въпреки неизброимите ни слабости — отвърна с усмивка ламата.

Грр-импр помнеше времето, когато ѝетите били високи, снажни и покрити с толкова гъста козина, че могли да живеят под открито небе на най-високото и мразовито място на планетата. Костите, които пришълците бяха видели в ждрелото, били на техните предци-великани. Съхранявали ги там с почит, макар че вече никой, освен нея, не си спомнял за тях. Грр-импр била момиче, когато племето ѝ открило долината с топлите води, където температурата била благодатна, а животът — по-лек, защото имало растения, както и малко дивеч, като плъхове и кози, освен кротките чегно.

Вещицата помнеше също, че само още веднъж в живота си преди е виждала богове, подобни на Тенсинг и Дил Бахадур, дошли в падината да търсят билки. В замяна на тревите, които отнесли със себе си, те им предали ценни познания за подобряване на живота на ѝетите. Научили ги как да опитомяват чегно и как да приготвят месото им, ала вече никой нямал сили да трие камъни, за да получи огън. Изяждали живо всичко, което успеели да уловят, а ако настанел голям глад, като последно средство убивали чегно или разкъсвали труповете на своите побратими. Предишните посетители им показали още как да се различават чрез собствени имена. На езика на Снежния човек Грр-импр означавало „мъдра жена“.

Много отдавна никакъв Бог не се е вестявал в долината, съобщи им по телепатия Грр-импр. Тенсинг изчисли, че поне от половин век, след нашествието на Китай в Тибет, нито една експедиция не бе идвала да търси лечебни растения. Косматите йети живееха кратко и никой от тях, с изключение на престарялата магьосница, не бе виждал човешки същества, но в колективната памет все още се пазеше легендата за мъдрите лами.

Тенсинг се настани в една по-висока пещера, защото само там успя да се вмъкне на четири крака: тя очевидно служеше като място за събрания — нещо подобно на съвещателна зала. Дил Бахадур и Грр-импр седнаха до него, после полека-лека започнаха да пристигат и йетите: някои от тях бяха толкова изнемощели, че се влачеха по земята. Онези, които ги бяха посрещнали размахвайки камъни и криваци, бяха воините на окаяната група, и те останаха отвън на пост, все така стиснали оръжията си в ръце.

Невероятните създания се изредиха едно след друго, общо двайсет на брой, без да се смятат дузината бойци. Почти всичките бяха женски и, ако се съдеше по козината и зъбите им, млади, но изглеждаха много болни. Тенсинг прегледа всяка от тях, като много внимаваше да не ги подплаши. Последните пет носеха и бебетата си — единствените останали живи. Те нямаха противния вид на възрастните и приличаха на разглобени маймунчета с бяла козина. Бяха отпуснати, не можеха да държат изправени главите и крайниците си, очите им бяха затворени и едва дишаха.

Трогнат, Дил Бахадур забеляза, че тези звероподобни същества обичаха рожбите си като всяка майка. Люлееха ги нежно на ръце, душеха ги и ги ближеха, слагаха ги да сучат от гърдите им и виеха от мъка, като видеха, че не стоят безжизнени.

— Много тъжно, учителю. Те умират — каза младежът.

— Животът е пълен със страдания. Нашата задача е да ги облекчаваме, Дил Бахадур — отвърна Тенсинг.

В пещерата беше толкова сумрачно, а миризмата — толкова непоносима, че ламата даде знак да излязат на чист въздух. Племето се събра отвън. Грр-импр направи колко танцови крачки около болните

бебета, подрънкваше с герданите си от кости и зъби и ревейки страхови. Йетите я последваха в хор от стенания.

Без да обръща внимание на страдалческата олелия около себе си, Тенсинг се наведе над децата. Дил Бахадур забеляза, че изражението на неговия учител се промени, както в случаите, когато задействаше лечебната и мощ. Ламата вдигна едно от най-невръстните отрочета, което се побираше в дланта му, и го прегледа внимателно. После се приближи до една от майките с приятелски жестове, за да я успокои, и се съсредоточи върху няколко капки от млякото ѝ.

— Какво им е на малките? — запита принцът.

— Изглежда умират от глад — каза Тенсинг.

— От глад? Не ги ли хранят?

Тенсинг му обясни, че млякото на женските йети е кафеникаво и прозрачно. Веднага след това той повика другите, които се приближиха колебливо, докато Грр-импр е им изръмжа някаква заповед. Ламата прегледа и тях, обръщайки специално внимание на моравите им езици. Оказа се, че само езикът на престарялата Грр-импр има различен цвят. Устата ѝ — зловонна черна дупка — далеч не подканваше да се надникне в нея отблизо, но Тенсинг не беше човек, който отстъпва пред трудностите.

— Всички йети са недохранени, освен Грр-импр, при нея се забелязват само признаци на старост. Мисля, че е около стогодишна — заключи ламата.

— Какво се е променило в долината, та им липсва храна? — запита ученикът.

— Може би храната не липсва, а те са болни и не усвояват онова, което поглъщат. Бебетата зависят от майчиното мляко, а то е негодно да ги засити, защото е като вода и затова умират след няколко седмици или месеци. Възрастните имат повече сила, защото ядат месо и растения, но нещо ги е омаломощило.

— Затова са се смелявали постепенно на ръст и умират млади — добави Дил Бахадур.

— Може би.

Принцът подбели очи — понякога неопределените забележки на неговия учител го изкарваха извън нерви.

— Това е проблем на последните две поколения, защото Грр-импр си спомня кога всички йети са били високи, колкото нея. Както са

тръгнали, не е изключено след няколко години да изчезнат напълно — каза младежът.

— Може би — отвърна за стотен път ламата, замислен за друго, и добави, че Грр-импр помни също така кога са се преселили в долината. Следователно тук трябваше да се търси онова вредно нещо, което бе започнало да изстребва на йетите.

— Сигурно е така! Ще успеете ли да ги спасите, учителю?

— Може би...

Монахът затвори очи и потъна в молитви за няколко минути, просейки вдъхновение, за да се справи със затруднението, и смирение, за да приеме, че успехът не зависи от него. Щеше да направи всичко по силите си, но не той заповядаше на живота и смъртта.

След като приключи кратката си медитация, Тенсинг си изми ръцете и веднага тръгна към една от кошарите. Там избра едно женско чегно и го издои. Напълни паницата си с топло и пенливо мляко и я занесе при бебетата. Натопи парцалче в млякото и го поднесе към устата на първото от тях. Отначало то не реагира, но след няколко секунди миризмата на мляко го съживи, устенцата му се отвори и то започна немощно да суче парцала. Монахът прикани майките с ръце да последват примера му.

Работата по обучаването на йетите как да доят животните и как да хранят бебетата капка по капка, се оказа дълга и уморителна. Способностите на тези полузверове да възприемат бяха твърде ограничени, но с много повторения, успяваха да го проумеят. Учителят и ученикът посветиха целия ден на тези занимания, но още същата вечер получиха резултата от тях, когато три от децата заплакаха за първи път. На следващия ден и петте се деряха с пълно гърло за мляко, ококориха се и се раздвижиха.

Дил Бахадур се чувстваше толкова горд, като че ли самият той бе предложил решението, но Тенсинг не спря дотук: трябваше да намери обяснението. Проучи всяко нещо, което йетите поднасяха към устата си, но не успя определи причината за болестта, докато в един момент и той, и ученикът му взеха да се превиват от болки корема и да повръщат жлъчка. Бяха яли единствено от обичайната им храна от ечемично брашно, лой и гореща вода. Като вегетарианци, двамата не бяха вкусили предложеното им от домакините месо от чегно.

— Дали не сме хапнали нещо по-различно, Дил Бахадур? — попита учителят, докато приготвяше чай за успокояване на стомасите им.

— Не сме — отвърна младежът, блед като мъртвец.

— Трябва да има такова нещо — настояваше Тенсинг.

— Ядохме само цампа, нищо друго... — прошепна младежът.

Тенсинг му подаде купата с чай и Дил Бахадур, стърчен от болка, я поднесе към устните си. Но още преди да глътне, изплю течността върху снега.

— Водата, учителю! От горещата вода е!

Обикновено кипваха вола или сняг, за да си приготвят щампата, но в долината бяха използвали врялата вода от един от бликащите от земята минерални извори.

— Ето какво трови йетите, учителю — извика принцът.

Беше ги виждал да варят гъби, треви и морави цветя — основната им храна — в бледолилавата минералната вода. С годините Грр-импр бе изгубила апетит и се хранеше само със сурово месо веднъж на два-три дни, а жаждата си утоляваше с няколко шепи сняг. Те самите бяха използвали същата минерална вода за чая си, а тя по всяка вероятност съдържаше токсични минерали. В следващите часове престанаха да пият от нея и се почувстваха по-добре. За да се уверят, че са открили причината за проблема, на следващия ден Дил Бахадур направи чай с подозрителната вода и го изпи. Малко след това повръщаше, но беше щастлив, че е доказал теорията си.

Ламата и неговият ученик търпеливо обясниха на Грр-импр, че горещата вода с цвят на лавандула следва напълно да се забрани, както и моравите цветя, които растяха по бреговете на потока. Тази вода става за къпане, но не и за пиене, нито за приготвяне на храната, повтаряха й те. Не си направиха труда да й кажат, че съдържа вредни минерали, защото старицата не би ги разбрала, достатъчно беше йетите да спазват техните указания. Грр-импр улесни задачата им. Събра поданиците си и обяви новия закон: който пийне от въпросната вода, ще бъде хвърлен във врящите казани, ясно ли е? На всички им стана ясно.

Племето помогна на Тенсинг и Дил Бахадур да съберат търсените билки. През седмицата, прекарана в Долината на Снежния човек, гостите се увериха, че децата се възстановяваха с всеки изминат

ден, а възрастните укрепваха, колкото повече изсветляваше моравия цвят на езиците им.

Когато дойде време да си тръгнат, Грр-импр лично ги изпроводи. Видя ги, че се отправят към каньона, откъдето бяха дошли, и след кратко колебание, защото се боеше да разкрие тайната дори на тези две божества, тя им направи знак да я последват в противоположната посока. Ламата и принцът вървяха след нея повече от час по тясна пътека помежду стълбовете пара и лагуните от вряла вода, докато първобитното селище на йетите остана далеч зад гърба им.

Вълшебницата ги отведе до края на платото, посочи им една планинска клисура и им съобщи, че понякога йетите излизали оттам, за да търсят храна. Тенсинг успя да разбере думите й: естественият тунел скъсяваше пътя. Оказа се, че тайнствената долина е много по-близо до цивилизацията, отколкото всички предполагаша. На пергамента, който монахът държеше в ръце, бе отбелязан само пътя, известен на свещениците, а той беше много по-дълъг и изпълнен с препятствия, отколкото затънтения проход. По разположението на теснината Тенсинг направи сметка, че тя се спуска направо през планината и излиза точно пред Чънтан дзун, разрушения манастир. Това им спестяваше две трети от пътя.

Грр-импр се сбогува с тях с единствения признак натопли чувства, който познаваше: близа ги по лицата и ръцете, докато ги покри целите с лиги и сополи.

Дил Бахадур и Тенсинг едва изчакаха ужасната старица да обърне гръб и се завъргаляха в снега, за да се измият. Учителят се смееше, но ученикът едва сдържаше отвращението си.

— Утехата ни е, че никога повече няма да видим добрата стара дама — обади се младежът.

— Никога е много време, Дил Бахадур. Току-виж животът ни поднесъл някоя изненада — отвърна ламата, навлизайки решително в пролома.

2

ТРИТЕ ПРИКАЗНИ ЯЙЦА

Междувременно на другия край на света Александър Колд тъкмо кацаше в Ню Йорк заедно с баба си Кейт. От слънцето край Амазонка кожата на момчето бе заприличала на тъмно дърво. Прическата му беше дело на индианците и на върха на главата му светлееше избръснат кръг, с пресен белег по средата. Носеше мръсна раница на гръб, а в ръцете си стискаше бутилка с подобна на мляко течност. Кейт Колд, загоряла по същия начин, беше с вечните си къси панталони в цвят каки и кални обувки. Сивата ѝ коса, която тя сама подстригваше, без да се гледа в огледалото, и придаваше вид на току-що събуден индианец-мохикан. Беше уморена, но зад счупените и закрепени с лейкопласт очила зениците ѝ святкаха. Багажът им се състоеше от една близо триметрова тръба и няколко вързопа с необичаен размер и форма.

— Нещо за деклариране? — запита ги чиновникът от имиграционната служба, чийто поглед издаваше неодобрението му към странната подстрижка на Алекс и вида на баба му.

Беше пет часа сутринта и митничарят беше не по-малко уморен от пътниците от самолета, пристигнал току-що от Бразилия.

— Нищо. Ние сме репортери от списание „Интернешънъл джеографик“. Всичко, което носим, е работен материал — отвърна Кейт Колд.

— Плодове, зеленчуци, храни?

— Само лечебна вода за болната ми майка... — обади се Алекс и вдигна бутилката, която бе стискал в ръце през целия път.

— Не му обръщайте внимание, господин офицер, момчето има богато въображение — намеси се Кейт.

— Какво е това? — запита чиновникът, сочейки тръбата.

— Сербатана.

— Моля?

— Нещо като кухо стъбло, с което индианците от Амазония изстрелват отровните стрели... — започна да обяснява Александър, но баба му го срита да млъкне.

Чиновникът беше разсеян и преустанови въпросите, така че не узна за колчана със стрелите, нито за кратуната със смъртоносно кураре в един от вързопите.

— Още нещо?

Александър Колд порови в джобовете на якето си и измъкна три едри стъклени топчета.

— Какво е това?

— Мисля, че са диаманти — отвърна младежът и веднага получи нов ритник от баба си.

— Диаманти! Много забавно! Какво си пушил, момче? — възкликна митничарят през смях, докато подпечатваше паспортите им и им даваше знак да преминат.

Когато отвориха вратата на нюйоркския апартамент, непоносима воня блъсна Кейт и Александър в лицата. Писателката се плесна по челото. Не за първи път заминаваше и забравяше кофата с отпадъци в кухнята. Влязоха препъвайки се, запушили нос с ръка. Докато Кейт се оправяше с багажа, внукът ѝ отвори прозорците и се зае с боклука, който вече гъмжеше от всевъзможна флора и фауна. Когато най-сетне успяха да вкарат триметровото индианско оръжие в маломерния апартамент, Кейт се отпусна с въздишка на дивана. Годиците вече започваха да ѝ тежат.

Александър извади топчетата от джоба си и ги постави върху масата. Тя ги погледна с безразличие. Приличаха на стъклени преспапиета, като онези, които туристите често купуват.

— Това са диаманти, Кейт — съобщи ѝ момчето.

— Сигурно! Колкото аз съм Мерлин Монро... — отвърна възрастната писателка.

— Коя?

— О! — изсумтя тя, ужасена от бездната, която зееше между нея и поколението на нейния внук.

— Сигурно е някоя от твоето време — додаде Александър.

— Това е моето време! То е повече мое, отколкото твое. Аз поне не живея на луната, като теб — измърмори сърдито бабата.

— Наистина са диаманти, Кейт — настоя той.

— Добре, Александър, диаманти са.

— Може ли да ме наричаш Ягуар? Това е моето животно-тотем. Диамантите не са наши, Кейт, те са на индианците, на Хората от мъглата. Обещах на Надя, че ще ги използваме в тяхна защита.

— Стига! — измърмори баба му, без да му обръща внимание.

— С тях можем да финансираме фондацията, която смяташ да основеш заедно с професор Льоблан.

— От удара по главата май ти се е разхлопала дъската, момче — отвърна тя и разсеяно пусна стъклените яйца в джоба на якето си.

През следващите седмици писателката щеше да има повод да промени мнението си за своя внук.

Стъклените яйца престояха у Кейт цели две седмици, преди тя да се сети за тях, но веднъж, когато преместваше якето си от стола, едното от тях изпадна и почти премаза пръстите на крака ѝ. Междувременно нейният внук Александър се беше прибрал у дома, при родителите си в Калифорния. Писателката ходи няколко дни с насинен крак и с камъните в джоба, като си играеше разсеяно с тях по улицата. Една сутрин влезе да пие кафе в близкото заведение и на тръгване без да иска остави един диамантите на масата. Собственикът италианец, който я познаваше от двайсет години, я настигна на тъгла.

— Кейт! Забрави си стъкленото топче! — извика ѝ и ѝ го подхвърли над главите на минавачите. Тя го улови в полет и продължи пътя си с мисълта, че е крайно време да направи нещо с тия яйца. Без ясен план, писателката се отправи към улицата на бижутерите, където се намираше магазина на стария ѝ обожател Исак Розенблат. Преди четирийсет години двамата за малко щяха да се оженят, ако не се бе появил Джоузеф Колд и не бе прелъстил Кейт с концерта си за флейта. Тя беше убедена, че флейтата е вълшебна. Много скоро Джоузеф Колд се нареди сред най-прочутите музиканти в света. „Беше същата флейта, която глупавият ми внук загуби в Амазония!“, помисли с раздразнение Кейт. Хубавичко беше издърпала ушите на Александър, задето бе затрил великолепния инструмент на дядо си.

Исак Розенблат беше един от стълбовете на еврейската общност: богат и уважаван баща на шест деца. Беше от онези спокойни хора, които изпълняват дълга си без излишен шум, а в душата им цари мир, ала когато видя Кейт Колд да влиза в магазина му, той усети как потъва в тресавището на спомените. В миг отново се превърна в срамежливия младеж, който бе обичал тази жена с отчаянието на първата любов. По онова време тя беше девойка с порцеланова кожа и непокорни червени коси; сега лицето ѝ беше по-набръчкано и от пергамент, а посивялата ѝ, зле подстригана четина, стърчеше на всички страни като четка.

— Кейт! Никак не си се променила, момиче, бих те познал и в най-голямата тълпа... — промълви той развълнувано.

— Недей да лъжеш, дърти безсрамнико — отвърна тя, усмихвайки се поласкана мимо себе си, и пусна на пода раницата си, която тупна като чувал с картофи.

— Дошла си да ми кажеш, че си сгрешила и да ми поискаш извинение, задето ме захвърли и разби сърцето, ми, нали? — пошегува се бижутерът.

— Вярно е, Исак, сбърках. Не съм създадена за семеен живот. Бракът ми с Джоузеф трая съвсем кратко, добре поне, че ни се роди син — Джон. Сега съм баба на три внучета.

— Чух, че Джоузеф е починал, наистина съжалявам. Винаги съм му завиждал, така и не му простих, че ми отне годеницата, макар да купувах всичките му плочи. Имам пълна колекция от неговите концерти. Беше голям талант... — каза бижутерът. Той покани Кейт да седне на тъмния кожен диван и се настани до нея. — Значи сега си вдовица — добави изучавайки я с обич.

— Не си прави илюзии, не съм дошла да ме утешаваш. Нито да купувам бижута. Не са ми в стила — отговори Кейт.

— Виждам — отбеляза Исак Розенблат, поглеждайки крадешком смачканите ѝ панталони, войнишките чизми и раницата на пода.

— Дойдох да ти покажа едни стъкълца — рече тя и извади яйцата от якето си.

Сутрешната светлина, която навлизаше от прозореца, попадна право върху топчетата в шепата на Кейт. Неочакван отблясък заслепи за миг Исак Розенблат и сърцето му подскочи в гърдите. Той беше потомствен бижутер. През ръцете на дядо му бяха минавали безценни съкровища от гробниците на египетските фараони, ръцете на баща му

бяха творили диадеми за императрици, а собствените му ръце бяха демонтирали рубините и смарагдите на руското царско семейство, убито по време на болшевишката революция. Никой не разбираше от накити повече от него и много малко камъни успяваха да го развълнуват, но гледката пред очите му беше толкова невероятна, че му се зави свят. Без да каже дума, Розенблат взе яйцата, занесе ги на бюрото си и ги разгледа с лупа под една лампа. Когато се увери, че първото впечатление не го е излъгало, той въздъхна дълбоко, извади бяла батистена кърпа и избърса челото си.

— Откъде ги открадна, момиче? — запита с разтреперан глас.

— Идват от едно далечно място, наречено Градът на Зверовете.

— Шегуваш ли се? — попита бижутерът.

— Не, честна дума. Струват ли нещо, Исак?

— Да, струват. С тях можеш да купиш, да речем, някоя малка страна — промълви Розенблат.

— Сигурен ли си?

— Това са най-едрите и съвършени диаманти, които съм виждал. Къде са били? Подобно съкровище не може да остане незабелязано. Познавам всички значими камъни по света, но за тези никога не съм чувал, Кейт.

— Поръчай да ни донесат кафе и глътка водка, Исак. Настаня се удобно, защото ще ти разкажа една прелюбопитна история — отговори Кейт.

Така добрият човечец научи за бразилското момиче, което се изкачило на върха на загадъчна планина в горното течение на Ориноко, водено от един свой сън и от някакъв гол шаман и там открило камъните в непристъпно орлово гнездо. Кейт подчерта, че девойката е предоставила съкровището на нейния внук Александър, срещу обещанието да го използва за защитата на Хората от мъглата — индианско племе, които все още живеело като в Каменната ера. Исак Розенблат я изслуша любезно, без да повярва на нито една дума от налудничавия ѝ разказ. И най-големият глупак не би приел за истина подобни небивалици, отсъди той. Бившата му възлюбена явно се бе замесила в някаква тъмна афера или бе попаднала на приказна мина. Знаеше че Кейт никога не би си признала. Нейна работа, в правото си е, въздъхна за пореден път той.

— Виждам, че не ми вярваш, Исак — обади се ексцентричната писателка, след като се опита да потисне с глътка водка поредния пристъп на кашлица.

— Навярно ще се съгласиш с мен, че историята звучи доста неправдоподобно, Кейт...

— А още не съм ти разказала за зверовете: косматите и вонящи чудовища, които...

— Стига, Кейт, мисля, че нямам нужда от повече подробности — прекъсна я уморено бижутерът.

— Трябва да превърна тези стъкълца в капитал за една фондация. Обещах на внука си да бъдат използвани в защита на Хората от мъглата — така се наричат невидимите индианци, и...

— Невидими?

— Не точно невидими, Исак, но нещо подобно. Изчезват като с магическа пръчка. Надя Сантос твърди, че...

— Коя е Надя Сантос?

— Момичето, което откри диамантите, както ти казах. Ще ми помогнеш ли, Исак?

— Ще ти помогна, при положение, че всичко е законно, Кейт.

Така почтеният Исак Розенблат стана пазител на трите великолепни камъка, пое задължението да ги превърне в пари в брой, да ги вложи разумно и помогна на Кейт Колд да учреди фондация „Диамант“. Посъветва я да назначи антрополога Людовик Льоблан за председател, но управлението на средствата да бъде нейна грижа. По този начин възкреси и замрялото им преди четирийсет години приятелство.

— Знаеш ли, Кейт, аз също овдовях? — призна ѝ той още същия ден, когато излязоха заедно на вечеря.

— Нали не смяташ да ми се обясняваш, Исак? Отдавна не съм прала мъжки чорапи, нямам намерение да го правя и сега — отвърна през смях писателката.

И двамата вдигнаха тост за диамантите.

Няколко месеца по-късно Кейт седеше пред компютъра си само по развлечена тениска, която прикриваше мършавата ѝ снага едва до средата на бедрата и оставяше на показ възлестите ѝ колене,

набраздените от вени и белези прасци, и яките ходила на пътешественичка. Крилата на вентилатора се въртяха и жужаха като конски мухи над главата ѝ, но не смогваха да облекчат летния нийоркски зной. През последните шестнайсет-седемнайсет години писателката обмисляше възможността да сложи в апартамента си климатик, но все не намираше подходящ момент да я осъществи. Потта мокреше косата ѝ и се стичаше по гърба ѝ, но пръстите ѝ яростно удряха по клавиатурата. Знаеше че е достатъчно само да докосва клавишите, но тя беше звяр със свои навици и затова блъскаше както преди по старата пишеща машина.

От едната страна до компютъра стоеше кана леден чай с водка: взривоопасна смес, с чието изобретяване Кейт много се гордееше, а от другата — незапалената ѝ моряшка лула. Беше си наложила да намали пушенето, защото кашлицата не ѝ даваше мира, но държеше лулата заредена, за компания: миризмата на черен тютюн повдигаше духа ѝ. „Не са кой знае колко много пороците, които една шейсет и петгодишна вещица може да си позволи“, разсъждаваше тя. Не беше склонна да се отказва от нито един от лошите си навици, но ако не престанеше да пуши, дробовете ѝ щяха да се пръснат.

От шест месеца Кейт се опитваше да изправи на крака Фондация „Диамант“: беше я основала заедно с прочутия антрополог Людовик Льоблан, макар че, между другото, го считаше за свой враг. Тя ненавиждаше този вид работа, но не я ли свършеше, нейният внук Александър никога нямаше да ѝ прости. „Аз съм човек на действието, пиша статии за пътешествия и приключения, а не бюрократ“, въздишаше тя след всяка глътка чай с водка.

Освен че се бореше с проблемите около Фондацията, на два пъти ѝ се бе наложило да лети до Каракас, за да дава показания по делото срещу Мауро Кариас и доктор Омайра Торес, обвинени за смъртта на стотици индианци, заразени с шарка. Мауро Кариас не се бе явил на заседанията: той лежеше в безсъзнание в някаква частна клиника. Жалко, че ударът, с който го бяха повалили индианците, не го бе изпратил на оня свят.

Нещата около Кейт Колд започваха да се сгъстяват, след като списание „Интернешънъл джеографик“ ѝ поръча да направи репортаж за Кралството на Златния дракон. Не биваше да отлага много пътуването — току-виж го възложили на друг репортер, — но преди да

замине, трябваше да излекува кашлицата си. Далечната малка страна бе кацнала сред хималайските върхове и климатът там беше прекалено суров: температурите често се променяха с трийсет градуса за няколко часа. Естествено, мисълта да отиде лекар дори не ѝ минаваше през ум. Никога през живота си не беше ходила, та сега ли? Имаше твърде лошо мнение за специалистите, които печелеха на час. На нея ѝ плащаха на брой думи. Изглеждаше ѝ очевидно, че никой лекар нямаше сметка пациентът му да оздравее, и затова залагаше на домашните лекове. Вярваше безрезервно в парчето дървесна кора, донесено от Амазония, благодарение на което дробовете ѝ щяха да станат като нови. Един шаман-столетник, на име Уалимаи, я бе уверил, че с това средство се лекували болестите на носоглътката. Кейт смилаше кората с пасатора, прибавяше я към чая си с водка, за да смекчи горчивия ѝ вкус, и през целия ден я пиеше с най-голямо усърдие. Но, както в момента обясняваше тя на професор Людовик Льоблан по имейла, цярът още не бе дал резултат.

Взаимната омраза даряваше с щастие както Кейт, така и Льоблан и те не пропускаха случай да го изразят. Поводи не им липсваха: двамата бяха неизбежно свързани чрез фондация „Диамант“ — той беше председател, а тя управляваше парите. Общото дело ги принуждаваше да поддържат почти ежедневна връзка и те я осъществяваха по електронната поща, за да не се налага да си чуват гласовете по телефона. Стремяха се да се виждат колкото може по-рядко.

Фондация „Диамант“ бе учредена в защита на племената по Амазонка като цяло и на Хората от мъглата в частност, както настояваше Александър. Професор Людовик Льоблан твореше дебел академичен труд за същото племе и за собствена си роля в това приключение, макар че всъщност не точно той, а Александър Колд и бразилската му приятелка Надя Сантос, бяха спасили индианците от геноцид като по чудо. Спомените за онези седмици в селвата винаги предизвикваха у Кейт усмивка. Когато се отправиха към Амазония, внукът ѝ беше едно разглезено мамино синче, а когато се върнаха, скоро след това, вече бе станал истински мъж. Александър или Ягуар, както си беше наумил, че следва да бъде наричан, се бе проявил като храбрец, редно беше да му го признае. Гордееше се с него. Фондацията

бе създадена благодарение на Алекс и на Надя; без тях проектът щеше да остане само като пожелание: те двамата го бяха финансирали.

Първоначално професорът държеше организацията да бъде кръстена „Людовик Лъоблан“ с убеждението, че неговото име ще привлече пресата и бъдещи дарители, но Кейт не му бе позволила да се доизкаже.

— Преди да сложите капитала, осигурен от собствения ми внук, на свое име, ще трябва да минете през трупа ми, Лъоблан — бе го пресякла тя.

Антропологът се бе примирил, защото трите приказни диаманти от Амазония се намираха у Кейт. И той като бижутера Розенблат не вярваше на нито една дума от историята за невероятните камъни. Диаманти в орлово гнездо? Как ли пък не! Професорът подозираше, че тамошният им водач Сесар Сантос, бащата на Надя, има достъп до някоя тайна мина в джунглата и момичето беше отмъкнало диамантите оттам. Блазнеше го идеята да се върне в Амазония и да убеди водача да подели с него съкровището. Налудничав блян, защото вече беше стар, ставите го боляха и нямаше сили да пътува до места без климатик.

Изглеждаше му невъзможно да изпълни важната си мисия с мизерната си професорска заплата. Кабинетът му — нездравословна дупка — се намиреше на четвъртия етаж на една грохнала сграда без асансьор: позор. Ех, да беше поне малко по-щедра тая Кейт Колд... „Ужасна жена!“, мислеше си антропологът. Общуването с нея беше истинска мъка. Председателят на Фондация „Диамант“ трябваше да има подобаващи условия за работа. Той се нуждаеше от секретарка и приличен кабинет, но тази скъперница Кейт не отпускате нито цент повече от абсолютно необходимото за племената. Точно в този момент двамата спореха по електронната поща за колата, която той смяташе за абсолютно необходима. Придвижването с метрото означаваше загуба на ценното му време, което можеше да бъде използвано в служба на индианците и горите, настояваше той. Върху екрана пред нея се редяха изреченията на Лъоблан: „Не искам нищо специално, Колд, не става дума за лимузина с шофьор, а за най-обикновена кола с гюрук...“

Телефонът иззвъня, но писателката не му обърна внимание, защото не желаше да изтърве нишката на неоспоримите доводи, с които възнамеряваше да заклеими Лъоблан, ала звъненето продължи, докато не я изкара от търпение. Побесняла, тя грабна слушалката,

съскайки срещу нахалника, дръзнал да прекъсне интелектуалния ѝ труд.

— Здравей, бабо — поздрави я весело гласът на най-големия ѝ внук от Калифорния.

— Александър! — възкликна тя с радост, като го чу, но веднага се овладя, за да не си помисли внукът, че ѝ е мъчно за него. — Колко пъти да ти повтарям да не ми викаш „бабо“?

— А ти ми обеща да ме наричаш Ягуар — отвърна невъзмутимо момчето.

— Да имаше поне мустака на ягуара, а ти си като жалък проскубан котарак.

— Ти обаче си майка на баща ми и мога съвсем законно да ти викам „бабо“.

— Получи ли подаръка ми? — смени темата тя.

— Прекрасен е, Кейт!

И наистина беше такъв. Навръх шестнайсетия си рожден ден Александър получи по пощата огромна кутия от Ню Йорк, изпратена от баба му. Кейт Колд се бе разделила с едно от най-скъпоценните си притежания: кожата на няколкометровия питон, който преди години погълнал фотоапарата ѝ в Малайзия. Сега трофеят беше единственото украшение, окачено в стаята на Александър. Няколко месеца преди това момчето бе изпотрошило мебелите в изблик на мъка, заради болестта на майка си. Бяха останали само един полуизкормен матрак и фенерче, за да чете вечер.

— Как са сестрите ти?

— Андреа не влиза в стаята ми, защото изпитва ужас змийската кожа, но Никол ми прислужва като робиня, само и само да ѝ разреши да я пипне. Предложи ми всичко, каквото има, в замяна на питона, но аз няма да го дам никога и на никого.

— Дано. А майка ти как е?

— Много по-добре, дори се върна към рисуването. Знаеш ли, шаманът Уалимаи твърдеше, че съм имал способност да лекувам и че трябвало добре да я използвам. Реших да не ставам музикант, както си мислех, а лекар. Какво ще кажеш? — запита Алекс.

— Явно си въобразяваш, че ти си излекувал майка си... — разсмя се баба му.

— Не аз, а лековитата вода и билките, които донесох от Амазония...

— Плюс химио— и лъчетерапията — прекъсна го тя.

— Никога няма да разберем какво я е излекувало, Кейт. Други пациенти, лекувани по същия начин в същата болница, вече са покойници, а мама е в процес на възстановяване. Тази болест е много коварна и може да се появи отново всеки миг, но аз вярвам, че тревите, които ми даде шаманът Уалимаи, и чудотворната вода ще я поддържат здрава.

— С голям зор се добра до тях — подхвърли Кейт.

— Едва не загинах...

— Това няма значение, лошото е, че загуби флейтата на дядо си — срязва го тя.

— Проявяваш трогателна загриженост за благополучието ми, Кейт — пошегува се Александър.

— Както и да е! Станалото — станало. Май трябва да попитам за семейството ти...

— То е и твоє семейство — друго нямаш, струва ми се. Ако случайно те интересува, всички постепенно се връщаме към нормалния живот. На мама започна да ѝ пониква къдрава и прошарена коса. С остригана глава ѝ отиваше повече — уведоми я внукът.

— Радвам се, че Лайза е по-добре. Аз я харесвам, тя е добра художничка — съгласи се Кейт Колд.

— И добра майка.

Последваха няколко секунди мълчание по линията, докато Александър събра смелост, за да съобщи повода за своето обаждане. Обясни, че имал спестени пари, защото през семестъра давал уроци по музика и работел в една пицария. Целта му била да възстанови изпочупените вещи в стаята си, но след това променил намеренията си.

— Нямам време да слушам за финансовите ти планове. Карай направо, какво искаш? — прекъсна го баба му.

— От утре съм във ваканция.

— И?

— Помислих си, че ако си платя пътя, може би ще ме вземеш с теб при следващото си пътуване. Нали каза, че отиваш в Хималаите?

Въпросът бе посрещнат от ново ледено мълчание. Кейт Колд полагаше неимоверни усилия, за да прикрие обзелото я задоволство: всичко се подреждаше според плана ѝ. Ако сама го беше поканила, внукът ѝ щеше да отвърне с безброй възражения, както преди заминаването им за Амазония, но сега инициативата излизаше от него. Тя беше напълно убедена, че Александър ще тръгне с нея и дори му бе подготвила изненада.

— Там ли си, Кейт? — запита плахо Александър.

— Разбира се. Къде да бъда?

— Можеш поне да помислиш, нали?

— Гледай ти! А аз смятах, че младежта се занимава само с пушене на трева и с търсене на гаджета по Интернет... — процеди тя през зъби.

— Малко ми е рано за това, Кейт, аз съм на шестнадесет и нямам пари дори за виртуална среща — засмя се Александър, като добави: — Не ти ли доказах, че съм добър другар в пътешествията? Няма да те тормозя за нищо, мога и да ти помагам. Вече си на възраст, не бива да пътуваш сама...

— Какви ги дрънкаш, сополанко!

— Искам да кажа... че мога да ти нося багажа например. Бих могъл и да снимам.

— Да не си въобразяваш, че „Интернешънъл джеографик“ ще публикува снимките ти? Ще дойдат Тимоти Брус и Жоел Гонсалес — фотографите, които бяха с нас в Амазония.

— Гонсалес оправя ли се?

— Счупените му ребра зараснаха, но още ходи като замаян. Тимоти Брус се грижи за него като същинска майка.

— И аз ще се грижа за теб като майка, Кейт. Я си представи, че в Хималаите те стъпче стадо якове. При този разреден кислород там може да получиш и сърдечен пристъп — примоли се внукът.

— Няма да доставя на Лъоблан удоволствието да умра преди него, — промърмори тя през зъби и продължи: — Както забелязвам, понаучил си нещичко за района.

— Да знаеш само колко много четох! Нека да дойда с теб! Моля ти се!

— Добре, но няма да те чакам нито минута. Ще се срещнем следващия четвъртък на летище „Джон Кенеди“, в девет вечерта летим

за Лондон, а оттам — за Делхи. Ясно ли е?

— Ще бъда там, обещавам!

— Вземи си дебели дрехи. Колкото по-високо се изкачваме, толкова по-студено ще става. Сигурно ще ти се наложи да поупражниш алпинизма, така че си носи и екипа.

— Благодаря ти, бабо, благодаря! — възкликна развълнувано момчето.

— Ако пак ме наречеш „бабо“, няма да те заведа никъде! — отвърна Кейт и затвори, преди да завие от смях като хиена.

3

КОЛЕКЦИОНЕРА

На трийсет пресечки от апартамента на Кейт Колд, на най-горния етаж на един небостъргач в самото сърце на Манхатън, вторият по богатство човек в света, натрупал състоянието си от кражба на идеи от своите подчинени и съдружници в компютърната промишленост, разговаряше по телефона с някого в Хонконг. Събеседниците не бяха виждали и никога нямаше да се видят.

Мултимилионерът държеше да го наричат Колекционера, а лицето от Хонконг беше просто Специалиста. Двамата не се познаваха. Сред многобройните си предохранителни мерки всеки от тях разполагаше с телефонно устройство за промяна на гласа, както и с такова, което прави невъзможно проследяването на обаждане. Настоящият разговор нямаше да бъде засечен никъде и от никого, дори ФБР със своите най-сложни системи за шпионаж в света нямаше да успее да разкрие предмета на тайната сделка.

Специалиста беше в състояние да изпълни абсолютно всякаква поръчка срещу определена сума: да убие президента на Колумбия, да постави бомба в самолет на „Луфтханза“, да отвлече Папата или да замени оригинала на „Мона Лиза“ в Лувъра. Не се нуждаеше от реклама на услугите си, напротив — клиентите му често чакаха с месеци на опашка, преди да им дойде реда. И винаги действаше по един и същи начин: желаещият внасяше по сметка шестцифрена сума, която после не се възстановяваше, и чакаше търпеливо данните му да бъдат надлежно проверени от престъпната организация.

Малко след това при него се появяваше агент, който обикновено не биеше на очи: млад студент, тръгнал да събира материали за дипломната си работа, свещеник или представител на благотворителна институция. Пратеникът подлагаше клиента на разпит, за да уточни подробностите около поръчката, и после изчезваше. При първата среща цената не се споменаваше — предполагаше се, че ако клиентът държи да знае колко ще му струва услугата, по всяка вероятност беше

неплатежоспособен. По-късно сделката се сключваше лично от Специалиста по телефона. А той можеше да звъни от всяко кътче на планетата.

Колекционера беше четирийсет и две годишен, среден на ръст и най-обикновен на вид, с очила с дебели стъкла, отпуснати рамене и рано появила се плешивина, която го правеше по-възрастен. Обличаше се немарливо, оредялата му коса беше вечно мазна и имаше лошия навик да си бърка в носа с пръст, когато мислеше съсредоточено, т.е. почти непрекъснато. Бе отрасъл като самотно, комплексирано и болнаво дете, без приятели, но беше толкова буден, че в училище скучаеше. Съучениците му го ненавиждаха, задето без усилие изкарваше най-високите оценки; учителите също не го обичаха, тъй като беше дребнав и обикновено знаеше повече от тях. Бе започнал кариерата си на петнайсет години със сглобяването на компютри в гаража на баща си. На двайсет и три беше вече милионер, а на трийсет, благодарение на ума и пълната си липса на скрупули, в личните му сметки имаше повече пари от целия бюджет на Обединените нации.

Като малък и той като почти всички бе събирал пощенски марки и монети, на младини бе натрупал колекции от състезателни коли, средновековни замъци, игрища за голф, банки и красиви жени, а сега, на прага на зрелостта, започваше да се увлича от „рядко срещани предмети“. Държеше ги скрити в блиндирани подземия, пръснати из пет континента, та, в случай на катаклизъм, безценната му сбирка да не пропадне изцяло. Неудобството на този метод беше, че не можеше да се разхожда сред своите съкровища и да им се радва на всичките едновременно: трябваше да пътува със самолета си от едно място на друго, за да ги вижда, но на практика не изпитваше нужда да го прави често. Достатъчно му бе да знае, че колекциите съществуват, че са на сигурно място и че са негови. Водеше го не любовта към художествените достойнства на събраната плячка, а най-обикновена и нескрита алчност.

Сред безценните притежания на Колекционера беше най-древният ръкопис на човечеството, истинската надгробна маска на Тутанкамон (онази в музея е копие), мозъкът на Айнщайн, нарязан на късчета, които плуваха в бульон от формол, оригинални текстове, написани собственоръчно от Авероес^[1], човешка кожа, покрита от врата до петите с татуировки, камъни от луната, една ядрена бомба,

мечът на Карл Велики, тайният дневник на Наполеон Бонапарт, няколко кости на света Цедилия, както и формулата на кока-колата. Сега мултимилионерът се опитваше да придобие едно от най-редките съкровища на света, за чието съществуване малцина подозираха и до което имаше достъп един-единствен човек. Ставаше дума за златен дракон, целия обсипан със скъпоценни камъни, до който от хиляда и осемстотин години се бяха докосвали само коронованите особи на едно малко независимо царство в планините и долините на Хималаите. Драконът бе забулен в тайнственост, пазеха го чрез заклинания и древни и сложни охранителни мерки. За статуята не се споменаваха в нито една книга или туристически справочник, но много хора бяха чували за нея, а в Британския музей съхраняваха нейно описание. Съществуваха и рисунка върху древен пергамент, открит в манастир от някакъв генерал при нападението на Китай над Тибет. Бруталното военно нашествие бе прокудило над един милион тибетци в Непал и Индия, сред които и Далай Лама — най-високата духовна фигура на будизма.

До 1950 година принцът — престолонаследник на Кралството на Златния дракон бил подлаган от шестата до двайсетата си година на специално обучение в същия манастир в Тибет. Там в продължение на векове се пазели пергаментите с описание на свойствата на въпросната статуя и начина ѝ на действие, които принцът бил длъжен да изучи. Според легендата тя не била обикновена реликва, а чудодеен уред за пророчества, който коронованият владетел имал право да използва само за решаване на затруднения по своите земи. Драконът можел да предсказва от колебанията на климата, влияещи върху качеството на реколтата, до войнствените намерения на съседните страни. Благодарение на тези тайни сведения и на мъдростта на своите управници, малкото кралство бе успяло да поддържа мирното си благоденствие и безрезервна независимост.

Фактът, че статуята беше от чисто злато нямаше никакво значение за Колекционера: той разполагаше с всичкото злато, което поискаше. Интересуваха го само вълшебните свойства на дракона. Бе платил цяло състояние на китайския генерал за откраднатия пергамент, после го бе дал за превод със съзнанието, че без ръководство за употреба, реликвата нямаше да му послужи за нищо. Мишите очички на мултимилионера проблясваха зад дебелиите стъкла на очилата при

мисълта как ще държи в ръцете си юздите на световната икономика, след като се сдобиеше веднъж с ценния предмет. Щеше да узнава за колебанията на борсата още преди да са станали и по този начин да изпреварва съперниците си и да множи милиардите си. Не можеше да понася мисълта, че е втори по богатство в света.

Колекционерът бе научил, че по време на китайското нашествие, когато манастирът бил сринат, а някои от монасите — избити, принцът-престолонаследник на Кралството на Златния дракон успял да избяга през планинските проходи, предрешен като селянин, и да стигне до Непал, откъдето, пак тайно, се завърнал в родината си.

Тибетските първосвещеници не смогнали да завършат обучението на младежа, но неговият баща, кралят, продължил лично с уроците. Ала не успял да му даде необходимата подготовка по умствените и духовни практики, каквато той самият притежавал. Когато китайците нападнали манастира, монасите все още не били отворили окото върху челото на принца, което щяло да го направи способен да вижда аурата на хората и да съди по нея за характера и намеренията им. Все още не бил достатъчно вещ и в изкуството на телепатията, за да чете мисли. Баща му нямал възможност да му предаде всички тези познания, но въпреки това след неговата смърт принцът се възкачил с достойнство на престола. Той познавал издълбоко учението на Буда и с времето доказал, че притежава необходимите качества за да управлява, практически усет за да раздава справедливост, и извисен дух за да попречи на властта да го поквари.

Когато седнал на трона, бащата на Дил Бахадур тъкмо бил навършил двайсет години и мнозина мислели, че не ще бъде в състояние да води страната, както предишни повелители на този народ, ала новият крал проявил зрялост и мъдрост още в самото начало. Колекционерът бе научил, че монархът царувал повече от четирийсет години и по време на неговото управление страната живеела в мир и благоденствие.

Владетелят на Кралството на Златния дракон не се поддавал на чужди влияния, особено от Запада, който според него въплъщавал една твърде опасна за ценностите господствали открай време в родината му материалистична и упадъчна култура. Официалната държавна религия била будизмът и той не смятал да прави промени в това отношение. Всяка година се провеждало допитване за установяване степента на

задоволство у народа: то не се свеждаше до липсата на трудности — по-голямата част от тях са неизбежни, — а до състрадателното и духовно отношение на жителите. Правителството не поощрявало туризма и всяка година допускало в страната само ограничен брой експерти. Затова туристическите агенции я наричали Забраненото кралство.

Въведена наскоро, телевизията излъчвала по няколко часа дневно и то програми, които кралят смятал за безобидни, като спортни предавания, научно-популярни или анимационни филми. Националната носия била задължителна, западното облекло било забранено на обществени места. Отменянето на тази забрана било едно от най-настоятелните искания на студентите, които милеели за американските джинси и маратонки, но монархът бил непреклонен по този въпрос, както и по много други. Той разчитал на безусловната подкрепа на останалата част от населението, което се гордеело с традициите си и нехаело за чуждоземните привички.

Колекционерът знаеше много малко за Кралството на Златния дракон — неговите исторически и географски богатства изобщо не го интересували. Нямаше никакво намерение да го посещава. Не беше негов проблем и присвояването на вълшебната статуя: за целта той щеше да плати астрономическа сума на Специалиста. Ако този предмет можеше да предсказва бъдещето, както го уверявали, Колекционерът щеше да осъществи последната си мечта: да стане номер едно, най-богатия човек на земята.

Промененият глас на събеседника му от Хонконг потвърди, че операцията е в ход и че можел да очаква резултат до три-четири седмици. Макар че клиентът не запитал, Специалистът му съобщи цената за услугата и тя беше толкова висока, че Колекционерът скочи на крака.

— А ако се провалите? — поиска да разбере вторият по богатство в света, след като се успокои, втренчил поглед в показалеца си, по който бе полепнало жълтеникавото вещество, извадено току-що от носа му.

— Аз никога не се провалям — бе лаконичният отговор на Специалиста.

Специалиста и неговият клиент нямаха представа, че в същия момент Дил Бахадур, най-малкият син на владетеля на Кралството на Златния дракон, избран да наследи трона, се намираше заедно със своя учител в планинския си дом: пещера, която разчиташе на естествен параван от скали и храсти пред входа, разположена върху нещо подобно на тераса по средата на планински скат. Монахът я бе избрал, защото беше практически недостъпна от три страни, и защото само отличен познавач на местността би могъл да я открие.

Тенсинг бе прекарал няколко години тук като отшелник, в мълчание и самота, докато кралицата и кралят Забраненото кралство не му повериха сина си, за да го подготви. Детето щеше да остане с него до двайсетгодишната си възраст. През това време той трябваше да се превърне в съвършен владетел, посредством изключително строги упражнения, които малко човешки същества биха издържали. Но всички упражнения на този свят нямаше да дадат необходимия резултат, ако Дил Бахадур не притежаваше развит ум и неопетнено сърце. Тенсинг беше доволен, защото неговият ученик бе дал многократни доказателства за тези две качества.

Принцът живееше с монаха от дванайсет години, спеше върху камъните, завит с кожа от як, спазваше строга вегетарианска диета и се бе посветил телом и духом религиозните практики, учението и физическото укрепване. Беше щастлив. Нямаше желание да променя живота си и наблюдаваше с тъга приближаването на мига, който следваше да се приобщи отново към света. Ала не бе забравил чувството на ужас и самота, когато на шест години се бе озовал в затънтено високопланинско убежище с напълно непознат, грамаден като великан човек, който го остави да плаче три дни, без да се намеси, докато не му останаха сълзи за проливане. Никога повече не заплака. От този ден великанът замести майка му, баща му и останалите членове от семейството, стана неговият най-добър другар, съветник, учител по Тао шу и духовен водач. От него бе научил почти всичко, което знаеше.

Тенсинг го преведе стъпка по стъпка по пътя на будизма, научи го на история и философия, запозна го с природата, с животните и с лековитата сила на растенията, разви интуицията и въображението му, подготви го за бъдещи битки, като в същото време му показва стойността на мира. Въведе го в тайните на свещенослужителите и му

помогна да постигне необходимото за владетеля умствено и физическо равновесие. Едно от задължителните упражнения на принца бе да стреля с лък прав, с яйца под ходилата, или клекнал, с яйца под задната част на коленете.

— Точното попадение на стрелата не е достатъчно, Дил Бахадур, освен това ти трябва да си силен и непоколебим, да владееш всички свои мускули — повтаряше му търпеливо монахът.

— Може би ще е по-полезно да изядем яйцата, почитаеми учителю, — въздишаше принцът, когато смачкаше яйцата.

Духовните упражнения бяха още по-усилени. На десет години момчето изпадаше в транс и достигаше по-висша степен на съзнанието, на единайсет умееше да установява телепатична връзка и да мести предмети, без да ги докосва, а на тринайсет вече бе готов за астрални пътувания. Когато навърши четиринайсет, учителят му отвори отвърстие на челото, за да вижда аурата. Операцията се състоеше в пробиването на черепа, от което му остана кръгъл белег с размера на грахово зърно.

— Всяка органична материя излъчва енергия или аура, ореол от невидима за човешкото око светлина, особено в случаите на хора с особени психически способности. По цвета и формата на аурата могат да се гадаят много неща — обясни му Тенсинг.

В продължение на три лета, ламата обиколи с детето различни градове на Индия, Непал и Бутан, за да се упражнява то в четенето на аурата на хората и животните, които срещаха, но никога не го заведе до красивите долини и планински тераси или балкони, прорязали склоновете на собствената му страна. Забраненото кралство, където щеше да се върне едва след приключване на образованието си. Дил Бахадур се научи да използва окото на челото си с такава точност, че на осемнайсет години — възрастта, на която беше сега, — умееше да различава по вида на аурата лековитите свойства на растенията, доколко свиреп е едно животно, както и емоционалното състояние хората.

Оставаха само две години, докато младежът навърши двајсет, и работата на неговият учител да приключи. Тогава Дил Бахадур щеше за пръв път да се върне при семейството си, а после да отиде да учи в Европа, защото Тенсинг не бе в състояние да му даде някои от

абсолютно необходимите за съвременния свят познания, без които нямаше да може да управлява.

Монахът се бе посветил изцяло на подготовката на Принца, за да стане той един ден добър крал и да може да разгадава посланията на Златния дракон, без да подозира, че в Ню Йорк живее една алчна личност, която замисля да го открадне. Обучението бе толкова усилено и натоварено, че понякога ученикът губеше търпение, но непреклонният Тенсинг го заставяше да се труди, докато умората надвиеше и двамата.

— Не искам да ставам крал, учителю — каза Дил Бахадур същия ден.

— Може би моят ученик предпочита да се откаже от трона, само и само за да не си учи уроците — усмихна се Тенсинг.

— Искам да водя живот на медитация, учителю. Как ще съумея да постигна просветление сред светските изкушения?

— Не всички могат да бъдат отшелници, като мен. Твоята карма е да бъдеш крал. Трябва да достигнеш просветлението по един потруден от медитацията път. Писано ти е да го направиш, като служиш на народа си.

— Не искам да се разделям с вас, учителю — каза принцът и гласът му потрепери.

Ламата се престори, че не забелязва влагата в очите на момчето.

— Желанието и страхът са илюзии, Дил Бахадур, те не са действителни. Наблегни на упражненията по освобождаване.

— И от обичта ли трябва да се освободя?

— Обичта е като дневната светлина и за да се прояви, не се нуждае от присъствието на другия. Раздялата между хората също е илюзия, тъй като във вселената всичко е свързано. Нашите духове ще бъдат заедно, Дил Бахадур — обясни монахът, установявайки с известна изненада, че той самият не е недосегаем за чувствата, защото тъгата на неговия ученик бе заразила и него.

Той също със съжаление виждаше как приближава мига, когато трябваше да върне принца обратно на семейството му и на света и да го постави на трона на Кралството на Златния дракон, за който бе предопределен.

[1] Ибн Руши Мухамад (латинизирано име: Авероес) (1126–1198) — арабски философ и лекар. — Б. пр. ↑

ОРЛИЦА И ЯГУАР

Самолетът, в който пътуваше Александър Колд, се приземи Ню Йорк в пет и четирийсет и пет следобед. Дори в този час юнската жегга все още не бе намаляла. Момчето с усмивка си спомни за първото си пътуване до този ад, когато безобидно на вид момиче му открадна вещите още на излизане от летището. Как ли ѝ беше името? Почти го бе забравил... Моргана! Име на средновековна магьосница. Струваше му се, че оттогава са минали години, а всъщност бяха изтекли само шест месеца. Чувстваше се нов човек: възмъжал и по-уверен в себе си, от друга страна не беше изпадал повторно в пристъпи на ярост и отчаяние.

Кризата в семейството беше преодоляна: майка му сякаш бе надвила рака, макар че страхът той да се върне оставаше. Баща му отново се усмихваше, а сестрите му Андреа и Никол започваха да поумняват. Той вече почти не се караше с тях, освен в краен случай, за да не се качват на главата. Авторитетът му сред приятелите бе нараснал значително, дори красавицата Сесилия Бърнс, която винаги се бе отнасяла с него като към въшка, сега го молеше да ѝ помага за задачите по математика. И не само да ѝ помага, а да ги решава изцяло и да ѝ позволява да преписва от него на класното, но усмивката на момичето бе предостатъчна отплата за Алекс. Тръснеше ли Сесилия Бърнс лъскавите си буйни коси, ушите му пламваха. Откакто Александър се бе върнал от Амазония с обръсната наполовина глава, гордо носен белег и низ от невероятни истории, славата му се носеше из цялото училище; той обаче чувстваше, че тази среда му е вече тясна. Приятелите му не бяха толкова забавни, колкото преди. Приключенията бяха събудили любопитството му; той се задушаваше в родното си градче — едва забележима точка на картата на северна Калифорния, — искаше му се да избяга и да преброди света надлъж и нашир.

Учителят по география го покани да разкаже премеждията си пред класа, Алекс се появи в училище с индианската сербатана, но без намазаните с кураре отровни стрели, за да не предизвика нежелан инцидент, както и със снимките, на които той си играеше с делфин във водите на Рио Негро, стискаше кайман с голи ръце и ръфаше набучено на стрела месо. Когато обясни, че това е парче от анаконда, най-голямата водна змия в света, изумлението на съучениците му премина всякакви граници. А дори не им беше разказал най-интересното: за пътуването си из земите на Хората от мъглата, където бе срещнал невероятни праисторически създания. Не им спомена и за Уалимаи, стария магьосник, който му помогна да намери лековитата вода за майка му, защото щяха да го вземат за луд. Беше записал всичко грижливо в дневника си, с намерението да издаде книга. Дори заглавието бе измислил: „Градът на зверовете“.

Никога не говореше за Надя Сантос, или Орлицата, както той я наричаше. Семейството му знаеше, че се бе сприятелил много с едно момиче в Амазония, но само майка му Лайза подозираше колко дълбока е тази връзка. За него Орлица беше по-важна от всичките му приятели взети заедно, включително от Сесилия Бърнс. Нямаше намерение да излага спомена за Надя на любопитството на куп невежи хлапаци, които нямаше да повярват, че момичето умее да разговаря с животните и бе открило три приказни диаманта, най-едрите и най-ценните в света. Още по-невероятно щеше да прозвучи факта, че тя владее изкуството да става невидима. Той самият бе видял с очите си как индианците изчезват, когато пожелаят, сливайки се като хамелеони с цвета и релефа на гората: беше невъзможно да ги забележиш на два метра разстояние и то посред бял ден. Многократно се бе опитвал сам да го направи, но винаги безрезултатно. За разлика от него Надя го вършеше така умело, сякаш да станеш невидим беше най-естественото нещо на света. Ягуар пишеше на Орлица почти всеки ден, понякога само по няколко изречения, друг път — повече. Събираше страниците и ги изпращаше в голям плик всеки петък. Писмата пътуваха повече от месец до Санта Мария де ла Лювия, на границата между Бразилия и Венецуела, но двамата се бяха примирили с тези закъснения. Тя живееше в отдалечено и първобитно селце, където имаше един-единствен телефон в жандармерията, а за електронната поща още никой не беше чувал.

Надя отговаряше с кратки бележки, съчинени с много усилия, сякаш писането бе непосилна задача за нея, но тези няколко изречение на листа бяха достатъчни на Александър, за да я почувства наистина до себе си. Всяко едно от писмата донасяше до Калифорния полъх от джунглата, с ромона на нейните потоци и крясъците на птици маймуни. Понякога на Ягуар му се струваше, че долавя съвсем ясно горския мирис и влага и че протегне ли ръка, ще докосне приятелката си. В първото си писмо я го предупреди, че трябва да „чете със сърцето си“, така както преди го бе учила да „слуша със сърцето си“. Според нея това бе начинът да установява връзка с животните или да разбира непознат език. С малко упражнения Александър Колд успя да го постигне; тогава откри, че не се нуждае от лист и мастило, за да се свърже с нея.

Когато стоеше самотен и безмълвен, достатъчно бе само да помисли за Орлица, за да я чуе; въпреки това обичаше да ѝ пише. Беше нещо като водене на дневник.

Когато вратата на самолета се отвори в Ню Йорк и пътниците най-сетне можеха да протегнат крака след шест часа неподвижно седене, Александър се надигна с раницата в ръка, разгорещен и схванат, но доволен от мисълта, че ще види баба си. Беше загубил загара си, а косата му бе пораснала, закривайки белега на върха на главата. Спомни си, че при предишното му идване Кейт не го бе посрещнала и той се бе притеснил, защото за пръв път пътуваше сам. Засмя се, като се сети колко много се бе изплашил тогава. Този път баба му беше пределно ясна: щяха да се срещнат на летището.

Зърна я още щом излезе от дългия коридор в залата за пътници. Кейт Колд не се беше променила: същата щръкнала коса, същите счупени и закрепени с лейкопласт очила, същото яке с хиляда джоба, натъпкани до един с най-различни неща, същите торбести панталони до коленете, които разкриваха дългите ѝ мускулисти прасци с набраздена като кората на дърво кожа. Единственото неочаквано нещо беше изражението ѝ: обикновено тя сякаш едва сдържаше гнева си, а сега изглеждаше едва ли не весела. Александър много рядко я беше виждал усмихната, въпреки навика ѝ да прихва в най-неподходящите моменти. Смехът ѝ приличаше на гръмогласен лай. Този път Кейт се усмихваше почти нежно, колкото и да беше невероятно, че е способна на подобно чувство.

— Здравсти, Кейт! — поздрави я той, леко уплашен от мисълта да не би мозъкът на баба му да е започнал да се размеква.

— Пристигаш с половин час закъснение — нападна го тя кашляйки.

— Вината е моя — отвърна той, успокоен от тона ѝ: това си беше неговата баба, усмивката беше оптическа илюзия.

Александър я хвана под ръка възможно най-грубо и звучно я целуна по бузата. Тя го отблъсна, избърса се с юмрук и веднага го поведе да пийнат нещо, защото разполагали с два часа преди да отлетят за Лондон, а оттам — за Делхи. Момчето я последва към залата за редовни клиенти. Писателката, която непрекъснато пътуваше за някъде, си позволяваше лукса да се възползва поне от тази услуга. Кейт показва картата си и двамата влязоха. Тогава Александър видя на три метра пред себе си изненадата, която му бе подготвила баба му: Надя Сантос.

Той извика, хвърли раницата и разтвори поривисто ръце, но веднага се спря засрамен. Надя също се изчерви и се поколеба за миг, без да знае как да се държи с младежа, който внезапно ѝ се стори непознат. Не го помнеше толкова висок, освен това лицето му беше различно — чертите му изглеждаха по-ъгловати. Най-сетне радостта надделя над смущението и тя изтича да прегърне приятеля си. Александър забеляза, че Надя не е пораснала през изминалите месеци: беше си все същото ефирно момиче, със златиста като мед кожа и къдрава коса, прихваната с тънка панделка, закичена с пера от папагал.

Седнала пред бара в очакване да ѝ донесат водката, Кейт Колд се преструваше, че чете задълбочено някакво списание, докато двамата приятели, щастливи, че се срещат след дългата раздяла и че им предстои ново приключение, шепнеха имената, които считаха за свой тотем: Ягуар, Орлица...

Идеята да покани Надя за това пътуване се въртеше в главата на Кейт от няколко месеца. Тя поддържаше връзка със Сесар Сантос, бащата на момичето, защото той наблюдаваше проектите на Фондация „Диамант“ за опазване на девствените гори и индианските култури по поречието на Амазонка. Сесар Сантос познаваше района повече от всеки друг и беше идеалният човек за тази работа. От него Кейт научи,

че племето на Хората от мъглата, начело с колоритната старша Ииоми, давало признаци на доста бързо привикване към промените. Ииоми бе изпратила четирима младежи — две момчета и две момичета — да се образуват в град Манаос, защото държала те да изучат нравите на нааб, както индианците наричаха всички различни от тях, та да служат за посредници между двете култури.

Докато останалата част от племето преживявало в джунглата с лов и риболов, четиримата пратеници се озовали с гръм и трясък в ХХІ век. Щом свикнали да ходят с дрехи и да използват минимален запас от думи на португалски, те храбро се хвърлили да завладяват „магията на нааб“, започвайки с две невероятни изобретения като кибрита и автобуса. След по-малко от шест месеца открили съществуването на компютрите и, според Сесар Сантос, ако продължавали все така, твърде скоро щели да бъдат в състояние да се опълчат на опасните адвокати на корпорациите, които експлоатираха Амазония. Както казвала Ииоми: „Има много видове воини“.

От доста време Кейт Колд молеше Сесар Сантос да разреши на дъщеря си да ѝ гостува, с аргумента, че така както Ииоми бе проводила младежите да учат в Манаос, и той следвало да пусне Надя в Ню Йорк. Време беше момичето да излезе от Санта Мария де ла Лювия и да види малко свят. Да живееш сред природата и да познаваш навиците на животните и индианците е хубаво, но тя трябва да получи и сериозно образование; няколко месеца ваканция в сърцето на цивилизацията ще ѝ се отразят добре, настояваше писателката, с тайната надежда, че временната раздяла ще успокои Сесар Сантос и може би в близко бъдеще той щеше да се реши да изпрати дъщеря си да учи в Съединените Щати.

За пръв път в живота си Кейт беше готова да поеме грижата за някого: не го беше направила дори за сина си Джон, който след развода бе останал да живее при баща си. Работата ѝ като журналист, пътуванията, навиците ѝ на стара маниачка и хаоса в апартамента ѝ не бяха най-идеалните за посрещане на гости, но Надя беше специален случай. Това тринайсетгодишно момиче изглеждаше много по-зряло от самата нея, шейсет и петгодишната жена. Беше убедена, че Надя притежава древна душа.

Кейт, разбира се, не бе казала на внука си нито дума за тези свои намерения, та да не си помисли, че е започнала да се разнежва. В

случая нямаше и капка сантименталност, разсъждаваше разпалено писателката, мотивите ѝ бяха чисто практични: нуждаеше се от човек, който да подреди документите и архива ѝ, освен това в апартамента ѝ имаше излишно легло. Ако Надя заживее при нея, тя възнамеряваше да я използва като робиня, без никакви глезотии. Това, естествено, щеше да стане по-късно, когато момичето се установеше в дома ѝ, а не сега, когато едва бе успяла да склони твърдоглавия Сесар Сантос да я изпрати за няколко седмици.

Кейт не предполагаше, че Надя ще пристигне само с дрехите на гърба си. Целият ѝ багаж се състоеше от една жилетка, два банана и картонена кутия с няколко дупки на капака. Вътре пътуваше Бороба — черната маймунка, която не се отделяше от стопанката си и беше не по-малко изплашена от нея. Двете бяха пътували дълго. Сесар Сантос бе завел дъщеря си до самолета и я бе предал на стюардесата, която щеше да я наглежда до Ню Йорк. Бе залепил по ръцете ѝ ивици лейкопласт с телефоните и адреса на писателката, в случай, че се изгуби. Доста трудно свалиха после лепенките.

Надя се беше качвала само на грохналия самолет на баща си, но не обичаше да лети, защото се страхуваше от височината. Когато зърна огромния товарен самолет в Манаос и разбра, че ще прекара дълги часове в него, сърцето ѝ се обърна. Пристъпи с ужас към стълбата, както и Бороба. Свикнало с чистия въздух и свободата, горкото маймунче едва оживя сред грохота на моторите в затворената си кутия. На летището в Ню Йорк, когато стопанката ѝ вдигна капака, животинката изскочи отвътре като стрела и взе да пищи и да скача по рамената на хората, всявайки паника сред пътниците. Цял половин час бе нужен на Надя и Кейт Колд, за да я хванат и успокоят.

През първите дни животът в нюйоркския апартамент се оказва труден за Бороба и нейната господарка, но те бързо се научиха да се ориентират по улиците и си намериха приятели в квартала. Навсякъде привличаха вниманието. Маймуна, която се държи като човек, и момиче с пера в косата, бяха необичайно зрелище дори за този град. Хората им предлагаха сладкиши, а туристите ги щракаха с фотоапаратите си.

— Ню Йорк е като едно голямо село, Надя. Всеки квартал има свои особености. Щом се запознаеш с иранец от магазина, с виетнамец от пералнята, със салвадореца-пощальон, с моя приятел италианец от кафенето, и с още неколцина души, ще се почувстваш като в Санта Мария де ла Лювия — обясни ѝ Кейт и много скоро момичето се убеди, че е била права.

Писателката посрещна Надя като принцеса, докато мислено си повтаряше, че по-нататък ще дойде ред да я стегне. Разходи я навсякъде, заведе я да пият чай в хотел „Плаза“, повози я с файтон из Централ Парк, качи я на върха на небостъргачите, на Статуята на Свободата. Трябваше да ѝ покаже как да се вози на асансьор и на ескалатор, как да използва въртящите се врати. Ходиха също на театър и на кино, непознати развлечения за Надя, но най-много я впечатли една ледена пързалка за кънкьори. Свикнала с тропика, тя не спираше да се удивлява колко студен и бял беше ледът.

— Скоро ще ти дойде до гуша от ледове и снегове, защото смятам да те взема с мен на Хималаите — каза ѝ Кейт Колд.

— Къде е това?

— На другия край на света. Ще имаш нужда от здрави обувки, дебели дрехи и непромокаемо яке.

Репортерката намираше за великолепно идеята да вземе със себе си Надя в Кралството на Златния дракон — така малката щеше да види повече свят. Купи ѝ топли дрехи и подходящи обувки, бебешка грейка за Бороба, както и специална пътна чанта за домашни любимци: черен куфар с мрежа, за да влиза въздух и да може животното да гледа навън, подплатен с мека агнешка кожа, със съдинки за вода и храна. Не пропусна да набави и памперси. Никак не им беше лесно да ги сложат на маймуната, въпреки обстоянните обяснения на Надя на езика, на който тя се разбираше с нея. За пръв път в безметежното си съществуване Бороба ухапа човек. Кейт Колд ходи с превръзка на ръката цяла седмица, но животното се научи да върши естествените си нужди в памперса, нещо абсолютно необходимо за дългото пътешествие, което се готвеха да предприемат.

Кейт не бе казала на Надя, че Александър ще се присъедини към тях на летището. Искаше да изненада и двамата.

Малко след това в салона на самолетната компания се появиха Тимоти Брус и Жоел Гонсалес. Фотографите не бяха виждали писателката и децата от пътуването по Амазонка. Прегърнаха ги сърдечно, а в това време Бороба скачаше по главите им, очарована от срещата със старите си приятели.

Жоел Гонсалес повдигна фланелката си и гордо показва следите от яростната прегръдка на няколко метровата анаконда, която за малко не го бе пратила на оня свят. Беше му счупила няколко ребра и гърдите му щяха да останат хлътнали завинаги. Тимоти Брус, от своя страна, изглеждаше почти красив, въпреки дългнестото си конско лице, и при разпита на неумолимата Кейт си призна, че си е оправил ухапката. Вместо едрите жълти и криви зъби, които преди му пречеха да си затваря устата, сега се перчеше с ослепителната си усмивка.

В осем вечерта петимата се натовариха на самолета за Индия. Полетът продължи цяла вечност, но на Александър и Надя им се стори кратък: толкова много неща имаха да си разказват. С облекчение забелязаха, че Бороба е спокойна, сгушена като бебе върху агнешката кожа. Докато останалите пътници се опитваха да дремят на тесните седалки, те разговаряха увлечено и гледаха филми.

Тимоти Брус едва сместваше дългите си крайници в ограниченото разстояние между седалките и час по час ставаше да прави йога упражнения на пътеката, за да не се схване. Жоел Гонсалес се чувстваше по-удобно, защото беше нисък и мършав. Кейт Колд имаше своя система за дългите полети: две хапчета за сън с няколко глътки водка. Ефектът беше като удар с боздуган по черепа.

— Ако в самолета има терорист с бомба, не ме будете — инструктира ги тя, преди да покрие чело с одеялото и да се свие като скарида на седалката си.

Три реда зад Надя и Александър пътуваше някакъв мъж с дълга коса, събрана в десетки тънки плитки и завързана на тила с кожена лента. На врата му висеше наниз от мъниста, а на гърдите — велурена торбичка с черна каишка. Носеше избелели каубойски панталони, износени ботуши с високи токове и широкопола тексаска шапка, нахлупена до очите, която, както забелязаха по-късно, не сваляше дори по време на сън. Децата си казаха, че вече е попреминал възрастта да се облича по този начин.

— Може да е поп певец — предположи Александър. Надя не знаеше какво е това и Александър реши че ще му е много трудно да ѝ обясни. Даде си дума при първа възможност да предаде на приятелката си поне основните познания по естрадна музика, които всеки уважаващ себе си младеж трябваше да притежава.

Двамата изчислиха, че, ако се съдеше по бръчките около очите и устата на силно загорялото му лице, чудака-хипи трябва да беше надхвърлил четирийсетте. Онова, което се подаваше от завързаната му на опашка коса, беше сиво на цвят, като стомана. Но на колкото и години да беше, непознатият изглеждаше в отлична форма. Бяха го видели най-напред на летището в Ню Йорк, с вълнена торба и спален чувал, окачен с колан на рамото му. После го бяха забелязали да дреме, с шапката на глава, на една пейка на лондонското летище, в очакване на полета си, и ето че сега пътуваше в техния самолет на път за Индия. Кимнаха му отдалеч.

Миг след като пилотът изключи сигнала за предпазните колани, мъжът стана да се разтъпче по пътеката и да опъне мускулите си. Приблужи се до Надя и Александър и им се усмихна. На двамата им направи впечатление колко светлосини и безизразни са очите му, като че ли беше хипнотизиран. Усмивката му раздвижваше бръчките по лицето, но си оставаше само до устните. Очите изглеждаха мъртви. Непознатият запита Надя какво има в куфарчето на коленете ѝ и тя му показа Бороба. Като видя маймуната в пелени, мъжът гръмко се разсмя.

— Казват ми Текс Армадильо, заради ботушите — кожата им е от щитоносец, нали разбирате? — представи се той.

— Надя Сантос, от Бразилия — каза момичето.

— Александър Колд, от Калифорния.

— Забелязах, че носите туристически справочник за Забраненото кралство. Видях ви да го разглеждате на летището.

— Натам сме тръгнали — уведоми го Александър.

— Доста малко туристи посещават тази страна. Доколкото знам, приемали не повече от стотина чужденци на година — продължи Текс Армадильо.

— Пътуваме с екип на „Интернешънъл джеографик“.

— Така ли? Виждате ми се прекалено млади за сътрудници на списанието — отбеляза той с насмешка.

— Прав сте — отвърна Александър, решил да не се впуска в излишни обяснения.

— И аз имам същите планове, само дето не знам дали в Индия ще успея да получа виза. В Кралството на Златния дракон не гледат с добро око на хипита като мен. Мислят, че отивам в страната само заради наркотиците.

— Много наркотици ли има там? — заинтересува се Александър.

— Марихуаната и опиумът растат навсякъде в диво състояние, само се навеждаш и береш. Безкрайно удобно.

— Това сигурно е голям проблем — отсъди Александър, учуден, че баба му нищо не беше споменала.

— Не е никакъв проблем. Местните хора ги използват само за медицински цели. Те дори не подозират какво богатство притежават. Представете ли си колко доходен може да се бъде износът им? — каза Текс Армадильо.

— Представям си — отговори Александър. Не му харесваше посоката, която бе взел разговорът, не му харесваше и този мъж с мъртви очи.

5

КОБРИТЕ

На другата сутрин кацнаха в Делхи. Кейт Колд и фотографите, свикнали с дългите полети, се чувстваха доста добре, докато Надя и Александър, които не бяха мигнали, изглеждаха като оцелели след земетресение. И двамата не бяха подготвени за зрелището, което ги очакваше в този град. Горещината ги зашлеви като плесница. Едва излезли от летището, те се оказаха обкръжени от пълчища мъже, които един през друг им предлагаха да им носят багажа, да ги разведат наоколо или да си купят най-различни неща: от покрити с мухи парчета банани до статуи на божества от индийския пантеон. Петдесетина хлапета се мъчеха да се доближат, протегнали ръчици за дребни монети. Някакъв прокажен, с наполовина проядено от болестта лице и без пръсти, се притискаше към Александър, просейки милостиня, докато един от пазачите на летището не го заплаши с палката си.

Тълпи от хора със смугли лица, фини черти и огромни черни очи ги заобикаляха от всички страни. Александър, свикнал на минимално приемливото разстояние от половин метър, обичайно за хората в родината му, се почувства в плен на навалищата. Едва успяваше да си поеме дъх. Изведнъж забеляза, че Надя е изчезнала, погълната от човешкия мравуняк, и го обзе паника. Започна да я вика разтревожено, мъчейки се да се отскубне от ръцете, които го дърпаха за дрехите, докато след няколко мъчителни минути успя да зърне на известно разстояние шарените пера върху конската ѝ опашка. Проправи си път с лакти, сграбчи я за ръката и я повлече, следвайки уверените крачки на баба си и на фотографите — те бяха посещавали Индия няколко пъти и познаваха обстановката.

Забавиха се половин час, докато съберат багажа си, преброят саковете, бранейки ги от хората, и хванат две таксита, които ги отведоха до хотела, карайки в лявото платно, по английски, из претъпканите улици. Разминаваха се с какви ли не превозни средства,

движещи се в пълно безредие, пренебрегвайки както малобройните светофари, така и указанията на регулировчиците: коли, раздрънкани автобуси, изрисувани с религиозни изображения, мотоциклети с по четирима пътници, каруци, теглени от биволи, хора, впрегнати в рикши, велосипеди, товарни двуколки, накачулени с ученици, и дори един кротък слон, накичен като за празник.

Наложи се да прекарат четирийсет минути в задръстване, заради една умряла крава, нападната от гладни кучета и черни лешояди. Кейт обясни, че тук кравите се считали за свещени животни, никой не ги гонел и затова си ходели по средата улицата. Имало обаче специална полиция, която ги подкарвала във от града и събирала трупове.

Потните и нетърпеливи тълпи увеличаваха хаоса. Чисто гол аскет, с дълга до петите сплъстена коса, следван от дузина жени, които го обсипваха с листенца от цветя, пресече улицата бавно, като костенурка, но никой дори не го погледна. Очевидно подобно зрелище беше нещо обичайно.

Надя Сантос, отрасла в махала с двайсетина къщи, в тишината на горски покой, се люшкаше между страха и заслепението. В сравнение с това тук, Ню Йорк приличаше на село. Не беше си представяла, че на света има толкова много хора. В това време Александър се бранеше от ръцете, които се пъхаха в таксито, предлагайки различни стоки или просейки милостиня, ала не смееше да затвори прозорците, за да не умрат от задушаване.

Най-сетне пристигнаха в хотела. Когато прекрачиха входа, охраняван от двама въоръжени пазачи, те попаднаха в райска градина, където цареше абсолютно спокойствие. Шумът на улицата бе секнал като по чудо, чуваше се само чуруликането на птиците и песента на многобройните фонтани. По моравата се разхождаха пауни, повлекли вълшебено окичените си опашки. Няколко прислужника, облечени в брокат и обточено със златни кантове кадифе, с високи чалми, украсени с фазанови пера като на картинка от приказките, поеха багажа им и ги поведоха навътре.

Хотелът, бивш палат, беше изваян от бял мрамор по такъв невероятен начин, че приличаше на дантела. Подовите бяха застлани с гигантски копринени килими, по мебелите от фино дърво светлееха

инкрустации от сребро, седеф и слонова кост, а порцелановите вази по масите бяха пълни с уханни цветя. Навсякъде се виждаха буйни тропически растения в саксии от кована мед и клетки със сложна архитектура, в които пееха пъстроцветни птички. Дворецът принадлежал преди на някакъв махараджа, който покрай независимостта на Индия загубил властта и богатството си и сега го бе предоставил на американска хотелска компания. Махараджата и семейството му все още обитаваха едното крило на сградата, отделено от гостите на хотела. Следобед домакините имаха обичая да слизат и да пият чай с туристите.

Стаята, в която се настаняха Александър и фотографите беше претрупана и тънеше в разкош. В банята имаше басейн от плочки, а на стената — фреска на ловци на тигри, яхнали слонове, с пушки на рамо, следвани от свита прислужници, които вървяха пеш, натоварени с копия и стрели. Намираха се на най-горния етаж и от балкона можеха да се любуват на великолепните градини, отделени от улицата с висок зид.

— Виждаш ли оня катун долу? Пълен е със семейства, които се раждат, живеят и умират на улицата. Те не притежават нищо, освен дрехите на гърба си и няколко глинени гърнета за готвене. Това са „недостойните за допир“, най-бедните сред бедните — обясни Тимоти Брус, сочейки няколко парцаливи палатки на тротоара отвъд зида.

Контрастът между изобилието в хотела и невъобразимата нищета на тези несретници предизвика у Александър гняв и ужас. По-късно, когато реши да сподели чувствата си с Надя, тя не разбра за какво ѝ говори. Момичето разполагаше с най-необходимото и блясъкът в палата я потискаше.

— Мисля си, че навън, сред „недостойните за допир“, ще се чувствам по-удобно, отколкото тук, вътре, сред това богатство, Ягуар. Свят ми се вие. Всяко късче от стената е накичено, погледът ти не може да си почине. Прекален лукс. Задушавам се. А тия принцове защо ни се кланят? — запита тя, сочейки облечените в брокат мъже, с тюрбани с пера.

— Те не са принцове, Орлице, а служители на хотела — засмя се нейният приятел.

— Кажим им да си вървят, нямаме нужда от тях.

— Такава им е работата. Ако им кажа да си вървят, ще се обидят. Ще свикнеш.

Александър се върна на балкона, за да наблюдава „недостойните“ на улицата, които живееха в мизерия и се обличаха в дрипи. Угнетен от това зрелище, той отдели няколко долара от малката сума, с която разполагаше, смени ги в рупии и излезе да ги раздаде на хората. Надя го проследи с поглед от терасата. Оттам тя имаше възможност да съзерцава градините, зидовете около хотела, а зад тях — тълпата от бедняци. Видя как нейният приятел излиза през желязната порта покрай пазачите, как навлиза сред тълпата и започва да подава парите на най-близките деца. Само след секунди вече бе заобиколен от десетки отчаяни хора. Вестта, че някакъв чужденец раздава пари, бе избухнала като барут и от всички страни се стичаха нови и нови пълчища, неудържима човешка лавина.

Когато осъзна, че след броени минути Александър ще бъде премазан, Надя хукна надолу по стълбите, крещейки с пълно гърло. На виковете ѝ се притекоха гости и служители на хотела, с което суматохата и всеобщото объркване е повече нарасна. Всеки даваше мнения, а секундите бързо изтичаха. Време за губене нямаше, но никой не успяваше да предложи решение. В този миг изникна Текс Армадильо, който веднага пое нещата в свои ръце.

— Бързо! Елате с мен! — заповяда той на въоръжените постови край входа на градината.

И без колебание ги поведе към разбуненото множество на улицата, където се зае да раздава юмруци, докато пазачите се мъчеха да си проправят път с приклади. Армадильо изтръгна оръжието от ръцете на единия от тях и стреля два пъти във въздуха. Индийците около него изведнъж замръзнаха, но тези зад тях продължаваха да напират.

Американецът се възползва от краткотрайното объркване, за да се добере до Александър, който беше вече свален на земята с раздрани дрехи. Хвана го под мишниците и с помощта на пазачите успя да го извлече на сигурно място в двора на хотела и дори да вдигне очилата на момчето, останали невредими като по чудо. Врявата расне и те побързаха да затворят железните порти.

— Ти излезе по-глупав, отколкото изглеждаш, Александър. С няколко долара нищо не можеш да промениш. Индия си е Индия,

трябва да я приемаш такава, каквата е — процеди Кейт Колд, когато го видя да пристига целия раздърпан.

— Ако така разсъждаваме, още щяхме да сме в пещерната ера! — отвърна той, докато бършеше кръвта от носа си.

— Та ние сме си там, дете — рече тя, прикривайки гордостта, която постъпката на внука ѝ бе събудила у нея.

Една жена, седнала на терасата на хотела под бял чадър със златни ресни, стана свидетел на разигралата се сцена. Изглеждаше твърде добре за своите близо четирийсет години: слаба, висока и снажна, облечена в памучен панталон и риза в цвят каки, със сандали на краката, до които стоеше протрита кожена чанта. Черната ѝ права коса, с широк посребрен кичур покрай челото, обрамчваше лицето с класически черти: кафяви очи, извити плътни вежди, правилен нос и изразителни устни. Въпреки обикновеното си облекло, тя имаше вид на изискана аристократка.

— Много си храбър — каза непознатата на Александър един час по-късно, когато екипа на „Интернешънъл джеографик“ се събра на терасата.

Момчето усети как ушите му пламват.

— Но трябва да внимаваш, в чужда страна си — добави тя на безупречен английски, макар и с лек централноевропейски акцент, чийто произход трудно можеше да се определи.

В този момент се появиха двама прислужници с големи сребърни подноси с чай, приготвен по индийски — с мляко, подправки и много захар. Кейт Колд покани непознатата да изпие една чаша с тях. Беше поканила и Текс Армадильо — дължеше му благодарност за светкавичната намеса, която спаси живота на внука ѝ, но той отказа под предлог, че предпочитал да остане с бирата и вестника си. Александър се учуди, че хили като него, чийто единствен багаж беше парцаливата вълнена торба и спалния чувал, си позволява да отседне в двореца на махараджата, но реши, че вероятно цената е много ниска. Индия се оказа евтина страна за онзи, който имаше долари.

Скоро Кейт Колд и гостенката ѝ вече обменяха впечатления и така откриха, че всички са тръгнали към Кралството на Златния дракон. Непознатата се представи като Джудит Кински, специалистка по озеленяване, и сподели, че пътувала по официална покана на краля, с когото имала честта да се запознае наскоро. Каза, че когато научила,

че монархът проявя интерес към отглеждането на лалета в родината си, тя му писала и предложила услугите си. Смяташе, че при известни условия, луковиците на тези цветя можели да се приспособят към климата и почвата на Забраненото кралство. Владетелят веднага я помолил за среща и тя избрала за това Амстердам, предвид световната слава на холандските лалета.

— Негово Величество знае за лалетата не по-малко от всеки експерт. На практика той не се нуждае от услугите ми, би могъл да осъществи проекта си и сам, но изглежда е харесал някои от градинските планове, които му показах, и бе така любезен да ме наеме — обясни непознатата. — Говорихме дълго за намеренията му да създаде нови паркове за народа си, като запази местните растителни видове и добави други. Той съзнава, че това трябва да се извърши много внимателно, за да не се наруши екологичното равновесие. В Забраненото кралство има растения, птици и някои дребни бозайници, които вече не се срещат никъде другаде по света. Тази страна е истинско природно светилище.

Представителите на „Интернешънъл джеографик“ помислиха, че монархът вероятно е останал очарован от Джудит Кински, както и те самите. Тази жена създаваше невероятно впечатление; от нея струеше някаква смесица от твърд характер и женственост. Отблизо хармоничните черти и естествените ѝ и изтънчени движения бяха толкова чаровни, че човек трудно отделяше очи от нея.

— Кралят е ревностен защитник на екологията. Жалко, че няма повече управници като него. Абониран е за „Интернешънъл джеографик“. Затова ни издаде визи и прие да направим репортаж — обясни на свой ред Кейт.

— Безкрайно интересна страна — отбеляза Джудит Кински.

— Били ли сте там и друг път? — запита Тимоти Брус.

— Не, но съм чела много за нея. Постарах се да се подготвя за това пътуване не само в професионално отношение, а и да науча повече за хората, обичаите и ритуалите... Не искам да ги обидя с грубите си западни обноски — усмихна се тя.

— Чували сте, предполагам, за приказния Златен дракон... — обади се Тимоти Брус.

— Твърдят, че никой не го е виждал, освен кралете. Може да е само легенда — подхвърли тя.

Въпросът не бе засегнат повече, но Александър забеляза въодушевения блясък в очите на баба си и разбра, че тя ще направи невъзможното, за да се добере до това съкровище. Нямаше да устои на предизвикателството първа да докаже неговото съществуване.

Кейт Колд и Джудит Кински се уговориха да обменят информация и да си помагат, както подобава на две чужденки в непозната страна. На другия край на терасата Текс Армадильо, с вестник върху коленете, отпиваше от бирата си. Тъмните очила с огледални стъкла скриваха очите му, но Надя Сантос усещаше, че той ги изучава с поглед.

Разполагаха само с три дни за разглеждане. Имаха предимството, че след няколкото века британско господство над Индия мнозина тук говореха английски. Но за толкова кратко време нямаше да успеят дори да се плъзнат по повърхността на Делхи, както се изрази Кейт, а камо ли да вникнат в това сложно общество. Контрастите можеха да смят всекиго: от една страна невероятна нищета, а от друга — красота и разкош. Наред с милионите неграмотни, университетите бълваха чудесно подготвени инженери и учени. В селата нямаше питейна вода, а държавата произвеждаше атомни бомби. Индия се славеше с най-мощната филмова индустрия в света, както и с най-големия брой отшелници, намазани от глава до пети с пепел, които никога не режеха косата, нито ноктите си. Хилядите индуистки божества и системата на кастите изискваха години изучаване.

Александър, свикнал с това, че в Америка всеки горе-долу сам определя живота си, се ужаси от мисълта, че хората тук са белязани от кастата си още по рождение. За разлика от него, Надя слушаше обясненията на Кейт без да дава мнения.

— Ако се беше родила тук, Орлице, нямаше да можеш да си избираш сама съпруг. На девет години щяха да те омъжат за някой дъртак на петдесет. Баща ти щеше да уреди женитбата, без изобщо да те попита — каза ѝ Александър.

— Баща ми със сигурност би направил по-добър избор от мен...
— усмихна се тя.

— Луда ли си? Аз никога не бих позволил подобно нещо! — възкликна момчето.

— Ако се бяхме родили в Амазония, в племето на Хората от мъглата, щяхме да ловуваме с отровни стрели, за да се храним. Ако се

бяхме родили тук, нямаше да ни се струва странно, че бащите уреждат браковете — обоснова се Надя.

— Как може да защитава подобна система? Погледни каква мизерия! Би ли искала да живееш така?

— Не, Ягуар, но не бих искала да имам и повече от необходимото — отвърна тя.

Кейт Колд ги разведе по дворци и храмове, обиколи с тях пазарите, откъдето Александър купи гривни за майка си и за сестрите си, а на Надя й изрисуваха ръцете с къна, като на булка. Рисунката беше като истинска дантела и щеше да се задържи върху кожата й две-три седмици. Бороба стоеше, както винаги, на рамото или на хълбока на стопанката си, но без да привлича вниманието, както в Ню Йорк, защото тук маймуните бяха по-често срещани дори от кучетата.

На един площад двама змиеукротители седяха на земята по турски и надуваха някакви свирки. Кобрите подаваха глави от кошниците, изправяха се и започваха да се поклащат като хипнотизирани от звука на инструментите. При тази гледка Бороба се разпищя, скочи от господарката си и се покатери светкавично на една палма. Надя се доближи до двамата индийци и взе да шепти нещо на езика на селвата. Изведнъж влечугите се обърнаха към нея съскайки и порейки въздуха с острите си езици. Четири издължени зеници се впиха като кинжали в момичето.

За всеобщо удивление кобрите изпълзяха от кошовете си и заизвиваха тела към Надя. На площада се надигна олелия и хората, станали свидетели на инцидента, се разбягаха панически. За няколко секунди наоколо не остана жива душа, освен Александър и баба му, вцепенени от изненада и ужас. Укротителите се опитваха напразно да подчинят змиите със звука на свирките си, но не смееха да се приближат. Надя стоеше невъзмутима, а върху загорялото й лице се бе изписало по-скоро весело изражение. Не помръдна и на милиметър, когато кобрите тръгнаха да се увиват около краката й, да пълзят по слабото й тяло към лицето, без да престават да съскат.

Плувнала в ледена пот, Кейт помисли, че за пръв път в живота си ще припадне. Седна на земята и така си остана, пребледняла като платно, с широко отворени очи, неспособна да каже и дума. След първия миг на уплаха, Александър разбра, че не бива да мърда. Достатъчно добре познаваше чудатите способности на своята

приятелка. В Амазония я бе видял да хваща с ръка една от най-отровните змии в света, сурукуку, и да я хвърля надалеч. Разбра, че ако никой не направи погрешна стъпка, която да раздразни кобрите, Орлица ще бъде в безопасност.

Сцената трая няколко минути, докато момичето издаде някаква заповед на горския си език и влечугите се свлякоха от тялото ѝ и влязоха в кошниците си. Укротителите бързо хлопнаха капаците им, грабнаха ги и побягнаха, убедени, че чужденката с пера в косите е демон.

Надя повика Бороба и след като маймуната отново се настани на рамото ѝ, продължи най-спокойно разходката си из площада. Александър я последва с усмивка, без никаква забележка, развеселен от това, че баба му бе загубила напълно обичайното си хладнокръвие пред опасностите.

6

СЕКТАТА НА СКОРПИОНА

Последния ден Кейт Колд трябваше да прекара няколко часа в една пътническа агенция в Делхи, ако искаше да вземе билети за единствения седмичен полет до Кралството на Златния дракон. Не че имаше много пътници, просто самолетът беше малък. Докато се занимаваше с това, тя разреши на Надя и Александър да отидат сами до Червената крепост, която се намираше близо до хотела. Ставаше дума за огромно старинно укрепление, задължителен обект за всеки турист.

— Не се разделяйте по никакъв повод и преди залез-слънце да сте в хотела — нареди им писателката.

По време на колониалната епоха в Индия крепостта била използвана от английските войски. Огромната страна била считана за най-скъпоценния камък в британската корона, докато през 1949 година най-сетне получила независимост. Тогава укреплението запустяло. Туристите посещаваха само част от огромното здание. Малцина познаваха вътрешността му: истински лабиринт от тунели, тайни помещения и подземия, плъзнали под града като пипалата на октопод.

Надя и Александър тръгнаха след един екскурзовод, който развеждаше група туристи с обяснения на английски. Обедният зной не смогваше да проникне в крепостта и вътре беше прохладно, а стените — покрити със зелената патина на трупаната с векове влага. Във въздуха се носеше неприятна миризма: според водача това било от урината на хилядите плъхове, които живеели в подземията и излизали само нощем. Ужасени, туристите запушваха носа и устата си, а неколцина дори побягнаха навън.

Изведнъж Надя посочи в далечината: облегнат на една колона, Текс Армадильо се оглеждаше във всички посоки, като че ли очакваше някого. Първата им мисъл бе да отидат да го поздравят, но Александър забеляза нещо особено в държанието му и задържа приятелката си за ръката.

— Чакай, Орлице, нека видим какво търси тук този човек. Нямам му никакво доверие — каза момчето.

— Не забравяй, че той ти спаси живота, когато тълпата едва не те стъпка...

— Е, да, но има нещо в него, което не ми харесва.

— Защо?

— Изпитвам чувството, че е предрешен. Не ми се вярва да е наистина хипи, тръгнал за дрога, както твърдеше в самолета. Забеляза ли мускулите му? Ходи като каратист от филмите. Никое хипи наркоман не изглежда така — добави Александър.

Зачакаха скрити зад масата туристи, без да го изпускат от поглед. Изведнъж на няколко крачки от Текс Армадильо изникна висок мъж със синьо-черна туника и чалма, почти като цвета на кожата му. На широкия му пояс висеше извит нож с кокалена дръжка. Очите му святкаха като въглени върху тъмното лице с дълга брада и гъсти вежди.

Алекс и Надя забелязаха как новодошлият и американецът се поздравиха, сякаш се познаваха, след което изчезнаха безмълвно един след друг зад близката чупка на зида и, без да се наговарят, решиха да проверят каква е работата. Момичето заповяда шепнешком на Бороба да стои мирно и тихо и маймуната увисна на гърба на приятелката си като раница.

Залепени до стените, те последваха Текс Армадильо на разстояние от няколко метра, криейки се зад колоните. Понякога американецът изчезваше от погледите им не само заради усложнената архитектура на крепостта, а и заради очевидното му желание да остане незабелязан, но с безпогрешния си инстинкт Надя бързо успяваше да го открие. Бяха се отдалечили доста от останалите туристи, така че вече не чуваха гласовете им и не виждаха никого. Прекосяваха зали, слизаха по тесни стълбища с изтрити от употреба и от времето стъпала, обикаляха по безкрайни коридори с чувството, че се движат в кръг. Към противната миризма се прибави и нарастващо жужене, като че ли цвърчеше цял хор от щурци.

— Не бива да слизаме повече, Орлице. Това са плъхове. Много са опасни — каза Александър.

— След като тия двамата могат да влизат в подземията, защо и ние да не можем? — отвърна тя.

Двамата приятели продължиха пътешествието си мълчаливо, защото забелязаха, че ехото повтаря и усилва думите им. Александър се питаше дали ще могат да намерят обратния път, но се въздържа да изкаже страховете си на висок глас, за да не уплаши приятелката си. Не каза нищо и за вероятността да попаднат на змийски гнезда, защото след като я беше видял с кобрите, подобни тревоги му се сториха неоснователни.

Първоначално през малките отвори на таваните и стените навлизаше светлина, но после им се наложи да вървят дълго време в пълен мрак, опипвайки стените. Тук-там мъждееше по някоя слаба крушка и те виждаха плъховете да се стрелкат покрай зидовете. От тавана заплашително висяха електрически кабели. Забелязаха, че подът е влажен и че на места текат вади от воняща вода. Много скоро краката им подгизнаха и Александър се опита да не мисли какво ще се случи в случай на късо съединение. Смъртта от токов удар обаче го плашеше по-малко, отколкото плъховете наоколо, които ставаха все по-агресивни.

— Не им обръщай внимание, Ягуар. Те не смеят да се приближат, но подушат ли, че ни е страх, ще ни нападнат — прошепна Надя.

Текс Армадильо отново изчезна. В момента се намираха в малко сводесто помещение — стар склад за муниции и провизии. Три отвора водеха към привидно безкрайни черни коридори. Александър запита Надя със знаци по кой от тях да тръгнат, но тя за пръв път се смути и поколеба. Не беше сигурна. Хвана Бороба, пусна я на земята и лекичко я побутна, приканвайки я тя да реши. Маймуната светкавично се върна на рамото ѝ: влагата и плъховете я ужасяваха. Надя повтори заповедта, но животното не пожела да слезе и само посочи с трепереща ръчица дупката в дясно, най-тясната от трите.

Децата се приведоха и тръгнаха пипнешком в указаната от Бороба посока — тук нямаше електрически крушки и цареше почти непрогледна тъмнина. Малко по-висок от Надя, Александър си удари главата и без да иска извика. Това вдигна облак от прилепи, които кръжаха около тях няколко минути и така уплашиха Бороба, че тя се напъха под блузата на господарката си.

Тогаво момчето се напрегна и призова черния ягуар. След секунди вече успяваше да различи като с антени всичко наоколо. В

Амазония беше упражнявал това няколко месеца, след като бе разбрал, че кралят на южноамериканската селва е неговото животно-тотем. Александър беше леко късоглед и дори с очила виждаше лошо в мрака, но се бе научил да се доверява на инстинкта на ягуара в случаите, когато успяваше да го повика. Той последва Надя без колебание, „гледайки със сърцето си“, както все по-често му се случваше.

Изведнъж Алекс спря и дръпна приятелката си за ръката: тук тунелът завиваше рязко. Пред тях мъждукаше бледа светлина и те ясно дочуха човешки шепот. Двамата надзърнаха безкрайно предпазливо и забелязаха, че три метра по-нататък коридорът преминаваше в друго сводесто помещение, подобно на онова, от което бяха тръгнали преди малко.

Текс Армадильо, мъжът с черните дрехи и още двама непознати, облечени по същия начин, клечаха на пода около маслена лампа, която светеше слабо, но достатъчно, за да ги видят децата. Невъзможно беше да се приближат още — нямаше къде да се скрият, — освен това им беше ясно, че ако бъдат открити, лошо им се пишеше. В съзнанието на Ягуар проблесна мисълта, че никой не знае къде се намират. Ако загинеха в тия подземия, нямаше да открият останките им с дни, а може би и със седмици. Чувстваше се отговорен за Надя — в крайна сметка идеята да последват Текс беше негова — и ето че сега бяха изпаднали в безизходица.

Мъжете разговаряха на английски и думите на Текс Армадильо звучаха отчетливо, докато на останалите почти не им се разбираше. Въпреки това беше очевидно, че уговорят някаква сделка. Видяха как Текс Армадильо подава пачка банкноти на онзи, който имаше вид на главатар на бандата. После ги чуха да спорят дълго за нещо, което изглежда беше планът им за действие: шепнеха си за огнестрелно оръжие, за планини, за някакъв храм или палат — не бяха съвсем сигурни.

Главатарят разгъна географска карта върху пръстения под, пригладил я с длан и с върха на ножа си посочи на Текс Армадильо някакъв път. Светлината на маслена лампа падаше право върху разбойника. От разстоянието, на което се намираха, момичето и момчето не можеха да видят добре картата, но ясно различиха прегорения с огън знак върху мургавата му ръка, еднакъв с този на кокалената дръжка на ножа му: скорпион.

Алекс сметна, че са видели достатъчно и че трябва да изчезнат, преди тайната среща да е приключила. Единственият изход от подземието беше коридорът, където се намираха в момента. Значи се налагаше да се отдалечат, преди конспираторите да са тръгнали обратно, иначе щяха да ги заварят там. Надя отново се допита до Бороба, която ги поведе без колебание от рамото на своята стопанка. Успокоен, Александър си спомни какво го съветваше баща му, когато се катереха заедно по планините: „Посрещай препятствията по реда на тяхното появяване, не прахосвай енергия в стракове какво може да се случи в бъдеще“. Усмихна се и си помисли, че може би излишно се тревожи чак толкова, защото не всичко зависеше само от него. Надя беше човек с много способности и неведнъж го бе доказала. Не биваше да забравя това.

Петнайсет минути по-късно двамата стигнаха до нивото на улицата и скоро дочуха гласовете на туристите. Ускориха крачка и се смесиха с групата. Повече не видяха Текс Армадильо.

— Какво знаеш за скорпионите, Кейт? — запита Александър баба си, когато се събраха в хотела.

— Някои от срещаните в Индия видове са изключително опасни. Ухапването им може да причини смърт. Надявам се да не се стига дотам, защото ще се забавим: нямам време за погребения — отвърна тя с престорено безразличие.

— Още не ме е ухапал скорпион.

— Тогава защо питаш?

— Искам да знам дали скорпионът означава нещо. Дали не е някакъв религиозен символ например?

— За змията знам, че е, най-вече кобрата. Според легендата, когато Буда медитирал, край него бдяла огромна кобра. Но за скорпионите не съм чувала нищо.

— Можеш ли да научиш?

— Ще трябва да се свържа с досадника Людовик Льоблан. Сигурен ли си, че искаш от мен подобна жертва, момче? — изсумтя недоволно писателката.

— Мисля, че може да се окаже много важно, бабо, извинявай, искам да кажа Кейт...

Тя включи преносимия си компютър и изпрати съобщение на професора. Предвид часовата разлика, беше невъзможно да му се

обади по телефона. Не знаеше кога ще ѝ отговори, но се надяваше да е скоро, защото нямаше представа дали ще могат да се свържат от Забраненото кралство. Подчинявайки се някакво свое предчувствие, тя се обърна по електронната поща и към своя приятел Исак Розенблат с въпроса дали знае нещо за Златния дракон, който според мълвата съществувал в страната, за която се бяха запътили. За нейна изненада бижутерът отговори на часа:

„Момиче! Колко се радвам, че се обаждаш! Разбира се, че знам за тази статуя, всеки сериозен бижутер е чел за нея — тя е една от най-редките и най-ценни реликви в света. Никой не е виждал прочутия дракон, и снимки няма, но има рисунки. Висок е около шейсет сантиметра и се предполага, че е от масивно злато. Но това не е всичко: става дума за старинен и невероятно красив златарски шедьовър. Освен това е покрит със скъпоценни камъни; само двата съвършено симетрични рубини-звезда, които според легендата са инкрустирани вместо очи, струват цяло състояние. Защо питаш? Дано не си намислила да крадеш дракона, както ония диаманти от Амазония!“

Кейт увери бижутера, че намеренията ѝ са различни, но реши да не му повтаря, че не тя, а Надя бе намерила диамантите. По-добре беше Исак Розенблат да си мисли, че е способна да ги открадне. Реши, че по този начин интересът на стария ѝ възлюбен към нея няма да отслабне. Тя прихна да се смее, но веднага се задави от кашлица. Бръкна в единия от безбройните си джобове и измъкна манерката си амазонското лекарство.

Отговорът на професор Людовик Льоблан беше дълъг и заплетен, както всичко написано от него. Започваше със сложно обяснение как той, покрай безбройните си други заслуги, бил първият антрополог, разкрил значението на скорпиона в шумерската,

египетската и индийската митологии и дрън-дрън още двајсет и три абзаца за собствените му познания и мъдрост. Но сред тия двајсет и три абзаца, пръснати тук-там, имаше няколко твърде интересни сведения, които Кейт Колд трябваше да измъкне от паяжината. Писателка въздъхна отегчено, с мисълта колко непоносим е професорът-многознайко.

— Според Лъоблан в северна Индия съществува секта, която боготвори скорпиона. Нейните членове носят белег, прогорен с нагорещено до червено желязо, най-често върху дясната си ръка. Славят се като кръвожадни, невежи и суеверни хора — съобщи тя на внука си и на Надя.

Добави, че сектата била ненавиждана, защото по време на борбата за независимост на Индия вършела мръсната работа на британските войски, като измъчвала и избивала собствените си сънародници. Поклонниците на Скорпиона все още служели като наемници, защото били жестоки и се славели като майстори на боя с кинжали.

— Те са крадци и контрабандисти, но си печелят хляба и като наемни убийци — обясни писателката.

Тогава Александър ѝ разказа какво бяха видели в Червената крепост. И да бе имала желание да им се скара, че са поели подобен риск, Кейт не го стори. Пътуването из Амазония я бе научило да им се доверява.

— Няма съмнение, че мъжете, които сте видели, принадлежат към същата секта. Лъоблан споменава, че членовете ѝ носели туники и памучни чалми, оцветени с растителното багрило индиго. Боята полепвала по кожата им и с годините ставала неизличима, като татуировка, затова са известни като „сините воители“. Те са помади, прекарват живота си на кон, единственото им имущество са техните оръжия и от деца ги обучават да се бият — добави Кейт.

— И кожата на жените ли е синя? — запитала Надя.

— Странен въпрос, момиче. В сектата няма жени.

— Как им се раждат деца, след като няма жени?

— Не знам. Може би нямат деца.

— Щом са обучавани да се бият още от малки, значи в сектата трябва да има и деца — настоя Надя.

— Може би ги крадат или купуват. В тази изключително бедна страна се раждат много деца, а някои родители, ако не могат да изхранват чедата си, ги продават — каза Кейт Колд.

— Питам се каква работа може да има Текс Армадильо със Сектата на Скорпиона — промърмори Александър.

— Едва ли е нещо добро — отсъди Надя.

— Мислиш ли, че става дума за наркотици? Помниш ли какво ни каза в самолета? Че марихуаната и опиумът растели в диво състояние навсякъде из Забраненото кралство.

— Надявам се този човек да не застава повече на пътя ни, но ако това се случи, не искам да имате вземане-даване с него. Ясна ли съм? — заповяда твърдо Кейт.

Надя и Александър кимнаха в знак на съгласие, но писателката улови погледа, който си размениха и разбра, че нито едно нейно предупреждение не би попречило на любопитството им.

Час по-късно екипът на „Интернешънъл джеографик“ се събра на летището, за да се качи на самолета за Тункхала, столицата на Кралството на Златния дракон. Там се срещнаха с Джудит Кински, която щеше да лети заедно с тях. Специалистката по озеленяване носеше бяла ленена рокля, дълга връхна дреха от същата материя, ботуши, както и протритата чанта, с която я бяха видели преди. Багажът ѝ се състоеше от два не по-малко изтъркани куфара от дебел като килим здрав плат. Очевидно беше пътувала много, но дългата употреба не придаваше неугледен вид на дрехите и на багажа ѝ. В сравнение с нея, членовете на експедицията на „Интернешънъл джеографик“, с избелелите си и измачкани дрехи, с торбите и раниците си, приличаха на бежанци от някое бедствие.

Самолетът беше стар модел, с витло, и побираше осем пътници и двама души екипаж. Освен тях на борда се качиха един индиец, тръгнал по работа към Забраненото кралство, и млад лекар, завършил университета в Делхи, който се завръщаше в родината си. Пътниците отбелязаха, че малката машина не изглежда особено стабилна, предвид предизвикателствата на Хималаите, но пилотът отговори с усмивка, че нямало от какво да се страхуват: в десетгодишния си опит нямал нито един сериозен инцидент, въпреки че въздушните течения между пропастите обикновено били доста силни.

— Какви пропасти? — запита разтревожен Жоел Гонсалес.

— Надявам се да ги видите, гледката е великолепна. Най-доброто време за летене е между октомври и април, когато небето е ясно. Има ли облаци, нищо не се вижда — обясни пилотът.

— Днес е малко облачно. Няма ли да се разбием в планините? — запита Кейт Колд.

— Това е ниска облачност, скоро ще видите синьото небе, госпожо. Освен това знам пътя наизуст, мога да летя и с вързани очи.

— По-добре ги дръжте добре отворени, младежо — отвърна сухо тя.

— Мисля, че до половин час ще загърбим облациите — успокои я летецът и добави, че са имали късмет, защото полетите често се отлагали с дни, заради времето.

Ягуар и Орлица установиха със задоволство, че Текс Армадильо не е на борда.

В ЗАБРАНЕНОТО КРАЛСТВО

Нито един от пътниците, които за пръв път летяха по тази линия, не бе подготвен за онова, което последва. Беше по-лошо от влакчето на ужасите в увеселителните паркове, самолетът или се стрелваше отвесно нагоре и ушите им заглъхваха, а в стомасите си усещаха празнина, или внезапно пропадеше със стотици метри надолу и червата им сякаш се залепваха за мозъка. Тъкмо когато изглеждаше, че най-сетне малко са се стабилизирали, летецът се отклоняваше под остър ъгъл, за да избегне някой хималайски връх и те практически увисаха с главата надолу, след което той завиваше под същия ъгъл в обратната посока.

През илюминаторите от двете им страни се мяркаха стръмни планински склонове, а долу, много ниско долу — неописуемите пропасти, чието дъно едва се мержелееше. Само едно погрешно движение или миг колебание на пилота и малкият самолет щеше да се разбие в скалите или да падне като камък. Капризният вятър ги тласкаше на пристъпи напред, но веднъж прелетели над поредния хребет, за миг нахлуваше обратно и те увисаха във въздуха привидно неподвижни.

Индийският търговец и лекарят от Забраненото кралство бяха доста неспокойни и стояха като залепени за седалките си, въпреки твърденията си, че и преди са минавали през същото изпитание. Членовете на експедицията на „Интернешънъл джеографик“ придържаха стомасите си с две ръце и се опитваха да потиснат позивите за повръщане и страха. Никой не отронваше дума, дори Жоел Гонсалес: пребледнял като платно, той шепнеше молитви и галеше сребърния кръст, окачен както винаги на врата му. Всички бяха впечатлени от спокойствието на Джудит Кински — тя разлистваше някаква книга за лалета, без изобщо да ѝ призява.

Полетът трая няколко часа, които им се сториха дълги като дни. Накрая се приземиха с пикиране върху къса площадка, изсечена сред

растителността. Отгоре пред очите им се бе разкрил великолепият пейзаж на Забраненото кралство: низ от тесни долини и тераси по склоновете, с пищна, почти тропическа растителност, сред величествена верига от заснежени върхове. Селцата приличаха на бели кукленски къщички, пръснати тук и там на почти непристъпни места. Столицата бе разположена в дълга и тясна котловина, сгушена между хълмовете. Управляването на самолет на подобно място изглеждаше невъзможно, но пилотът си знаеше добре работата. Когато най-сетне кацнаха, всички заръкопляскаха, за да отпразнуват края на невероятното си премеждие. В този момент към самолета вече се приближаваше стълба и вратата се отвори. Пътниците с мъка се изправиха на крака и тръгнаха залитайки към изхода, с чувството, че всеки миг ще повърнат или ще припаднат; изключение правеше само невъзмутимата Джудит Кински, която не бе загубила самообладанието си.

Първа до вратата стигна Кейт Колд. Внезапен порив на вятъра я блъсна в лицето и тя се съвзе. С изненада забеляза красиво изтъкания килим, постлан от долния край на стълбата до входа на малка цветна дървена постройка с покрив на пагода. От двете страни на килима бяха наредени деца с кошници, пълни с цветя. Покрай пътеката се издигаха тънки стълбове, на които се вееха дълги копринени знамена. Неколцина музиканти, в ярки одежди и с огромни шапки на главата, биеха барабани и надуваха метални тръби.

До последното стъпало стояха в очакване четири високопоставени особи в церемониални премени: дълги до коленете поли, пристегнати на кръста с тъмносини пояси — белег за министерски ранг, — дълги сака, обшити с корали и тюркоази и високи островърхи кожени шапки с позлатени украшения и ленти. В ръцете си държаха ефирни бели шалове.

— Гледай ти. Не очаквах подобно посрещане — възкликна писателката, пригладжайки с пръсти сивите си кичури и ужасяващото яке с хиляда джоба.

Тя слезе с усмивка на уста, следвана от другарите си, и размаха ръка за поздрав, ала никой не ѝ отвърна. Минаха покрай знатните личности и децата с цветя, които не ги удостоиха дори с поглед, сякаш не съществуваха.

Зад тях вървеше Джудит Кински, спокойна, усмихната, с чудесна външност. Тогава музикантите надуха оглушително инструментите си, децата започнаха да хвърлят шепи с цветя, а високопоставените лица се приведоха в дълбок поклон. Джудит Кински отвърна с леко навеждане, после протегна ръце, за да поеме белите копринени шалове, наречени ката.

Репортерите от „Интернешънъл Джеографик“ видяха как от къщичката с покрив на пагода излиза свита от богато пременени сановници. В средата крачеше по-висок от всички мъж на около шейсет години, но с младежко излъчване, облечен с обикновена дълга тъмночервена пола или саронг, която закриваше долната част от тялото му и, с праметната през рамо лента от шафраненожълт плат. Главата му беше обръсната и не носеше шапка. Пристъпваше бос и единствените му украшения бяха молитвената гривна от кехлибарени мъниста и окачения на гърдите медальон. Въпреки прекомерната простота, контрастираща с разкошните одежди на околните, чужденците не се усъмниха нито за миг, че това е кралят. Те се отдръпнаха, за да му сторят път, и автоматично се поклониха дълбоко, както всички наоколо — толкова внушително бе излъчването за власт на монарха.

Негово Величество кимна за поздрав на Джудит Кински и тя мълчаливо му отвърна по същия начин, веднага след което двамата размениха шалове си с поредица от сложни реверанси. Чужденката изпълни ритуала безупречно: наистина бе изучила подробно нравите на тази страна, както бе обяснила на Кейт Колд. Когато посрещането завърши, кралят и Джудит се усмихнаха широко и си стиснаха ръцете по западен маниер.

— Добре дошла в нашата скромна страна — изрече владетелят на английски с британски акцент.

Монархът и неговата гостенка се оттеглиха, съпроводени от многолюдната свита, докато Кейт и екипът ѝ се почесваха по главата, смаяни от видяното. Очевидно Джудит Кински бе впечатлила дълбоко владетелят, след като я посрещаше не като специалистка, наета да засади лалета в градината му, а като пълномощен министър.

Докато събираха багажа си, апаратите и триножниците на фотографите, към тях се приближи някакъв човек, който се представи като Уанджи, техният екскурзовод и преводач. Беше облечен с

характерната носия: саронг, привързан на кръста с раиран пояс, къс елек без ръкави и тънки кожени ботуши. На Кейт ѝ направи впечатление шапката му, подобна на тези от филмите за италианската мафия.

Натовариха багажа на раздрънкан джип, настаниха се удобно, доколкото това бе възможно, и потеглиха към столицата. Тя, според Уанджи, била „ей там“, ала пътуването продължи почти три часа, защото онова, което той наричаше „шосе“, се оказа тясна пътека с безброй завои. Водачът говореше старомоден английски с трудноразбираемо произношение, сякаш го беше учил от книгите, без да е имал много възможности да го упражнява.

По пътя вървяха монаси и монахини на всички възрасти, някои от тях пет-шестгодишни, с купички за подаяния. Срещнаха и натоварени с торби селяни, младежи на велосипеди, както и биволски впрягове. Хората бяха представители на много красива раса: средни на ръст, с аристократични черти и горда осанка. Усмивката не слизаше от лицата им, сякаш бяха доволни по рождение. Покрай тях минаха само две моторни превозни средства: стар мотоциклет с чадър вместо покрив и малък автобус, боядисан в хиляди цветове, претъпкан с пътници, животни и вързопи. За да се разминат, джипът трябваше да изчака в страни, защото на тесния път нямаше място за две возила. Уанджи им съобщи, че Негово Величество разполагал с няколко модерни автомобили и че Джудит Кински сигурно отдавна е пристигнала в хотела.

— Кралят се облича като монах... — отбеляза Александър.

— Негово Величество е нашият духовен водач. Първите му години са преминали в тибетски манастир. Той е свят човек — обясни им водачът, като се покланяше в знак на почит със събрани пред лицето ръце.

— Мислех, че монасите не се женят — обади се Кейт Колд.

— Повечето от тях — да, но кралят е длъжен да го стори, за да даде синове на короната. Негово Величество е вдовец. Любимата му съпруга почина преди десет години.

— Колко деца имаха?

— Бяха благословени с четири момчета и пет дъщери. Един от синовете ще стане крал. Тук не е като в Англия, където най-големият

наследява короната. При нас Принцът с най-чисто сърце сядна на престола след смъртта на баща си — отвърна Уанджи.

— Как разбират кой е с най-чисто сърце? — запита Надя.

— Кралят и кралицата познават добре децата си и обикновено се досещат, но решението им трябва да бъде потвърдено от Далай лама, който проучва астралните знаци и подлага избраното дете на различни изпитания, за да определи дали именно то е превъплъщение на предишен владетел.

Преводачът им обясни, че изпитанията били неоспорими. Едното от тях, например, се състояло в това принцът да разпознае седемте предмета, използвани от първия господар на Кралството на Златния дракон преди хиляда и осемстотин години. Вещите се нареждали на пода, сред много други, и детето избирало. Преминело ли това първо препятствие, то трябвало да обязди див жребец. Ако било прероден крал, конят усещал властния му дух и се укротявал. Бъдещият владетел бил длъжен да преплува сам и буйните ледени води на свещената река. Течението помагало на момчетата с чисти сърца, другите загивали. Безпогрешен метод за определяне на престолонаследници.

През цялата си история Забраненото кралство винаги е имало справедливи и прозорливи владетели, продължи Уанджи и добави, че страната му никога не е било нападана, нито поробвана, макар да не разполагала с армия, способна да се изправи пред могъщите си съседи Индия и Китай. При сегашното поколение наследник на баща си ставаше най-малкият син, който бил още невръстен, когато майка му се поминала. Първосвещениците го нарекли с името, което носел при предишните си превъплъщения: Дил Бахадур, „смело сърце“. Оттогава никой не го бил виждал: обучението му протичало незначително къде.

Кейт Колд не пропусна случая и попита водача за тайнствения Златен дракон. Уанджи не изглеждаше много склонен да говори по въпроса, но екипът на „Интернешънъл Джеографик“ все пак успя да си извади някои заключения от уклончивите му отговори. Статуята се славела с това, че можела да предсказва бъдещето, но единствено кралят бил способен да разгадава непонятния език на пророчествата й. Причината, поради която владетелят следвало да бъде с чисто сърце била, че властта на Златния дракон трябвало да се използва само в

защита на нацията и никога за лична изгода. В сърцето на монарха нямало място за алчност.

Покрай пътя се нижеха селски домове и безброй храмове — разпознаваха ги веднага по развяваните от вятъра молитвени знамена, подобни на онези, които бяха забелязали на летището. Водачът се поздравяваше с всеки срещнат — тук, изглежда, всички се познаваха.

Разминаха се с върволица момчета в тъмnochервени монашески туники и Уанджи им обясни, че по-голямата част от образованието се водело по манастирите и учениците отивали да живеят там още на петшестгодишна възраст. Някои така и не напускали светата обител, защото предпочитали да следват стъпките на своите учители, ламите. Момчетата посещавали отделни училища. Имало и университет, но обикновено специалистите се дипломирали в Индия, а в някои случаи и в Англия, когато семейството било платежоспособно или студентът заслужел правителствена стипендия.

Върху няколко скромни магазинчета стърчаха телевизионни антени. Преводачът им каза, че когато имало програма, съседите се събирали там, но поради честите прекъсвания на тока, часовете на излъчване варирали. Добави, че в по-голямата част от страната имало телефонна връзка: за да проведеш разговор, трябвало само да идеш до пощата, ако такава съществувала в населеното място, или в училището, където задължително разполагали с апарат. У дома, разбира се, никой нямал телефон, защото не било необходимо. Тимоти Брус и Жоел Гонсалес се спогледаха въпросително. Дали щяха да могат да използват клетъчните си телефони в страната на Златния дракон?

— Планините ограничават много покритието и затова тези апарати са почти непознати тук. Разказвали са ми, че у вас вече никой не говорел очи в очи, а само по телефона — каза водачът.

— И по електронната поща — добави Александър.

— Чувал съм за това, но не съм го виждал — отвърна Уанджи.

Неопетненият от модерните технологии пейзаж беше фантастичен. Земята се обработваше с помощта на биволи, които теглеха ралото бавно и търпеливо. Стотици оризови полета зеленееха като изумрудни върху изсечени по склоновете на околните хълмове тераси. Край пътя растяха непознати дървета и цветя, а в далечината се извисяваха снежните хималайски върхове.

Александър отбеляза, че селското стопанство изглежда доста изостанало, но баба му отвърна, че не всичко следва да се измерва според добивите, като поясни, че това е единствената страна в света, където екологията е много по-важна от бизнеса. Уанджи се почувства поласкан от тези думи, но не каза нищо, за да не ги обиди, тъй като гостите идваха от страна, където, както беше чувал, бизнесът бил по-важен от всичко.

Два часа по-късно слънцето вече залязваше зад планинските хребети и вечерните сенки се спуснаха над зелените оризови полета. Тук-там по домове и храмове започнаха да припламват треперливите светлинни на лоените лампи. Във въздуха се носеше тихия гърлен звук на големите метални тръби, с които монасите зовяха за вечерна молитва.

Скоро в далечината се показаха първите постройки на Тункхала: столицата, която изглеждаше малко по-голяма от село. Няколкото фенера по главната улица им дадоха възможност да забележат не само чистота и реда наоколо, но и контрастите: яковете, които се разминаваха с италиански мотоциклети, възрастните жени, понесли внуците си на гръб, и полицаите, облечени като принцове, които регулираха движението. Вратите на много от къщите бяха широко отворени и Уанджи им обясни, че тук практически не съществувала престъпност, а и всички се познавали. Всеки гостенин можел да се окаже приятел или роднина. Полицията нямала много работа: само пазела границите, грижела се за реда по време на тържествата и държала под око немирните студенти.

Магазините бяха още отворени. Уанджи спря джипа пред един от тях — не по-голям от дрешник, — където се продаваха паста за зъби, сладкиши, филмчета „Кодак“, избелели от слънцето пощенски картички и ограничен брой списания и вестници от Непал, Индия и Китай. Забелязаха по рафтовете празни консервени кутии, бутилки и употребявани пликове. Тук изобилието беше непознато явление и всяка вещ, дори най-незначителната, имаше своята стойност. Нищо не се хвърляше, всичко се използваше или преработваше. Найлоновият плик или стъкленото шише се считаха за съкровища.

— Това е моят скромнен магазин, а до него е малкият ми дом, където ви каня най-почтително: ще бъде огромна чест за мен — обяви

Уанджи и се изчерви, защото не желаше чужденците да го сметнат за суетен.

Момиче на около петнайсет години излезе да ги посрещне.

— А това е дъщеря ми Пема. Името и означава „цвят лотос“ — добави водачът.

— Лотосът е символ на чистота и хубост — обади се Александър, изчервявайки се като Уанджи, защото още щом го изрече, му се стори смешно.

Изненадана, Кейт го погледна под око. Той ѝ намигна и ѝ прошепна, че го бил прочел в една библиотека, преди да тръгне на път.

— Какво още научи? — промърмори тя полугласно.

— Попитай ме и ще разбереш, Кейт, знам почти толкова, колкото и Джудит Кински — отвърна Александър по същия начин.

Пема се усмихна неустойимо чаровно, събра ръце пред лицето си и се поклони в традиционния поздрав.

Беше слаба и стройна като бамбуково стъбло, под жълтата светлина на фенерите кожата ѝ изглеждаше като от слонова кост, а в големите ѝ очи проблясваше палаво пламъче. Черната ѝ коса падаше свободно, като копринен плащ, по раменете и гърба ѝ. И тя, както всички други хора, които бяха видели, бе облечена в национална носия. Разликата между женското и мъжкото облекло беше малка — всички носеха пола или саронг със сако или блуза.

Надя и Пема се спогледаха с взаимно учудване. От едната страна девойката, дошла от сърцето на Южна Америка, с пера в косите и увиснала на врата ѝ черна маймуна, а от другата — изящното като балерина момиче, родено сред най-високите планини на Азия. И двете се почувстваха свързани от внезапен прилив на симпатия.

— Ако желаете, утре Пема би могла да покаже на малката и на бабчето как се носи саронга — предложи смутено водачът.

Александър подскочи, като чу думата „бабчето“, но Кейт Колд не реагира. Писателката току-що бе осъзнала колко обидни изглеждаха в тази страна късите панталони, с които тя и Надя бяха обути.

— Ще ѝ бъдем много благодарни... — отвърна Кейт, покланяйки се на свой ред с ръце пред лицето.

Изтощените пътници най-сетне пристигнаха в хотела — единственият в столицата и страната. Малкото туристи, които се осмеляваха да посетят селата във вътрешността, спяха по селските къщи, където винаги бяха добре дошли. На никого не се отказваше гостоприемство. Повлякоха багажа си към двете стаи, в които щяха да се настанят: една за Кейт и Надя, и втора — за мъжете. В сравнение с невероятния разкош в палата на махараджата в Индия, помещенията тук приличаха на монашески килии. Без да се мият и събличат те се хвърлиха на леглата, съсипани от умора, но малко след това се събудиха вцепенени от студ. Температурата бе паднала рязко. Светнаха с фенерчетата си и откриха дебели вълнени одеяла, подредени спретнато едно върху друго в ъгъла, увиха се с тях и спаха до сутринта, когато ги събуди зловещият вой на дългите тежки тръби, с които монасите зовяха за молитва.

Уанджи и Пема ги очакваха с чудесната новина; че кралят е готов да ги приеме на следващия ден. Докато поемаха питателната закуска от чай, зеленчуци и ориз, който, според предписанията на добрите обноски, трябваше да се яде с трите пръста на дясната ръка, техният водач ги постави в течение на протокола за посещението в двореца.

Най-напред трябваше да набавят подходящо облекло за Надя и Кейт. Мъжете се явяваха задължително със сака. Кралят беше човек с широки разбирания и сигурно щеше да разбере, че са с работни дрехи, защото са на път, но така или иначе редно бе да покажат уважение. Уанджи им показва как се разменят церемониалните шалове, тъй наречените ката, обясни, че следва да останат на колене там, където им бъде посочено, докато не им се даде знак, че могат да седнат, и че не бива да се обръщат към краля, преди сам той да го е сторил. Ако им предложеха храна или чай, трябваше да откажат три пъти, а после да се хранят бавно и тихомълком, за да покажат, че оценяват ястието. Да се говори по време на ядене, се смятало за липса на уважение. Бороба щеше да остане при Пема. Уанджи не знаеше какъв е протоколът по отношение на маймуните.

Кейт Колд успя да включи компютъра си в една от двете телефонни линии в хотела, за да изпрати новини на списание „Интернешънъл джеографик“ и да се свърже с Лъоблан. Професорът беше неврастеник, но не можеше да му се отрече, че е неизчерпаем

източник на информация. Възрастната писателка го запитва какво знае за обучението на кралете и за легендата за Златния дракон. Малко след това получи дълга лекция по въпроса.

Пема заведе Кейт и Надя до някаква къща, където продаваха саронги, и всяка от тях си купи по три, защото през деня валеше по няколко пъти и трябваше да имат време да ги сушат. Никак не им беше лесно да се научат да увиват плата около тялото си и да го захващат с пояса. Най-напред го стегнаха така, че едва пристъпваха, после пък го оставиха толкова хлабав, че се свличаше при всяко движение. След няколко опита Надя успя да схване техниката, но Кейт приличаше на омотана в плат мумия. Не ѝ се отдаваше да седне и вървеше като каторжник с пранги на краката. Като я видяха, Александър и двамата фотографи прихнаха в неудържим смях, докато писателката се препъваше, мърморейки през зъби и кашляйки.

Кралският дворец беше най-голямата сграда в Тункхала, с над хиляда стаи, разпределени върху три видими и два подземни етажа. Беше разположен стратегически върху висок хълм, до който се стигаше по криволичещ път, обграден от гъвкави бамбукови стълбове с молитвени знамена по тях. Зданието беше в изискания стил на всички други къщи, включително най-бедните, но покривите му бяха керемидени, на няколко нива, увенчани със старинни керамични фигури на митологически създания. Балконите, вратите и прозорците бяха изрисувани в невероятни цветове.

Постовите, облечени в жълто и черно, с кожени куртки и шлемове с пера, бяха въоръжени с шпаги, лъкове и стрели. Уанджи обясни, че те им служели по-скоро за украса — истинските полицаи използвали съвременни оръжия. Добави също, че лъкът бил традиционното оръжие в Забраненото кралство, както и най-предпочитаният спорт. В ежегодните състезания участвал дори кралят.

Бяха посрещнати от двама сановници с натруфени дворцови одежди, които ги преведоха през няколко зали, обзаведени само с ниски маси, големи цветни дървени ракли и купчини кръгли възглавници за сядане. Направиха им впечатление религиозните статуи с даровете от свещи, ориз и листенца от цветя. По стените имаше стенописи, някои от тях толкова древни, че мотивите им бяха почти заличени. Видяха неколцина монаси с четки, глинени делви с боя и

тънки златни листове да възстановяват фреските с безкрайно търпение. Навсякъде висяха великолепни бродирани гоблени от коприна и сатен.

От двете страни на дългите коридори, през които преминаха се редуваха врати, водещи към помещенията, където се трудеха десетки служители и писари монаси. Компютрите все още не бяха въведени, сведенията на обществената управа се нанасяха в тетрадки на ръка. Имаше и стая за оракулите. Там народът идваше да иска съвети от определени свещеници и монахини, надарени с гадателски способности, които помагаша в моменти на съмнение. За будистите от Забраненото кралство пътят към избавление беше винаги личен и се основаваше на състраданието към всичко съществуващо. Без практика, теорията беше безполезна. С добър водач, наставник или прорицател посоката можеше да бъде променена, както и да се ускорят резултатите.

Свитата пристигна в голяма зала без украшения. В средата ѝ се издигаше огромен Буда от позлатено дърво, чието чело докосваше тавана. Дочуха музика, като от мандолини, но после си дадоха сметка, че това са гласовете на хор от монахини. Мелодията се извисяваше нагоре и все по-нагоре, после внезапно се снижаваше и ритъмът се променяше. Пред внушителната статуя имаше молитвен килим, запалени свещи, пръчици с тамян и кошници с дарове. Следвайки примера на високопоставените си водачи, гостите се поклониха три пъти пред реликвата, допирайки пода с чело.

Кралят ги прие в зала, обзаведена по същия прост и изискан начин, както и останалата част от двореца, но украсена с тъкани платна с религиозни сцени и ритуални маски по стените. От уважение към чужденците, ненавикнали да седят на земята, бяха донесли пет стола.

На паното зад краля беше избродирано животно: за изумление на Надя и Алекс то приличаше поразително на красивите крилати дракони, които двамата бяха видели в сърцето на Амазония, в тепуито, където се намираше Градът на Зверовете. Те бяха последните представители на изчезнал преди хилядолетия вид. Кралският гоблен показваше, че някога тези дракони по всяка вероятност бяха обитавали и Азия.

Монархът носеше туниката от предишния ден, но на главата си имаше някакво причудливо украшение, подобно на платнен шлем. На гърдите му блестеше медальона на властта — старинен златен диск с

инкрустирани корали. Беше седнал в поза „лотос“ върху висока половин метър платформа.

До владетелят се бе излегнал като котка красив леопард, който при вида на гостите се надигна с наострени уши, впери поглед в Александър и оголи зъби. Кралят го докосна по гърба и го успокои, но издължените му очи си останаха впити в младия американец.

Край Негово Величество се бяха наредили високопоставени сановници, облечени богато в раирани платове, бродирани сака и шапки, украсени с големи златни листа, макар че някои от тях носеха западни обувки и куфарчета на бизнесмени. Присъстваха и неколцина монаси с характерните за тях червени туники. Три момичета и две високи и представителни момчета стояха прави до владетеля и гостите предположиха, че това са децата му.

Следвайки съветите на Уанджи, те отказаха столовете, защото не биваше да застават на една и съща височина с монарха, и предпочетоха малките вълнени килими, наредени срещу кралската платформа.

След размяната на шалове както и задължителните поздравии, чужденците зачакаха знак от своя височайши домакин, за да се настанят на пода — мъжете с кръстосани крака, а жените приседнали на една страна. Кейт Колд се оплете в саронга си и насмалко не се изтърколи, при което монархът и придворните с мъка прикриха усмивките си.

Преди да започне разговорът, поднесоха чай, орехи и някакви особени плодове, поръсени със сол, които гостите вкусиха след трикратен отказ. Беше настъпил мигът за подаръците. Писателката кимна и Тимоти Брус Жоел Гонсалес се примъкнаха на колене, за да поднесат на краля кутия с първите дванайсет броя на „Интернешънъл джеографик“, издадени през 1888 г., заедно с лист от ръкопис на Чарлз Дарвин, който главният редактор на списанието бе открил най-случайно в лондонски антикварен магазин. Кралят благодари и на свой ред им поднесе книга, увита в сукно. Уанджи им бе казал, че не бива да отварят пакета — това било признак на липса на нетърпение, приемлив единствено за децата.

Междувременно човек от прислугата съобщи за пристигането на Джудит Кински. Пътешествениците от „Интернешънъл джеографик“ разбраха защо не я бяха видели сутринта в хотела: тя бе гост на двореца. Джудит поздрави със свеждане на глава и се настани на пода

до първенците. Носеше обикновена рокля, същата кожена чанта, с която изглежда никога не се разделяше, и едно-единствено украшение: широка африканска гривна от гравирани кости.

В този миг Чеуан, кралският леопард, който стоеше мирен, но напрегнат, скочи и се озова пред Александър със заплашителна гримаса, при която лъснаха всичките му остри зъби. Всички присъстващи замръзнаха и двамата от пазачите понечиха да се намесят, но кралят ги спря с ръка и повика животното. Леопардът се обърна към господаря си, но не се подчини.

Без да съзнава какво върши, Александър си бе свалил очилата и бе застанал на четири крака с не по-малко заплашителен вид: свил пръсти като животински нокти, се озъби и заръмжа.

Тогава Надя, както си стоеше на мястото, започна да издава странни звуци, подобни на котешко мъркане. Леопардът веднага се отправи към нея, доближи муцуна до лицето ѝ, помириша я и завъртя опашка. След това, за всеобща изненада, легна по гръб пред нея, а тя без никакъв страх го погали по корема, като продължаваше да мърка.

— Умеете ли да разговаряте с животните? — попита несприетно кралят.

Объркани, чужденците предположиха, че в това кралство да се разговаря с животните е нещо обичайно.

— Понякога — отвърна момичето.

— Какво му става на моя верен Чеуан? Обикновено е любезен и послушен — усмихна се монархът, сочейки едрото животно.

— Мисля че се уплаши, като видя ягуара — отговори Надя.

Никой, освен Александър, не разбра какво искаше да каже. Кейт Колд несъзнателно се плесна по челото: представлението наистина си го биваше, приличаха на банда безумци, изтървани от лудницата. Ала кралят не се впечатли от отговора на чужденката със златиста като мед кожа. Само погледна внимателно младия американец, който се бе върнал към нормалното си състояние и отново седеше със скръстени крака. Единствено капките пот по челото му издаваха страха, който го бе разтресъл.

Надя Сантос постави един от копринените шалове пред леопарда, той го пое внимателно със зъби и го отнесе пред нозете на своя господар. После зае обичайното си място върху кралската платформа.

— И с птиците ли можеш да разговаряш, момиче? — запита кралят.

— Понякога — повтори тя.

— Тук често долитат някои интересни пернати — добави той.

Кралството на Златния дракон беше истинско екологично светилище: тук се срещаха много изчезнали в останалата част на света видове, но хвалбите се смятаха за непростим признак на лошо възпитание и дори кралят, най-големият авторитет и областта на флората и фауната, не си ги позволяваше.

По-късно, когато екипът на „Интернешънъл джеографик“ отвори кралския подарък, установи, че това е албум със снимки на птици. Уанджи подчерта, че кралят сам ги е правил, но името му не се споменавало в никъде, защото би било израз на суета.

До края срещата премина в разговори за Кралството на Златния дракон. Чужденците забелязаха, че всички говорят доста неопределено. Най-често използваните думи бяха „може би“ и „навярно“, с което се избягваха крайните мнения и противоречията, и се отваряше възможност за достоен изход в случай, че страните не постигнат съгласие.

Джудит Кински очевидно беше доста добре запозната с прекрасната природа в района. Това бе впечатлило владетеля и неговата свита, тъй като познанията ѝ бяха твърде необичайни за чужденец.

— За нас е чест да посрещнем в родината си пратениците на списание „Интернешънъл джеографик“ — каза кралят.

— Честта е наша, Ваше Величество. Ние знаем, че никъде другаде по света природата не се зачита така, както в това кралство — отвърна Кейт.

— Ако нанесем щети на природния свят около нас, сами ще плащаме последствията. Само безумец би извършил подобно неблагоприятие. Вашият водач, Уанджи, ще ви заведе, където пожелаете. Може би ще успеете да посетите храмовете и укрепените манастири дзун, където монасите навярно ще ви посрещнат като скъпи гости и ще ви дадат сведенията, от които се нуждаете — допълни монархът.

Всички забелязаха, че не включва в групата Джудит Кински и предположиха, че владетелят има намерението сам да ѝ покаже

красотите на кралството си.

Аудиенцията бе приключила, оставаше само да благодарят и да се сбогуват. Тогава Кейт Колд прояви първата липса на такт. Тя не успя да се сдържи и запита направо за легендата за Златния дракон. В залата начаса се възцари ледено мълчание. Високопоставените особи се вцепениха, а любезната усмивка на краля се стопи. Последва доста тежка пауза, преди Джудит Кински да се осмели да се намеси.

— Простете дързостта ни, Ваше Величество. Ние не познаваме добре тукашните нрави и се надявам, че въпросът на госпожа Колд не ви е засегнал... Всъщност тя говореше от името на всички нас. И аз се интересувам от тази легенда не по-малко от репортерите на „Интернешънъл джеографик“ — изрече тя, втренчила кафявите си очи в зениците му.

Кралят отвърна на погледа с много сериозно изражение, сякаш преценяваше намеренията ѝ, и най-накрая се усмихна. Ледът веднага се разчупи и всички въздъхнаха с облекчение.

— Свещеният дракон съществува, той не е само мит, но не е възможно да го видите — отвърна кралят с повелителна нотка в гласа, каквато дотогава беше избягвал.

— Четох някъде, че статуята се пази в укрепен манастир в Тибет. Питам се какво е станало с нея след китайското нашествие... — настоя Джудит Кински.

Кейт помисли, че друг едва ли би дръзнал да продължи разговора по темата. Тази жена беше твърде уверена в себе си и във влиянието си над краля.

— Златният дракон възплъщава духа на нашата нация. Той никога не е напускал кралството — поясни монархът.

— Простете, Ваше Величество, не съм била добре осведомена. Логичното е да се съхранява тук, в този дворец, до вас — продължи Джудит Кински.

— Може би — отвърна кралят и се изправи на крака, за да покаже, че срещата е приключила.

Екипът на „Интернешънъл джеографик“ се сбогува с дълбоки поклони и излезе заднешком, с изключение на Кейт Колд, която така се бе оплела в саронга си, че не ѝ остана нищо друго, освен да го вдигне над коленете си и да излезе препъвайки се, с гръб към Негово Величество.

Чеуан, кралският леопард, последва Надя до вратата на двореца, търкайки муцуна в ръката ѝ, но без да изпуска от очи Александър.

— Не го поглеждай, Ягуар. Той ревнува... — засмя се момичето.

8

ПОХИТЕНИ

Колекционерът се събуди, сепнат от звъна на специалния телефон, поставен върху нощната масичка до него. Беше два през нощта. Само трима души знаеха този номер: личният му лекар, началникът на охраната и майка му. Телефонът не бе звънял от месеци. Колекционерът не бе имал нужда нито от лекаря, нито от началника на охраната, а майка му в момента се разхождаше някъде из Антарктида и снимаше пингвини. Госпожата прекарваше последните си години на борда на различни луксозни кораби, които я водеха нагоре-надолу в едно безкрайно пътешествие. Стигнаше ли до поредното пристанище, нарочен пратеник я посрещаше с билет в ръка и я изпращаше на следващия круиз. Синът ѝ си бе дал сметка, че по този начин тя прекарва живота си забавно, а на него не му се налага да я вижда.

— Кой ви даде този номер? — попита възмутен вторият по богатство човек в света, след като позна своя събеседник, въпреки устройството за променяне на гласа.

— Да научавам тайни е част от моя занаят — отвърна Специалиста.

— Имате ли новини за мен?

— Скоро ще разполагате с онова, за което говорихме.

— Защо ме безпокоите тогава?

— За да ви кажа, че Златният дракон няма да ви послужи за нищо, ако не знаете как да го използвате.

— За целта разполагам с преведения пергамент, който купих от онзи китайски генерал — поясни Колекционерът.

— Нима мислите, че нещо толкова важно и тайно би било записано само върху парче пергамент? Преводът е зашифрован.

— Набавете ми шифъра! Затова съм ви наел.

— Не. Вие ме наехте, за да ви доставя въпросната статуя, нищо повече. Сделката не го предвижда — добави студено промененият глас от слушалката.

— Драконът не ме интересува без указанията, ясен ли съм? Намерете ми ги или няма да видите своите милиони долари! — кресна клиентът.

— Никога не преразглеждам условията на една сделка. Ние с вас се споразумяхме за нещо. До две седмици статуята ще ви бъде предоставена, а аз ще получа уговореното, в противен случай ще понесете непоправими щети.

Клиентът усети заплахата и разбра, че рискува живота си. За първи път вторият по богатство човек в света изпита страх.

— Имате право, сделката си е сделка. Ще ви платя допълнително за шифъра към пергамента. Дали ще успеете да го набавите в разумен срок? Както знаете, работата е много спешна. Готов съм да дам необходимото, парите не са проблем — рече Колекционера с помирителен тон.

— В случая не става дума за пари.

— Всеки си има цена.

— Грешите — отвърна Специалиста.

— Нали уж твърдахте, че можете да доставите всичко на този свят? — запита разтревожен клиентът.

— Един от агентите ми ще се свърже скоро с вас — отвърна гласът и връзката прекъсна.

Мултимилионерът не можа повече да заспи. Прекара останалата част от нощта в пресмятане на безмерното си богатство в кабинета, който заемаше по-голямата част от дома му и бе снабден с петдесетина компютъра. Ден и нощ служителите му поддържаха връзка с най-големите борси в света. Но колкото и да се взираше в цифрите и да крещеше на подчинените си, Колекционера не успяваше да промени факта, че на света съществува човек по-богат от него. Това му късаше нервите.

След като ги разведе из очарователния град Тункхала с неговите къщи с покриви на пагода, с неговите религиозни кубета, с неговите храмове и дузини манастири, накацали по склоновете на хълмовете сред изобилие от дървета и цветя, Уанджи предложи да им покаже университета. Той бе разположен в природен парк с водопади и хиляди птички и се състоеше от няколко сгради. Покривите с форма на пагода,

изображенията на Буда о стените и молитвените знамена придаваха на учебното заведение вид на манастир. По алеите в градината се разхождаха студенти, които разговаряха на групи, и чужденците останаха впечатлени от тяхната сериозност, така различна от свободното държание на западната младеж. Бяха приети от ректора, който помоли Кейт Колд да каже на младежите за списание „Интернешънъл джеографик“ — мнозина го четели най-редовно в библиотеката.

— Твърде рядко имаме възможността да посрещаме видни гости в нашия скромн университет — каза той, приведен в церемониален поклон пред нея.

И така писателката, фотографите, Александър и Надя се озоваха в една аудитория пред сто и деветдесетите възпитаници на висшето учебното заведение и техните преподаватели. Почти всички говореха малко английски — това бил любимият предмет на студентите, — но на Уанджи доста често му се налагаше да превежда. Първият половин час премина при голямо благоприличие.

Публиката задаваше почтително безобидни въпроси, като поздравяваше с поклон, преди да се обърне към чужденците. Отегчен, Александър вдигна ръка.

— Може ли и ние да задаваме въпроси? Дошли сме отдалеч, за да научим нещо повече за тази страна... — предложи той.

Настъпи тишина и студентите се спогледаха объркани: за пръв път лектор отправяше към тях подобно предложение. След известни колебания и шушукане с преподавателите, ректорът даде своето съгласие. През следващия час и половина гостите научиха някои интересни сведения за Забраненото кралство, а студентите, освободени от скованото приличие, на което бяха свикнали, се осмелиха да питат за киното, музиката, облеклото, колите и за хиляди други неща в Америка.

Към края Тимоти Брус извади касета с рокендрол и Кейт Колд я сложи на касетофона си. Срамежлив по природа, внукът ѝ изведнъж почувства неудържим вътрешен порив и остави всички с отворена уста. Заразена от бесния танц, Бороба започна да подражава съвършено точно на движенията му сред всеобщия смях на присъстващите. След приключването на „конференцията“ младежите дружно ги изпроводиха до края на студентското градче, пеейки и

танцувайки като Александър, докато преподавателите почесваха смаяно глави.

— Как успяха да научат американската музика само от едно чуване? — попита Кейт Колд с възхищение.

— Студентите я слушат от години, бабче. Вкъщи тези момчета и момичета ходят с джинси като вас. Внасят ги контрабандно от Индия — отговори Уанджи през смях.

На този етап Кейт Колд вече се бе примирила с прозвището „бабче“, което ѝ бе присъдил преводачът. Това бе знак на уважение, учтив начин за обръщение към по-възрастен човек. Надя и Алекс от своя страна трябваше да викат на Уанджи „чичо“, а на Пема — „братовчедке“.

— Ако почитаемите гости не са много уморени, навярно ще пожелаят да опитат типичната за Тункхала кухня... — предложи срамежливо Уанджи.

Почитаемите гости бяха съсипани от умора, но нима можеха да пропуснат подобна възможност? Претовареният със събития ден завърши в дома на екскурзовода. Както повечето къщи в столицата, той беше двуетажен, построен от бели тухли и дърво, изрисувано със сложни плетеници от цветя и птици по подобие на дворцовия стил. Така и не успяха да разберат кои са преките роднини на Уанджи, защото десетки хора влизаха и излизаха и всички те биваха представяни като чичовци, братя или братовчеди на домакините. Фамилните имена тук не съществуваха. Появеше ли се на бял свят дете, родителите му го наричаха с две или три имена, за да го отличават от останалите, но всеки имаше право да се прекръства по свое желание няколко пъти в живота си. Само членовете на кралското семейство използваха определена фамилия.

Пема, майка ѝ и няколко лели и братовчедки, поднесоха ястията. Всички насядаха на пода около кръгла маса, върху която се издигаше истинска планина от червен ориз, зърнени храни и няколко комбинации от зеленчуци с различни подправки и лют пипер. Веднага след това започнаха да носят деликатесите, приготвени специално в чест на гостите: черен дроб от як, бял дроб от овца, свински крачета, очи от коза, кървавици и всичко това така подлютено с червен и черен пипер, че чужденците се просълзиха само от миризмата, а Кейт избухна в кашлица. Храненето се извършваше с ръце, като от

продуктите се оформяха топчета, които учтивостта изискваше да бъдат предложени първо на гостите.

При първата хапка Александър и Надя едва не изкрещяха: никога не бяха вкушали нищо по-лютиво. Устата им пламна, сякаш бяха лапнали живи въглени. Давейки се от кашлицата, Кейт Колд им направи забележка, че обиждат домакините, ала местните жители на Забраненото кралство знаеха, че чужденците трудно преглъщат тяхната храна. И докато по страните на двамата младежи се лееха сълзи, всички наоколо се заливаха от смях, тропайки с ръце и крака по пода.

Пема, която също много се забавляваше, им поднесе чай, за да си изплакнат устата, заедно с блюдо от същите зеленчуци, но приготвени без лютив подправки. Александър и Надя се спогледаха съучастнически.

Край Амазонка двамата бяха яли от печена змия до супа от прахта на мъртъв индианец. Без да кажат и дума, те едновременно решиха, че точно сега не бива да се предават. Благодариха с поклон, събрали длани пред лицето си, и всеки от тях приготви своя огнена топка и храбро я пхна в устата си.

На другия ден се честваше религиозен празник, който съвпаднаше с пълнолунието и рождения ден на краля. Цялата страна се бе готвила със седмици за събитието. Населението на Тункхала се изсипа на улиците, а от планините заприиждаха селяни от далечни села — вероятно бяха пътували няколко дни пешком или на кон. След благословиите на първосвещениците, напред пристъпиха музикантите с инструментите си, а готвачките подредиха дълги маси с ястия, сладкиши и кани с оризова ракия. За случая всичко беше безплатно.

Тръбите, барабаните и манастирските гонгове кънтяха от ранни зори. Богомолците и дошлите от далеч поклонници се тълпяха в храмовете, за да поднесат своите дарове, да завъртят колелото на съдбата и да запалят свещ от мас на як. Над града се стелеше гранива миризма на лой и дим от тамян.

Преди заминаването си Александър бе посетил училищната библиотека, за да научи нещо повече за Забраненото кралство, за неговите обичаи и религия. Той изнесе кратък урок по будизъм на Надя, която изобщо не бе чувала за Буда.

— Петстотин шейсет и шест години преди Христос в земите, където днес се намира южен Непал, живеел принц на име Сиддхартха Гаутама. При раждането му някакъв гадател предрекъл, че детето ще властва над цялата земя, но само при условие, че бъде опазено от покварата и смъртта. В противен случай щяло да стане голям духовник. Баща му, който предпочитал първото, оградил двореца с високи зидове, за да осигури на Сиддхартха безметежен живот, отдаден на насладите и красотата, и да му попречи да се сблъска със страданието, ори капещите от дърветата листа на часа бивали измива да не ги види принцът повехнали. Младежът се оженил и създал син, без да е излизал от палата. Бил на двадесет и девет години, когато надникнал извън градината и за пръв път видял що е болест, нищета, болка и жестокост. Той се подстригал, захвърлил накитите и пищните копринени одежди и тръгнал да търси Истината. Цели шест години учил при йогите в Индия и подлагал тялото си на най-суров аскетизъм...

— Какво значи това? — запита Надя.

— Живеел в лишения. Спял върху пирони и се хранел само с по няколко зърна ориз.

— Неправилно решение... — обади се момичето.

— До същия извод достигнал и Сиддхартха. След преминал от пълното блаженство в двореца към най-сурова саможертва, той открил, че по-правилно е да поживее по някакъв среден път — продължи Александър.

— Защо го наричат Просветления? — пожела да научи неговата приятелка.

— Защото, когато бил на трийсет и пет години седнал под едно дърво и прекарал цели шест дни и нощи неподвижен, потънал в медитация. В една нощ на пълнолуние, като тази, в която се провежда празненството, умът му и духът му се отворили и той прозрял всички житейски принципи и процеси. С една дума превърнал се в Буда.

— На санскрит „Буда“ означава „буден“ или „просветлен“ — поясни Кейт Колд, която слушаше внимателно обясненията на своя внук. — Буда не е име, а звание, всеки може да се превърне в буда, чрез достоен живот и духовни упражнения — добави тя.

— В основата на будизма стои състраданието към всичко живо или съществуващо. Буда е казал, че всеки трябва да търси истината

или просветлението вътре в себе си, а не у другиго или във външните неща. Затова Нудистките монаси не ходят да проповядват, както нашите мисионери, а прекарват по-голямата част от живота си в мълчалива медитация, търсейки своята собствена истина. Единствените им притежания са туниката, сандалите и купичката за подавания. Материалните блага не ги вълнуват — добави Александър.

На Надя, която разполагаше само е малката си торба с най-необходимите дрехи и три папагалови пера за украшение на косата, тази част от будизма ѝ се стори свършена.

Сутринта се проведеха турнирите за стрелба с лък — най-посетената проява на тържествата в Тункхала. Майсторите на този спорт се появиха облечени в лъскави костюми, а девойките ги закичиха с гирлянди от цветя. Лъковете бяха много тежки и близо два метра дълги.

Предложиха един на Александър, но той едва успя да го повдигне и разбира се пропусна целта. Опъна тетивата с всички сили, но по невнимание стрелата се изплъзна между пръстите му и полетя към изискано облечен сановник, застанал близо до мишената. Ужасен, Александър го видя да пада по гръб и реши, че го е убил, ала жертвата му бързо скочи на крака и то с усмивка. Стрелата се бе забила в центъра на шапката му. Никой не се засегна. Неумението на чужденеца бе посрещнато с всеобщ смях, а знатната особа до края на деня се разхожда със стрелата в шапката си, като трофей.

Жителите на Забраненото кралство се бяха пременили с най-празничните си одежди, мнозина носеха маски или бяха боядисали лицата си в жълто, бяло и червено. По шапки, яки, уши и ръце лъщяха накити от сребро, злато, старинни корали и тюркоази.

Този път владетелят пристигна с невиждано украшение на главата: короната на Забраненото кралство. Тя беше от везана коприна с инкрустации от злато и цялата осеяна със скъпоценни камъни. В средата, над челото, аленееше огромен рубин. На гърдите му висеше кралският медальон. С неизменното си изражение на спокойствие и оптимизъм, кралят се разхождаше без охрана сред поданиците си, които очевидно го боготворяха. Свитата му се състоеше от неговия верен леопард Чеуан и от почетната му гостенка Джудит Кински,

облечена в характерната за страната носия, но с неизменната си чанта на рамо.

Следобед имаше театрални представления на актьори с маски, акробати, жонгльори и фокусници. Групи девойки представиха традиционните танци, докато най-добрите атлети премериха сили в нещо подобно на фехтовка и в някакъв вид напълно непознато за чужденците бойно изкуство. Изпълняваха смъртоносни скокове и се движеха с такава удивителна бързина, че сякаш прелитаха над главите на противника си. Никой не успя да надвие някакъв строен и красив младеж, гъвкав и свиреп като пантера. Уанджи осведоми гостите си, че това бил един от синовете на краля, но не избраника, който следвало да го наследи. Момчето притежавало заложиби на боец, държало винаги да спечели, обичало аплодисментите, било нетърпеливо и властно. С една дума не притежавало качествата, за да стане мъдър владетел.

Когато слънцето залезе, песента на щурците се сля врявата на празненството. Пламнаха хиляди факли и лампи с хартиени абажури.

Сред въодушевената тълпа се разхождаха множество предрешени. Всички маски бяха истинско произведение на изкуството: до една различни, боядисани в злато и ярки цветове. Надя забеляза, че изпод някои от маските стърчат черни бради, а мъжете в Забраненото кралство се бръснеха най-старателно. Никой не ходеше с обрасло лице — считаше се за нехигиенично. Тя оглеждаше околните известно време и ѝ направи впечатление, че брадатите индивиди не взимат участие в празника като всички останали. Тъкмо се канеше да сподели наблюденията си с Александър, когато той се приближи към нея обезпокоен.

— Погледни добре онзи човек там, Орлице — каза ѝ той.

— Къде?

— Зад фокусника, който хвърля горящи факли във въздуха. Онзи с тибетския кожен калпак.

— Какво той? — запита Надя.

— Да се приближим незабелязано, за да го огледаме отблизо — предложи Александър.

Когато успяха да се промъкнат до там, иззад маската ги пронизаха две светли и безизразни зеници: това бяха очите на Текс Армадильо, не можеха да ги сбъркат.

— Как ли се е озовал тук? Не беше в нашия самолет, а следващият полет е след пет дни — зачуди се Александър след като се отдалечиха.

— Мисля, че той не е сам, Ягуар. Дали ония с брадатите маски не са от Сектата на Скорпиона? Наблюдавах ги и ми се струва, че кроят някакъв план.

— Ако забележим нещо подозрително, ще предупредим Кейт. Засега няма да ги изпускате от очи — каза Александър.

За тържествата бе пристигнало от Китай семейство майстори на фойерверки. Щом слънцето се скри зад хълмовете, нощта настъпи внезапно и температурата спадна, но празникът продължи. В този миг небето просветна и тълпите по улиците посрещнаха с викове на учудване изумителните огньовете на китайците.

Имаше толкова много хора, че нямаше къде игла да падне. Надя, навикнала на тропическия климат в родното си село Санта Мария де ла Лювия, трепереше от студ. Пема ѝ предложи да я придружи до хотела, за да се облече по-топло, и двете се отдалечиха заедно с Бороба, пощуряла от пукотевицата на фойерверките; Александър остана да наблюдава Текс Армадильо отдалеч.

Надя беше благодарна на Кейт Колд, задето се бе сетила да ѝ купи топли дрехи. Зъбите ѝ тракаха, също като на Бороба. Тя облече най-напред маймуната с бебешката грейка, а после сама обу панталони, дебели чорапи, ботуши и яке пред развеселения поглед на Пема, която се чувстваше идеално в лекия си копринен саронг.

— Да вървим! Пропускаме най-хубавото от празника! — възкликна тя.

Двете излязоха тичешком на улицата. Луната и водопадите от пъстроцветни звезди на китайците озаряваха нощта.

— Къде са Пема и Надя? — попита Александър, давайки си сметка, че бяха тръгнали преди повече от час.

— Не съм ги виждала — отвърна Кейт.

— Отидоха до хотела, за да се облече Надя, но вече трябваше да са тук. Отивам да ги търся — реши Алекс.

— Ще дойдат, няма къде да се загубят — каза баба му.

Александър не откри момичетата в хотела. Два часа по-късно всички бяха доста загрижени, защото от доста време никой не ги бе срещал сред празнуващите. Водачът, Уанджи, взе на заем велосипед и тръгна към къщи с надеждата, че Пема може би е завела Надя там, но малко след това се завърна притеснен.

— Изчезнали са! — развика се той.

— Не може да им се случи нищо лошо. Нали сам казахте, че това е най-безопасната страна в света! — успокои го Кейт.

В този час на улицата вече бяха останали много малко хора: неколцина закъснели студенти и жените, които почистваха отпадъците и останалата храна по масите. Във въздуха се носеше смесена миризма на цветя и барут.

— Да не би да са тръгнали с някой студент? — обади се Тимоти Брус.

Уанджи ги увери, че това е изключено — Пема никога не би направила подобно нещо. Никое почтено момиче не излиза вечер само, без разрешението на родителите си, поясни той. Решиха да отидат в полицейския участък, където преуморените служители на реда ги посрещнаха учтиво — те бяха на работа от ранни зори и не изгаряха от желание да тръгнат да търсят двете момичета, които според тях със сигурност били отишли при приятели или роднини. Кейт Колд размаха пред носовете им паспорта и журналистическата си карта и започна да настоява с най-ужасния си заповеднически тон, но не успя да ги трогне.

— Господата са получили специална покана от нашия обичан крал — обади се Уанджи. Това вече веднага приведе в действие полицаите.

През останалата част от нощта търсеха Пема и Надя навсякъде. Призори цялата полицейска част — деветнайсет служители — беше на крак, защото стана ясно, че още четири девойки са изчезнали от Тункхала.

Александър сподели с баба си подозренията си относно присъствието на сини воители сред множеството и ѝ каза, че е видял Текс Армадильо предрешен като тибетски пастир. Беше се опитал да го проследи, но американецът, изглежда, усетил, че е разпознат и се шмугнал в тълпата. Кейт съобщи това на полицаите, а те я предупредиха да не всява паника, без да разполага с доказателства.

Рано сутринта се пръсна ужасяващата новина, че няколко момичета са били отвлечени. Почти всички магазини останаха затворени, а вратите на къщите — отворени; жителите на мирната столица бяха наизлезли по улиците и обсъждаха събитието. Групи доброволци тръгна да обикаля из околностите — неблагоприятна задача, защото неравният терен и непроходимата растителност затрудняваха търсенето. Скоро плъзна слух, който постепенно се разрасна и накрая се превърна в неудържима река от паника, която заля града: скорпионите, скорпионите!

Двама селяни, които не бяха участвали в празненствата, си спомниха, че видели някакви конници да профучават в галоп по посока на планините. Копитата на жребците хвърляли искри по камъните, черните плащове се веели на вятъра и под призрачното зарево на фойерверките те приличали на демони, разказваха селяните потресени. Малко след това, на път за вкъщи, едно семейство намерило край пътя стара кожена манерка, пълна с алкохол, и я донесе в полицията. Върху нея имаше гравирен скорпион.

Уанджи беше извън себе си. Клечеше и стенеше захлупил лице в длани, докато жена му стоеше безмълвна и със сухи очи, в пълно отчаяние.

— Имате предвид Сектата на Скорпиона, онази от Индия? — попита Александър Колд.

— Сините воини! Никога повече няма да видя Пема! — плачеше водачът.

Пътешествениците от „Интернешънъл джеографик“ постепенно научаваха подробностите. Свирепите номади вилнеели из северна Индия и имали обичая да нападат беззащитни села и да похищават девойки, които превръщали в свои робини. За тях жените стрували по-малко и от един нож, третирали ги по-зле и от животни и ги държали в ужас, скрити в пещери.

Родяло ли се момиче, те на часа го убивали; момчетата оставяли живи, но ги отделяли от майките им и още на три години започвали да ги обучават да се бият. Допускали скорпионите да жият децата, за да свикнат с отровата и когато възмъжеят, да не загиват при ухапвания от влечуги и насекоми.

Робините много скоро издъхвали от болести, мъчения или насилия, а онези, които все пак доживявали до двайсетгодишна

възраст, били прогонвани като ненужни и на тяхно място довеждали други похитени момичета. И всичко се повтаряло. Окаяните фигури на тези жени били често срещано явление по селските пътища на Индия — обезумели, целите в дрипи, те протягали ръка за милостиня. Никой не смее да ги доближи от страх пред Сектата на Скорпиона.

— И полицията бездейства? — ужаси се Александър.

— Това става в най-отдалечените краища, в беззащитните и безкрайно бедни села. Хората не смеят да се опълчат на разбойниците, треперят от тях, защото вярват, че притежават сатанински способности и че могат да пратят напаст от скорпиони, която да изтреби всичко живо наоколо. Няма по-страшна съдба за една девойка от тази да попадне в ръцете на сините мъже. Ще поживее няколко години скотски, ще гледа как убиват дъщерите ѝ, как отнемат синовете ѝ и, ако не умре, ще стане просякиня — обясни им водачът, като добави, че Сектата на Скорпиона била шайка от крадци и убийци, които познавали на пръсти хималайските проходи, пресичали границата, когато им хрумне, и нападали винаги нощем. Промъквали се като сенки.

— Влизали ли са и преди в Забраненото кралство? — попита Александър, в чието съзнание започваше да се оформя страшно подозрение.

— Досега не. Вилнееха само в Индия и Непал — отвърна екскурзоводът.

— Защо са дошли толкова далеч? Странно е, че са рискували да влязат в град като Тункхала. И то точно по време на празненство, когато всички са на улицата, а полицията бди — отбеляза Александър.

— Още сега отиваме да говорим с краля. Всички налични сили трябва да бъдат вдигнат на крак — отсече Кейт.

Нейният внук мислеше за Текс Армадильо и за страховитите мъже, които бе видял в подземията на Червената крепост. Каква роля играеше американецът в цялата история? Каква карта разглеждаха тогава?

Не знаеше откъде да започне да търси Орлица, но бе готов да преброди Хималаите на шир и на дълж. Представяше си какво преживява в този миг приятелката му. Всяка минута бе скъпа: трябваше да я открие, преди да е станало прекалено късно. Нуждаеше се повече от всякога от ловния инстинкт на ягуара, но беше толкова

напрегнат, че не успяваше да се съсредоточи, за да го призове. Потта се стичаше по челото и гърба му, мокреше ризата му.

Надя и Пема не успяха да видят нападателите си. Два големи плаща ги захлупиха, после яки ръце ги овързаха с въжета като пакети, и ги понесоха нанякъде. Надя закрепва и се опита да се брани, ритайки във въздуха, но силен удар по главата я зашемети. Пема от своя страна се предаде на съдбата си със съзнанието, че в този миг е безсмислено да се съпротивлява, по-добре беше да пази сили за по-късно. Похитителите метнаха момичетата напреко на конете, скочиха зад тях, притиснаха ги здраво и препуснаха. Вместо седло, те използваха сгънато на две одеяло и пришпорваха животните с колене. Бяха великолепни ездачи.

След няколко минути Надя дойде в съзнание и щом посъвзе, направи преценка на положението. Никога не беше яздила, но веднага разбра, че се носи в галоп на кон. Всяка стъпка на животното отекваше в стомаха и гърдите ѝ, одеялото я задушаваше, а на гърба си усещане желязната хватка на голяма и силна длан, сякаш бе стисната с остри нокти.

Вонеше силно на потен кон и мъжки дрехи, но точно това проясни ума ѝ и ѝ позволи да мисли. Навикнала да живее сред природата и животните, Надя имаше силно развито обоняние. Нейният похитител миришеше различно от извънредно чистоплътните хора, с които се бе запознала в Забраненото кралство. Естественният дъх на копринените, памучни и вълнени тъкани се смесваше с този на подправките за готвене и бадемовото масло, с което всички мажеха косите си, за да им придадат блясък. Надя бе способна да разпознае със затворени очи жителя на Забраненото кралство. Мъжът, който я стискаше така здраво, беше мръсен, сякаш дрехите му не бяха виждали вода и сапун, а кожата му излъчваше горчивия мирис на чесън, въглени и барут. Явно не беше тукашен.

Момичето наостри слух и си даде сметка, че освен двата коня — нейният и на Пема — до тях препускаха поне още четири или пет други. Усети, че непрекъснато се изкачват. Когато конят промени ход, тя разбра, че вече не следват определена пътека, а галопират направо през полето. Чуваше ударите на копитата о камъните и усещаше

усилието на животното при катеренето. От време на време то се подхлъзваше и изцвилваше, но ездачът му заповядваше на някакъв непознат език да продължи напред.

Надя чувстваше костите си като натрошени от тръскането, но не можеше да се намести заради стегнатите въжета. Натискът върху гърдите ѝ беше толкова силен, че се уплаши да не ѝ се счупят ребрата. Как да остави следа, по която да я открият? Беше сигурна, че Ягуар ще тръгне да я търси, но тези планини бяха лабиринт от склонове и пропасти. Да можеше поне да си изпусне обувката, но и това беше изключено, защото ботушите ѝ бяха здраво вързани.

Доста по-късно, когато двете момичета бяха вече напълно съсипани и едва ли не в несвяст, конете спряха. Надя се напрегна да дойде на себе си и нададе уху. Ездачите скочиха на земята, тя усети как някой я вдига и я хвърля долу като чувал. Падна върху камъни. Чу как Пема изстена, после нечий ръце развързаха въжетата и дръпнаха одеялото. Надя пое въздух с пълни гърди и отвори очи.

Първото, което видя бе непрогледното небе и луната, а после — две черни и брадати лица, надвесени над нея. Вонята на чесън, алкохол и нещо подобно на тютюн, което излъчваха двамата разбойници, я зашемети като юмручен удар. Те се закискаха подигравателно, а злите им очи искряха в хлътналите орбити. Някои от зъбите им липсваха, а малкото останали бяха почти черни на цвят. В Индия Надя беше забелязала хора с подобни зъби и Кейт Колд ѝ бе обяснила, че те дъвчели бетел^[1]. Макар да беше доста тъмно, тя разпозна в тях мъжете, които бе видяла в Червената крепост — страховитите воители на Скорпиона.

Бандитите грубо я дръпнаха, за да я изправят на крака, но се наложи да я подкрепят, защото коленете ѝ се подгънаха. Надя съзря Пема на няколко стъпки от нея, превита от болка. Похитителите ги заблъскаха и с жестове им показаха накъде да вървят. Един от тях остана при конете, а другите поведоха пленниците си нагоре по хълма. Надя бе пресметнала вярно: ездачите бяха петима.

След петнайсетина минути изкачване пред тях внезапно изникна нова група тъмнокожи и брадати мъже със същите дрехи и затъкнати в поясите ножове. Надя се помъчи да превъзмогне страха и да „слуша със сърцето си“, като се опитваше да разбере езика им, но цялото тяло я болеше и се усещаше като пребита. Докато мъжете спореха, тя

затвори очи и си представи, че е орлица, владетелка на висините, птицата-властелин, нейният тотем. За няколко секунди изпита чувството, че се понася във великолепен полет нагоре, хималайската планинска верига остана в нозете ѝ, а някъде далеч напред се мержелее долината, сред която се гушеше град Тункхала. Един пестник я върна на земята.

Сините воители запалиха факли, стъкмени набързо от напоени с лой и овързани на прът кълчища. Под треперливата им светлина те поведоха момичетата през тесен проход сред скалите. Долепени за ската, всички стъпваха с безкрайно внимание, защото под краката им зееше дълбока пропаст. Макар да беше лято, между камъните светлееха преспи сняг и лед.

Надя си помисли, че зимата по тия краища трябва да е ужасна, след като и през лятото беше толкова мразовито. Пема беше по копринени дрехи и сандали. Реши да ѝ даде якето си, но още щом понечи да го съблече, с един шамар я заставиха да продължи. Приятелката ѝ вървеше последна в редицата и от мястото си Надя не можеше да я види, но предположи, че сигурно е в по-окаяно положение и от нея. За щастие не се наложи да се катерят дълго: скоро се озоваха пред някакви бодливи храсти, които мъжете отместиха настрана. Факлите осветиха входа на отлично скрита от терена естествена пещера. На Надя ѝ приля: надеждата Ягуар да я открие все повече се стопяваше.

Пещерата беше просторна и се състоеше от няколко сводести зали. Вътре бяха струпани вързопи, оръжия, конски амуниции, одеяла, чували с ориз, леща, сухи зеленчуци, орехи и дълги сплитки чесън. Ако се съдеше по вида на лагера и по количеството храна, ставаше ясно, че разбойниците бяха прекарвали тук няколко дни и смятаха да останат още толкова.

На едно по-издигнато място си бяха пригодили олтар, който караше косите да настръхват: върху купчина камъни стърчеше статуя на кръвожадната богиня Кали, обкръжена от черепи и човешки кости, плъхове, змии и други изсъхнали влечуги, съдове с някаква тъмна, подобна на кръв, течност, както и стъкленници с черни скорпиони. Още с влизането си воините коленичиха пред олтара, потопиха пръсти в съдовете и после ги поднесоха към устните си. Надя забеляза, че на

пояса на всеки от тях висеше цяла поредица от ножове с различна форма и големина.

Блъснаха двете момичета към дъното на пещерата, където ги посрещна едра жена в парцаливи дрехи, наметната с кучешки кожи, които ѝ придаваха вид на хиена. Лицето ѝ имаше същия синкав цвят като на разбойниците, дясната ѝ буза бе разсечена от окото до брадичката от страховит белег, сякаш някой я бе разпрал с нож, а на челото ѝ чернееше прогорен с огън скорпион. В ръката си стискаше къс камшик.

Свити край огъня, още четири млади пленнички трепереха от студ и ужас. Надзирателката изръмжа и даде знак на Пема и Надя да седнат при тях. Само Надя беше облечена в зимни дрехи, всички останали бяха по копринените саронги, с които се бяха пременили за тържеството по повод рождения ден на краля. Надя разбра, че са били отвлечени по същия начин, както и те, и това ѝ възвърна малко надеждата; полицията със сигурност вече ги търсеше под дърво и камък.

Хор от стенания посрещна Надя и Пема, но жената се приближи с вдигнат камшик и похитените млъкнаха и закриха глави с ръце. Двете приятелки се постараха да седнат една до друга.

В един миг, когато надзирателката им се обърна, Надя загърна Пема с якето си и ѝ прошепна на ухото да не се отчайва, че ще намерят начин да се измъкнат от тази беда. Пема трепереше, но вече беше спокойна. Красивите ѝ черни очи, преди неизменно усмихнати, сега излъчваха смелост и решителност. Надя стисна ръката ѝ и всяка от тях се почувстваха окрилена от присъствието на другата.

Един от мъжете на Скорпиона не сваляше очи от Пема, заплепен от изящната ѝ и горда осанка. Той се доближи до ятото ужасени момичета и застана пред Пема, с ръка върху дръжката на кинжала. Носеше същата мръсна тъмна туника и мазна чалма, брадата му беше занемарена, кожата — с онзи особен синкавочерен цвят, а зъбите — почернели от бетела, като на другите, но държанието му излъчваше власт и всички останали го гледаха покорно. Изглежда беше главатарят.

Пема се изправи на крака и издържа жестокия поглед на разбойника. Той протегна ръка и подхвана дългата коса на момичето, която се плъзна като коприна между нечистите му пръсти. Мъжът като

че ли се смути и дори леко се трогна, сякаш никога не бе докосвал нещо толкова красиво. Пема се освободи с рязко движение на главата. И да бе изпитала страх, не го показва, напротив — изражението ѝ беше толкова предизвикателно, че женището с белега, другите бандити и момичетата замръзнаха, убедени, че главатарят ще пребие дръзката пленничка, но за всеобща изненада, той само се изсмя и отстъпи крачка назад. Изплю се на пода пред Пема, после се върна при съучастниците си. Клекнали край огъня, те отпиваха от манерките си, дъвчеха червените орехчета на бетела, плюеха и разговаряха около разгънатата на пода карта.

Надя предположи, че е същата или поне подобна на онази, която бе видяла в Червената крепост. Не разбираше за какво си говорят, защото бруталните събития от последните часове я бяха разтърсили така, че не смогваше да „слуша със сърцето“. Пема ѝ прошепна на ухото, че това било някакъв диалект от северна Индия и че тя схваща някои думи: дракон, път, манастир, американец, крал.

Наложи се да прекъснат разговора, защото жената с белега ги беше чула и се приближи плющейки с камшик:

— Млък! — изръмжа тя.

Момичетата заскимтяха от страх, само Пема и Надя останаха безучастни, но все пак сведоха поглед, за да не я предизвикват. Когато надзирателката се обърна, Пема заразказва шепнешком на Надя, че всички изоставени от сините воители жени носели клеймото на скорпиона върху челото си и че много от тях били неми, защото езиците им били отрязани. Изтръпнали, двете замълчаха, но поддържаха връзка с очи.

Другите четири девойки, довлечени до пещерата малко преди тях, бяха така уплашени, че на Надя ѝ мина през ума, че може би знаят нещо повече от нея, ала не се осмели да попита. Даде си сметка, че Пема също съзнава какво ги очаква, но беше по-смела и готова да се бори за живота си. Скоро и останалите момичета усетиха мъжеството на Пема и, без да се наговарят, полека се доближиха до нея, търсейки опора. Надя изпита едновременно възхищение към приятелката си и нещо подобно на тъга, че не може да контактува с останалите момичета, които не знаеха дума английски. Съжаляваше, че е толкова различна от тях.

Един от бандитите издаде някаква заповед и жената с белега загърби за миг пленничките, за да му се подчини. Тя бръкна в черната тенджерка, окачена върху огнището, напълни няколко паници и ги подаде на мъжете. След нова заповед на главатаря, с неохота поднесе храна и на похитените.

Надя получи тенекиена съдина, в която димеше някакъв сивкав буламач. Миризмата на чесън я блъсна в носа и тя едва се сдържа да не повърне. Но си каза, че трябва да се храни, за да има сили да избяга. Направи знак на Пема и двете поднесоха паниците към устата си. Нямаха намерение да се оставят безропотно на съдбата.

[1] Индийски пипер с дъх на мента (исп.) — Б. пр. ↑

9

БОРОБА

Луната потъна зад заснежените върхове и огънят в пещерата се превърна в купчина въглини и пепел. Надзирателката хъркаше седнала, с отворена уста, без да изпуска камшика, а по брадичката ѝ се стичаше струйка слюнка. Проснати на земята, сините разбойници също спяха, но един от тях стоеше на пост на входа на пещерата, стиснал старата си пушка. Единствената факла, която едва разсейваше мрака, хвърляше зловещи сенки по околните скали.

Бяха завързали пленничките с кожени каиши за глезените и им бяха подхвърлили четири дебели вълнени завивки, но те не успяха да ги покрият и злочестите момичета се притискаха една о друга, за да се стоплят. Изтощени от плач, всички вече спяха, с изключение на Пема и Надя, които използваха възможността да поговорят шепнешком.

Пема разказа на приятелката си каквото знаеше за страховитата Секта на Скорпиона: как разбойниците отвличали девойки и как ги малтретирали. На онези, които говорили прекалено много, им отрязвали езика, а на всяка, която опитвала да се спаси с бягство, ѝ изгаряли ходилата.

— Нямам намерение да се оставя в ръцете на тия злодеи. Предпочитам сама да сложа край на живота си — заключи тя.

— Не говори така, Пема. При всички случаи е по-добре да умреш при опит за бягство, отколкото да се самоубиеш без съпротива.

— Нима мислиш, че е възможно да се измъкнем оттук? — отвърна Пема, сочейки заспалите бандити и пазача на входа.

— Ще издебнем подходящ момент — увери я Надя, разтривайки подутите си от каишите глезени.

Малко по-късно умората надви и тях и главите им започнаха да клюмат. Изминаха няколко часа от нощта и Надя, която никога не бе притежавала часовник, но бе свикнала да пресмята времето, предположи, че е около два. Изведнъж инстинктът ѝ подсказа, че нещо става, тялото ѝ долови промяна на енергията във въздуха и тя — стана

нащрек. Бегла сянка се стрелна към дъното на пещерата. Девојката не можа да различи фигурата с очи, но сърцето ѝ подсказа, че това е нейната неразделна приятелка Бороба. С огромно облекчение момичето разбра, че малката маймунка е проследила похитителите. Конете бързо бяха задминали животното, но то не бе загубило дирята на господарката си и бе намерило начин да се бе добере до пещерата. Надя започна да се моли Бороба да не изквичи от радост, като я види, и се опита да я успокои по телепатия.

Беше деветгодишна, когато току-що родената Боба се бе озовала в прегръдките ѝ. Беше толкова малка, се налагаше я храни с капкомер. Двете станаха неразделни. Заедно пораснаха и до такава степен започнаха да се допълват, че едната беше в състояние да отгатва чувствата на другата. Разбираха се с жестове и мисъл, както и на животинския език, който Надя бе усвоила. Маймунката изглежда долови предупреждението на своята стопанка и не се доближи до нея. Дълго стоя неподвижна, свита в един тъмен ъгъл, като се озърташе и преценяваше опасностите в очакване.

Когато момичето се убеди, че никой не е забелязал присъствието на Бороба и че надзирателката продължава да хърка все така, тихо подсвирна. Едва тогава животното започна да се промъква в мрака, долепено до скалата, и още отдалеч се хвърли на шията на господарката си. Вече не носеше бебешката грейка — беше я изтръгнало със зъби от гърба си. Сега стискаше здраво къдриците на девојката и развълнувано търкаше набръчканото си лице във врата ѝ, без да издава звук.

Надя я изчака да се успокои и ѝ благодари за верността. После прошепна в ухото ѝ някаква заповед. Бороба на мига се подчини. Плъзна се натам, откъдето беше дошла, доближи се до един от заспалите мъже и с ловките си тънки пръстчета измъкна със смайваща сръчност кинжала от пояса му и го занесе на Надя. Седна срещу нея и внимателно проследи как момичето срязва каишите на глезените си. Ножът беше толкова остър, че задачата се оказа лесна.

Веднага щом се освободи, Надя събуди Пема.

— Време е да бягаме — прошепушна ѝ тя.

— Как смяташ да минеш покрай пазача?

— Не знам, ще видим. Да вървим.

Пема обаче не ѝ позволи да среже и нейните каиши и със сълзи на очи ѝ прошепна, че не може да тръгне.

— Няма да стигна далеч, Надя. Виж как съм облечена, не мога да тичам като теб с тия сандали. Ако те последвам, ще ни хванат и двете. Сама имаш по-големи шансове за успех.

— Луда ли си? Няма да мръдна оттук без теб! — просъска Надя.

— Длъжна си да опиташ. Доведи помощ. Не мога да изоставя момичетата, ще стоя при тях, докато се върнеш с подкрепления. А сега върви, преди да е станало късно — каза Пема, докато събличаше якето и го връщаше на Надя.

В гласа ѝ прозвуча такава решителност, че Надя се отказа от мисълта да я разубеждава. Приятелката ѝ нямаше да изостави сънародничките си. А да се измъкнат всичките беше изключено — щяха да ги забележат, — докато сама може би щеше да успее. Двете припряно се прегърнаха и Надя предпазливо се изправи.

Жената с белега се раздвижи на сън, смотолевя нещо и за няколко секунди всичко изглеждаше загубено, но после продължи да хърка по същия начин. Надя изчака пет минути, докато се увери, че и другите спят, притисна се до скалата и се запромъква натам, откъдето беше дошла Бороба. Пое си дълбоко въздух и призова цялото си умение да става невидима.

Надя и Александър бяха прекарвали няколко незабравими дни край Амазонка при племето на Хората от мъглата — най-древните и най-тайнствени човешки същества на планетата. Тези индианци, които живееха все още като в Каменната ера, бяха особено развити в някои отношения. Обърнали гръб на материалния напредък, те живееха сред дивата природа в съвършена симбиоза с околната среда. Бяха част от сложната екология на селвата, като дърветата, насекомите, хумуса. Бяха оцелели през вековете без досег до външния свят, благодарение на своите собствени вярвания, на чувството си за общност и на уменията си да изглеждат невидими. Надвиснеше ли над тях опасност, те просто се стопяваха. Тази тяхна способност беше толкова силно развита, че никой не вярваше наистина в съществуването им; за тях се говореше като легенда, а това бе още едно защитно средство срещу любопитството и алчността на пришелците.

Надя беше разбрала, че не се касае за някакъв фокус, а за много древно изкуство, което изискваше постоянно упражняване. „То е нещо, като да се научиш да свириш на флейта, изисква много усилия“, обясняваше тя Александър, но той се съмняваше, че това подлежи на усвояване и не се стараеше особено. Тя обаче реши, че щом индианците могат, и тя щеше да се научи. Знаеше също, че не става дума само за миметизъм, ловкост, внимание, мълчание и познаване на околната среда, а най-вече за мисловно поведение. Трябваше да изчезне, да кара тялото си да стане прозрачно и да се сведе до състоянието на чист дух. Нужно бе да се концентрираш и да запазиш вътрешно спокойствие, за да създадеш невероятно психическо поле около себе си. И най-малкото разсейване бе достатъчно, за да се провалиш. Само при такова по-висше състояние, когато духът и съзнанието пулсират в съзвучие, човек можеше да стане невидим.

През месеците след приключенията в Града на зверовете в сърцето на Амазония до мига, в който се бе озовала в тази хималайска пещера, Надя се бе упражнявала неуморно и толкова беше напреднала, че понякога баща ѝ започваше да я вика, както тя си седеше до него. И когато внезапно изникнеше, Сесар Сантос подскачаше. „Колко пъти да ти казвам да не се появяваш така! Някой път ще получи инфаркт!“, сърдеше се той.

Надя беше убедена, че в този момент единственото ѝ спасение бе да приложи изкуството, усвоено от Хората от мъглата. Тя прошепна на Бороба да изчака няколко минути, преди да я последва, тъй като с животното на гръб нямаше да успее, и веднага потъна в себе си, в онова тайнствено пространство, където всички ние попадаме, когато затворим очи и пропъдим от ума си всички мисли. За броени секунди Надя изпадна в състояние, подобно на транс. Почувства, че се отделя от тялото си и че може да се самонаблюдава отгоре, сякаш съзнанието ѝ се бе издигнало на няколко метра над главата. От това положение тя видя как краката ѝ правят една крачка, после втора, трета, отдалечават се от Пема и останалите момичета и тръгват като на забавена камера през сумрака на разбойническата бърлога.

Мина на няколко сантиметра от женицето с камшика, плъзна се като незабележима сянка между телата на заспалите бойци и продължи да се носи към входа на пещерата, където пазачът, съсипан от умора, полагаше усилия да остане буден, вперил очи в мрака, без да изпуска

пушката. Надя не загуби концентрацията си нито за миг, не позволи на страха и на колебанието да върнат душата ѝ в тленния затвор. Без да спира и да променя ритъма на стъпките си, Надя се приближи до мъжа и почти докосна гърба му — беше толкова близо, че усети съвсем ясно топлината и миризмата му на мръсотия и чесън.

Пазачът леко трепна и стисна оръжието, сякаш инстинктивно бе почувствал нечие присъствие край себе си, но съзнанието му веднага отхвърли подозрението. Ръцете му се отпуснаха, а очите отново се притвориха, победени от дрямката и умората.

Момичето прекрачи прага на пещерата като призрак и продължи да върви слепешком в тъмнината, без да поглежда назад и без да бърза. Тъничката ѝ фигура се стопи в нощта.

Щом се върна в тялото си и се огледа, Надя Сантос разбра, че не би намерила обратния път към Тункхала дори да беше ден, камо ли в тази тъмна нощ. Навред около нея се издигаха планини, бяха я докарали дотук с глава покрита с одеяло, така че не разполагаше с нито една отправна точка, за която да се захване. Беше сигурна само в едно: че непрекъснато се бяха изкачвали, което означаваше, че трябва да тръгне надолу по хълма, но дали нямаше да попадне пак на сините мъже? Спомняше си, че малко преди да навлязат в теснината, един от разбойниците бе останал да пази конете и се питаше колко ли още като него са пръснати сред хълмовете. Ако се съдеше по увереността, с която се движеха, без да се страхуват от нападение, бандитите не ще да бяха един и двама. По-добре беше да потърси друг път за бягство.

— Какво ще правим сега? — попита тя Бороба, когато отново се събраха, но животното знаеше само посоката, от която беше дошло, същата, от която бяха пристигнали и престъпниците.

Маймунката, непривикнала към студа, както и господарката ѝ, толкова силно трепереше, че зъбите ѝ тракаха. Стоплена от присъствието на вярната си приятелка, Надя я намести пред гърдите си под якето. Вдигна качулката, завърза я здраво пред лицето си и съжали, че не е взела ръкавиците, които Кейт ѝ бе купила. Пръстите ѝ бяха така премръзнали, че не ги усещаше. Задуха с уста в тях, за да ги стопли, после ги пхна дълбоко в джобовете си, но да се изкачва и да пази равновесие по скалистия терен, без да се държи с две ръце, се оказа

невъзможно. Прецени, че още преди изгрев-слънце похитителите ще забележат бягството ѝ и ще излязат да я търсят: нямаше да позволят на пленничката да стигне до долината и да вдигне тревога. И докато те имаха опит в придвижването из планината, тя нямаше представа дори къде се намира.

Сините мъже щяха да се догадят, че Надя е поела надолу към селата и равнините на Забраненото кралство. За да ги заблуди, тя реши да тръгне нагоре, макар да съзнаваше, че това ще я отдалечи от целта и че няма време за губене: съдбата на Пема и останалите момичета зависеше от това дали скоро ще доведе помощ. Надяваше се да достигне върха преди съмване и оттам да се ориентира; длъжна бе да намери друг път, за да се добере до долината.

Изкачването по склона се оказва много по-бавно и мъчително, отколкото предполагаше, защото към трудния терен се прибавяше мрака, едва разсейвай от луната. Надя се плъзгаше се и падаше непрекъснато. Всичко я болеше от препускането предишния ден праметната напреко на коня, но се стремеше да не мисли за това. Дишаше с усилие, ушите ѝ пищяха и в паметта ѝ изплуваха думите на Кейт Колд, че на тази височина кислородът е разреден.

Между скалите стърчаха рахитични храсти, които през зимата напълно изчезваха, но по това време напъпваха от топлината на лятното слънце. За тях се захващаше Надя, за да се изкачва. Когато останеше без сили, тя си спомняше как бе пълзяла до върха на най-високото тепуи в Града на зверовете, докато открие орловото гнездо с трите приказни диаманти. „Щом успях тогава, ще успея и сега, защото е много по-лесно“, говореше тя на Бороба, но маймунката, почти вцепенена от студ под дрехата ѝ, не подаваше дори нос си навън.

Оставаха ѝ още близо двеста метра до хребета на планината, когато започна да се развиделява. Най-напред се появи смътно сияние, което след броени минути придоби оранжев оттенък. Когато първите лъчи на слънцето озариха приказната хималайска верига, небето избухна в истинска симфония от цветове, облаците станаха пурпурно червени, а преските сняг заискриха в розово.

Надя не спря, за да се любува на гледката, а продължи нагоре с нечовешко усилие и малко по-късно, задъхана и потънала в пот, вече стоеше на върха на хълма. Имаше чувството, че сърцето ѝ всеки миг ще изхвъркне от гърдите. Според нейните предположения, оттам

трябваше да види долината на Тункхала, но пред очите ѝ навред се издигаха непристъпните Хималаи — рид след рид, безкрайна верига. Беше загубена. Погледна надолу и ѝ се стори, че различава дребни фигури да щъкат в няколко посоки: сините разбойници! Седна отчаяна върху един камък, опитвайки се да превъзмогне отчаянието и умората си. Трябваше да почине, за да успокои дишането си, но нямаше начин да остане там: не намереше ли скривалище, преследвачите ѝ скоро щяха да я открият.

Бороба се раздвижи под якето. Надя свали ципа и малката ѝ приятелка подаде главица, вперила в нея умните си очи.

— Не знам накъде да тръгна, Бороба. Всички склонове изглеждат еднакви, не виждам проходима пътека — каза Надя.

Животното посочи пътя, откъдето бяха дошли.

— Не мога да се върна оттам, разбойниците ще ме хванат. Но ти няма да привлечеш вниманието им, Бороба, в тази страна навсякъде има маймуни. Ти можеш да намериш обратния път към Тункхала. Иди и доведи Ягуар — нареди Надя.

Маймуната изквича и отказа с глава, закривайки очи с ръце, но нейната стопанка ѝ обясни, че няма друг изход, освен да се разделят, че съдбата на Пема, на другите девойки, както и тяхната зависеше само от нея. Ако не успееше да доведе помощ, всички щяха да загинат.

— Аз ще се скрия някъде наблизо, докато се уверя, че не ме търсят, а после ще измисля начин да сляза до долината. Междувременно ти трябва да бързаш, Бороба. Слънцето вече изгря, няма да е толкова студено и ще стигнеш до града, преди да се стъмни отново — настоя Надя Сантос.

Най-накрая животното се откъсна от нея и хукна като стрела надолу по хълма.

Кейт Колд изпрати фотографите Тимоти Брус и Жоел Гонсалес да снимат за списание „Интернешънъл джеографик“ флората и фауната във вътрешността на страната. Налагаше се да свършат работата сами, а тя да остане в столицата. Не помнеше да е била толкова притеснена през целия си живот, освен когато Александър и Надя се изгубиха в амазонската селва. Беше уверила Сесар Сантос, че пътуването до Забраненото кралство е напълно безопасно. Как щеше

да му съобщи сега, че дъщеря му е била похитена? Още по-малко можеше да му каже, че Надя е в ръцете на професионални убийци, които отвличат момичета, за да ги превърнат в свои робини.

В момента Кейт и Александър се намираха в залата за аудиенции в двореца пред краля, който този път ги прие в присъствието на своя главнокомандващ, на министър-председателя и на двамата най-висшестоящи по сан духовници след него. Джудит Кински също беше там.

— Ламите са проучили звездите и са се разпоредили в манастирите да се четат молитви и да се правят дарения за изчезналите момичета. Генерал Мияр Кунлун оглавява военната операция. Навярно полицията е вече на крак, нали? — запита кралят, чието спокойно изражение не издаваше огромното му безпокойство.

— Вероятно, Ваше Величество... Войниците и дворцовата охрана също са в бойна готовност. Границите са под наблюдение — отвърна генералът на своя ужасен английски, за да го разберат чужденците. — Може би и народът ще излезе да търси девойките. Знам, че в нашата страна не се е случвало никога подобно нещо. Много е възможно скоро да имаме новини — добави генералът.

— Много е възможно ли? За мен това не е достатъчно! — възкликна Кейт Колд и веднага прехапа устни, защото разбра, че е проявила ужасна липса на такт.

— Госпожа Колд е малко разстроена може би... — отбеляза Джудит Кински, която очевидно се бе научила да говори уклончиво, според правилата в Кралството на Златния дракон.

— Може би — повтори Кейт и се поклони със събрани пред лицето си ръце.

— Неподходящо ли ще бъде от наша страна да запитаме как смята почитаемият генерал да организира търсенето? — обади се отново Джудит Кински.

През следващите петнайсет минути чужденците задаваха въпроси, на които получаваха все по-мъгляви отговори, докато стана ясно, че няма начин да притиснат краля и генерала. Нетърпението караше Кейт и Александър да се потят. Накрая монархът се изправи и те бяха принудени да се сбогуват и да се оттеглят заднешком.

— Красива утрин, може би в градината има много птици — обади се Джудит Кински.

— Може би — съгласи се кралят и я поведе навън.

Владетелят и Джудит Кински се разходиха по тясната алея сред насажденията в парка, където като че ли всичко растеше в диво състояние, ала опитното око можеше да оцени добре замислената цялостна хармония. Джудит Кински бе предложила да започнат експеримента с лалетата именно там, сред великолепно разнообразие от цветя и дървета, огласяно от трелите на стотици пернати.

Кралят смяташе, че не заслужава да бъде духовен водач на народа, защото се усещаше далеч от необходимата степен на подготовка. През целия си живот се бе упражнявал в откъсването от земните дела и материални притежания. Съзнаваше, че нищо на този свят не е вечно, че всичко се променя, разпада и умира, за да се прероди под друга форма, поради което вкопчването в тленните неща е безполезно и причинява страдание. Пътят на будизма предполагаше приемането на тези положения. Понякога му се струваше, че го е постигнал, но посещението на тази жена го бе хвърлило отново в съмнения. Чувстваше се привлечен от нея, а това го правеше уязвим. За пръв път имаше подобно усещане, защото любовта, която бе споделял със съпругата си, течеше като водата на тих поток. Как щеше да брани кралството си, след като не успяваше да защити сам себе си от любовното изкушение? Няма нищо лошо да пожелаеш любовта и близостта на друго човешко същество, разсъждаваше кралят, но в неговото положение той не можеше да си го позволи, защото следваше да посвети на своя народ годините живот, които му оставаха. Джудит Кински прекъсна размишленията му.

— Какво е това прекрасно украшение, Ваше Величество! — попита тя, сочейки окачения на гърдите му медальон.

— Владетелите на тази страна го носят от хиляда и осемстотин години — обясни той, свали накита и й го подаде да го разгледа отблизо.

— Много е красив — промълви тя.

— Ние особено ценим този тип старинен корал, защото рядко се среща. Има го и в Тибет. Съществуването му показва, че преди

милиони години морето е стигало до хималайските върхове — обясни кралят.

— Какво казва надписът? — попита тя.

— Това са думи на Буда: „Промяната трябва да е доброволна, а не принудителна“.

— Което означава?

— Че всички сме способни да се променим, но никой не е в състояние да ни застави да го сторим. Обратът обикновено настъпва, когато се изправим пред някоя безспорна истина, пред нещо, което ни кара да преосмислим вярванията си — отвърна той.

— Струва ми се странно, че са избрали тези думи за медальона...

— Наша страна винаги е била дълбоко свързана с традициите си. Дългът на управниците е да предпазват народа си от промените, които не се основават на нещо истинско — поясни кралят.

— Светът бързо се променя. Виждам, че студентите тук се стремят към тези промени — продължи тя.

— Някои младежи се чувстват заслепени от чуждестранните стоки и начин на живот, но не всичко модерно е добро. По-голямата част от моя народ не желае да приеме западните привички.

Бяха стигнали до изкуственото езеро и се спряха да погледат танца на шараните в бистрата вода.

— Предполагам, че в личен план надписът върху медальона означава, че всеки човек е в състояние да се промени. Мислите ли, че една вече оформена личност е способна да се преобрази, Ваше Величество? Може ли селякът, например, да стане герой, а престъпникът — светец? — запитва Джудит Кински, връщайки му наикта.

— Ако човек не се промени в този живот, навярно ще трябва да опита отново при следващо прераждане — усмихна се владетелят.

— Всеки си има карма. Може би кармата на един лош човек не може да бъде променена — добави тя.

— А може би кармата на този човек е да открие истината, която да го накара да се промени — отвърна монахът и с изненада забеляза влагата в кафявите очи на неговата гостенка.

Минаха покрай отделена част в градината, в която нямаше нито едно цвете. Това беше двор, посипан с пясък и чакъл, където монах на пределна възраст чертаеше с гребло някакви фигури. Кралят обясни на

Джудит Кински, че е заимствал идеята от японските манастири Зен, които бе посещавал. После пристъпиха по мост от резбовано дърво. Поточето сякаш звънтеше по камъните. Стигнаха до малка пагода, където се извършваше чаената церемония и там ги очакваше друг монах, който ги поздрави с поклон. Докато Джудит събуваше обувките си, продължиха да разговарят.

— Не бих желала да бъда безочлива, но предполагам, че изчезването на девойките вероятно е голям удар за народа ви... — каза тя.

— Може би... — отвърна владетелят и чужденката за пръв път забеляза промяна в изражението му; дълбока бръчка проряза челото на краля.

— Нищо ли не може да се направи? Имам предвид нещо повече от една военна операция...

— За какво намеквате, госпожице Кински?

— Моля ви, Ваше Величество, наричайте ме Джудит.

— Джудит е красиво име. За жалост мен никой не ме нарича по име. Боя се, че така изисква протоколът.

— При подобен сериозен случай може би Златният дракон би бил особено полезен, ако легендата за вълшебните му качества е истина — добави тя.

— До Златния дракон се допитваме само при дела, засягащи благоденствието и безопасността на кралството, Джудит.

— Извинете дързостта ми, Ваше Величество, но може би случаят е точно такъв. След като ваши поданици изчезват, това означава, че те не живеят в благоденствие и безопасност... — настоя тя.

— Може би сте права — съгласи се кралят угрижен. Двамата влязоха в пагодата и седнаха на пода срещу монаха. Приятен сумрак цареше в кръглото дървено помещение, осветявано едва-едва от жарта, върху която в старинен железен съд къкреше вода. Двамата мълчаливо размишляваха, докато монахът изпълняваше стъпка по стъпка дългата и бавна церемония, която се състоеше единствено в поднасянето на горчив зелен чай в две глинени купички.

БЯЛАТА ОРЛИЦА

Специалиста се свързва с Колекционера по обичайния си метод: чрез свой агент. Този път вестносецът се оказва японец, който поиска среща, за да обсъди с втория по богатство човек в света бизнес стратегия за пазарите на злато в Азия.

Същия ден Колекционера бе закупил от някакъв шпионин паролата за ултрасекретните документи на Пентагона: военният архив на американското правителство можеше да се окаже полезен за интересите му в областта на въоръжаването. За инвеститори като него беше важно в света да има конфликти; мирът не влизаше в сметките му. Беше пресметнал точно какъв процент от човечеството следва да бъде във военно положение, за да върви търговията с оръжие. При снижаване на цифрата, той губеше пари, а при покачване — борсата на ценни книжа изпадаше в колебания и рискът многократно се увеличаваше. За негова радост предизвикването на войни не беше проблем, за разлика от потушаването им.

Когато секретарката му го уведоми, че някакъв непознат настоява за незабавна среща, той си каза, че това сигурно е пратеникът на Специалиста. Две думи: злато и Азия му дадоха ключа към загадката. Очакваше го с нетърпение от няколко дни и веднага го прие. Агентът се обърна към клиента на правилен английски. Изисканият му костюм и безупречни маниери останаха извън полезрението на Колекционера, чужд на всякакъв род изтънченост.

— Специалиста е установил, че само две лица знаят точно как се задейства статуята, която ви интересува. Това са кралят и престолонаследникът: младеж, когото никой не е виждал от пет-шестгодишна възраст — обяви пратеникът.

— Защо?

— Изпратен е за обучение на неизвестно място. Всички владетели на Забраненото кралство минават през това по време на детството и юношеството си. Родителите поверяват детето на

определен лама, който го подготвя за управник. Едно от нещата, които принцът е длъжен да изучи е шифърът на Златния Дракон.

— Тогава този лама или както там го наричат също знае шифъра.

— Не. Той е само наставник или водач. Никой не знае целия шифър, освен монархът и неговият наследник. Шифърът е разделен на четири части и всяка от тях се намира в различен манастир. В продължение на дванайсет години наставникът обикаля с принца из тези манастири и така той научава пълния код — обясни агентът.

— На колко години е въпросният принц?

— Горе-долу на осемнайсет. Обучението му е почти завършено, но не сме сигурни дали все още умее да разгадава шифъра.

— А къде е той сега? — нетърпеливо попита Колекционера.

— Смятаме, че се намира в тайно уединено убежище някъде по върховете на Хималаите.

— И какво чакате? Доведете ми го.

— Няма да е лесно. Вече ви казах, не знаем къде точно се намира, а и не сме убедени, че притежава цялата информация, която ви е нужна.

— Проверете! Нали затова ви плащам! Ако не го откриете, подкупете краля.

— Моля?

— Всички владетелчета на подобни незначителни страни са корумпирани. Предложете му каквото поиска: пари, жени, коли, все едно — каза мултимиллионерът.

— Нищо от онова, което вие притежавате не би изкушило този крал. Материалните неща не го интересуват — отвърна японският агент с неприкрито презрение към клиента.

— А надмощието? Атомни бомби, например?

— Абсолютно не.

— Тогава го отвлечете, подложете го на мъчения, направете каквото е нужно и изтръгнете тайната!

— В неговия случай изтезанията няма да дадат резултат. Ще умре, без да продума. Китайците са прилагали подобни методи върху първосвещениците от Тибет, но твърде рядко са постигали успех. Тези хора са обучени да отделят тялото от съзнанието си — каза пратеникът на Специалиста.

— Как го постигат?

— Преминават в едно, да го наречем, по-високо духовно измерение. И духът се отдели от физическата материя, разбирате ли?

— Духът? Нима вярвате в тия неща? — изсмя се Колекционера.

— Не е важно дали аз вярвам. Въпросът е, че го постигат.

— Искате да кажете, че са като факирите в цирка, които не ядат с месеци и лежат върху пирони?

— Говоря за нещо много по-загадъчно от това. Някои ламы могат да останат отделени от тялото си колкото време пожелаят.

— И?

— Това означава, че не усещат болка. Могат дори да умрат, ако решат. Просто престават да дишат. Безполезно е да измъчваш подобен човек — обясни агентът.

— А серумът на истината?

— Опиатите не действат, защото съзнанието е на друго равнище, отделено от мозъка.

— Искате да кажете, че кралят на въпросната страна е способен на подобно нещо? — изръмжа Колекционера.

— Не сме сигурни, но ако обучението, което е получил на младини, е било завършено и ако се е упражнявал живот, точно това искам да кажа.

— Този човек няма ли слабости? — избухна Колекционера, крачейки из стаята като звяр в клетка.

Има, дребни са, но ще ги открием — заключи агента и постави върху масата картичка, на която с лилаво бе написано колко милиона долара щеше да струва операцията.

Сумата беше неимоверно висока, но Колекционера прецени, че не става дума за обикновено отвлечение, а и във всички случаи беше в състояние да я плати. Пипне ли веднъж Златния дракон и установеше ли контрол върху световните борси за ценни книжа, щеше да си върне вложението, умножено по хиляда.

— Добре, но не желая проблеми от никакъв характер — трябва да се действа дискретно, за да не се стигне до международен скандал. Главното е никой да не ме свърже с тази история — това ще съсипе репутацията ми. Накарайте краля да проговори, дори ако се наложи да взривите страната, ясно ли е? Подробностите не ме интересуват.

— Скоро ще имате новини — каза посетителят, стана изчезна безмълвно.

Колекционерът изпита чувството, че се е изпарил във въздуха. Потръпна: жалко, че се налагаше да има вземане-даване с подобни опасни хора. Но не можеше да се оплаче: Специалистът беше първокласен професионалист, без помощта му нямаше да успее да стане най-богатият човек в света, номер едно, първи по богатство в историята на човечеството, по-богат от египетските фараони и от римските императори.

Утринното слънце озаряваше Хималаите. Учителят Тенсинг бе приключил с медитацията и молитвите си. Бавно и методично, като всичко, което правеше, той се бе измил на тънката струйка вода, която се процеждаше между скалите, и сега се готвеше за единственото си ядене за деня. Неговият ученик, принц Бахадур, бе кипнал водата за чая със сол и лой от як. Част от чая оставяха в кратунка, за да го пият през деня, а другата смесваха с препечено ечемично брашно, за да се получи цампа. Всеки от тях носеше храната си в торбичка между гънките на туниката.

Дил Бахадур бе сварил и малко от зеленчуците, отгледани с много труд върху неплодната почва на една естествена тераса на хълма, далеч от тяхното убежище. Налагаше му се да ходи по няколко часа, за да донесе наръч зелени листа или треви за храната им.

— Виждам, че накуцваш, Дил Бахадур — отбеляза учителят.

— А, не, не...

Монахът го прониза с поглед и ученикът зърна весело пламъче в зениците му.

— Паднах — призна той и показа драскотините и синините по крака си.

— Как?

— Разсеях се. Съжалявам, учителю — отвърна младежът с дълбок поклон.

— Треньорът на слонове следва да притежава пет качества, Дил Бахадур: добро здраве, самоувереност, търпение, чистосърдечие и мъдрост — каза ламата с усмивка.

— Забравих за тези пет качества. И сега съм ранен, защото загубих своята увереност при падането. А я загубих, защото бързах и

проявих нетърпение. Когато отрекох пред вас, че куцам, измених на чистосърдечието. С една дума съм далеч от мъдростта, учителю.

Двамата весело се разсмяха. Свещеникът отвори дървено сандъче и извади оттам керамично бурканче със зеленикав мехлем, с който внимателно намаза крака на момчето.

— Учителю, според мен вие сте постигнали Просветлението, но сте останали на земята само за да ме обучите — въздъхна Дил Бахадур.

Вместо да отговори, ламата го тупна приятелски с бурканчето по главата.

Пригответяха се за краткия ритуал на благодарност, който неизменно изпълняваха преди храна, после седнаха в поза „лотос“ на върха на хълма, с купичките цампа и чай пред себе си. Дъвчеха бавно всеки залък и се възхищаваха мълчаливо на гледката: по време на хранене никога не говореха. Погледът се губеше сред великолепната верига от заснежени върхове, която се простираше пред тях. Небето бе придобило наситен кобалтовосин оттенък.

— Тази нощ ще бъде студена — каза принцът, когато привърши с яденето.

— Утро е много красиво — отбеляза учителят.

— Знам: тук и сега. Да се радваме на красотата на настоящия миг, вместо да мислим за предстоящата буря — изрецитира ученикът с лека насмешка.

— Много добре, Дил Бахадур.

— Може би не ми остава чак толкова много да уча — усмихна се младежът.

Почти никак, само малко скромност — отвърна ламата.

В този миг в небето се зарея птица. Разтворила огромните си криле, тя описа няколко широки кръга и после изчезна.

— Каква беше тази птица? — попита ламата и се изправи.

— Приличаше на бял орел — каза момчето.

— Никога не съм виждал подобен наоколо.

— Вие от дълги години наблюдавате природата. Навярно познавате всички птици и животни в околността.

— Би било непростима дързост от моя страна да твърдя, че познавам всяка жива твар в тези планини, но наистина никога не съм виждал бял орел — отвърна ламата.

— Трябва да се заема с уроците си, учителю — каза принцът, докато прибираше купичките и влизаше в заслона.

На върха на хребета, върху гола кръгла площадка, Тенсинг и Дял Бахадур се упражняваха по Тао шу — съчетанието от различни бойни изкуства, създадено в древния укрепен манастир Чънтан дзун. Монасите, оцелели от земетресението сринало обителта, се пръснали из цяла Азия, разнасяйки навред бойните си умения. Всеки от тях обучавал само по един човек, подбран по физически качества и сила на духа. Така се предавали познанията. Общият брой на майсторите по Тао шу, никога не надвишавал дванайсет в едно поколение. Тенсинг бе един от тях, а Дил Бахадур — ученикът, избран да го замести.

По това време на годината скалистият терен беше коварен, защото осъмваше заскрежен и ставаше плъзгав. Дил Бахадур предпочиташе да прави упражненията през есента и зимата, когато пухкавият сняг омекотяваше падането. Освен това обичаше да усеща зимния въздух. Издръжливостта при мразовити условия бе част от суровото обучение, на което го подлагаше неговият учител, като например да ходи почти винаги бос, да се храни съвсем малко и да стои с часове неподвижен, потънал в медитация. През този ден обедното слънце приличаше, а нямаше вятър, за да го разхлажда, нараненият крак го болеше и при всяко зле изпълнено превъртане се приземяваше върху камъни, ала той не молеше за почивка. Учителят никога не го бе чувал да се оплаква.

Слабичкият и среден на ръст принц беше пълна противоположност на Тенсинг, който произхождаше от източните райони на Тибет, където хората бяха изключително високи. Ламата надвишаваше двата метра и през целия си живот бе отделял поравно време както на духовните, така и на физическите упражнения. Той беше великан с мускули на тежкоатлет.

— Прощавай, ако съм проявил прекомерна грубост, Дил Бахадур. Изглежда, че в предишните си съществувания съм бил жесток воин — обърна се Тенсинг извинително към своя ученик, след като го повали за пети път.

— А аз изглежда съм бил нежна госпожица в предишните си съществувания — отвърна задъхано Дил Бахадур, все още проснат на земята.

— Може би ще е по-добре, ако не се опитваш да овладееш тялото си с разум. Бъди като Хималайския тигър, изтъкан от инстинкти и решителност... — подхвърли ламата.

— Май никога няма да стана толкова силен, колкото моя почитаем учител — каза младежът, докато се изправяше с известна мъка.

— Бурята изтръгва от земята якия дъб, но не и тръстиката, защото е гъвкава. Не се заглеждай в силата, а в слабостите ми.

— Мисля, че моят учител няма слабости — усмихна се Дил Бахадур, заемайки отбранителна позиция.

— Моята сила е и моя слабост, Дил Бахадур. Трябва да я използваш против мен.

След секунда сто и петдесет килограмовата маса от мускули и кости летяха във въздуха по посока на принца. Този път обаче Дил Бахадур посрещна устремената към него грамада грациозно като балетист. В мига, когато двете тела се докоснаха, той леко се изви наляво и избягна тежестта на Тенсинг, който се приземи, претъркулвайки се умело върху едното си рамо и хълбок. Изправи се тутакси с великолепен скок и отново се хвърли в атака. Дил Бахадур го очакваше. Въпреки внушителните си размери, ламата подскочи с котешка ловкост, очертавайки дъга във въздуха, но не успя да допре момчето, защото когато кракът му се изстреля в жесток ритник, то вече се бе отместило. За част от секундата принцът се озова зад противника си и му нанесе кратък и рязък удар по тила. Това бе един от ходовете на Тао шу, способен да парализира или да умъртви за миг, но силата бе пресметната така, че да повали монаха, без да му навреди.

— Дил Бахадур май е бил войнствена госпожица в предишните си съществувания — каза Тенсинг със задоволство, докато се изправяше и поздравяваше своя възпитаник с дълбок поклон.

— А моят почитаем учител май забрави за свойствата на тръстиката — усмихна се младежът и също се поклони.

В този момент някаква сянка се очерта върху земята и двамата вдигнаха поглед: над главите им кръжеше същата бяла птица, която бяха видели преди няколко часа.

— Забелязваш ли нещо особено в този орел? — запита ламата.

— Може би зрението ми изневерява, учителю, но не виждам аурата му.

— Аз също...

— Какво означава това? — интересува се младежът.

— Ти ми кажи какво означава, Дил Бахадур.

— Щом не можем да я видим, значи я няма, учителю.

— Мъдро заключение — пошегува се свещеникът.

— Как е възможно да няма аура?

— Може би е продукт на съзнанието — предположи Тенсинг.

— Да се опитаме да установим връзка с орела — предложи Дил Бахадур.

Двамата затвориха очи и разтвориха съзнанието и сърцата си, за да приемат енергията на могъщата птица, която кръжеше над главите им. Останаха така няколко минути. Присъствието на орела беше толкова осезателно, че те усещаха как кожата им трепти.

— Казва ли ви нещо, учителю?

— Долавям само мъка и объркване. Не мога да извлека никакво послание. А ти?

— Аз също.

— Не знам какво означава това, Дил Бахадур, но за да ни търси, орелът има някаква причина, — заключи Тенсинг: той никога не бе имал подобно преживяване и изглеждаше смутен.

11

ЯГУАРЪТ — ТОТЕМ

В град Тункхала цареше пълно объркване. Полицаяте разпитваха мало и голямо, част от бойните отряди тръгваха към вътрешността на страната с джипове, други — на коне, тъй като тесните и стръмни планински пътеки бяха непроходими за превозни средства на колела. Монаси с дарове цветя, ориз и тамян се търпяха пред свещените стаи. В храмовете ехтяха тръби и навсякъде се вееха молитвени знамена. За пръв път от създаването си телевизията продължи да предава през целия ден, излъчи стотици пъти новината заедно със снимките на изчезналите момичета. В домовете на жертвите нямаше къде игла да падне: приятели, роднини и съседи прииждаха да поднесат съболезнованията си, носеха храна и листчета с молитви, които изгаряха пред светите изображения.

Кейт Колд успя да се свърже по телефона с американското посолство в Индия, за да поиска помощ, макар че се съмняваше тя да пристигне достатъчно бързо, ако изобщо пристигнеше. Чиновникът, с когото разговаря, заяви, че Забраненото кралство не е под тяхната юрисдикция, освен това Надя Сантос не била американска, а бразилска гражданка. При това положение писателката реши да следва генерал Мияр Кунлун като сянка. Той единствен държеше в ръцете си малобройните военни ресурси на страната и Кейт нямаше да му позволи да се разсее нито за миг. Захвърли със замах саронга, с който обличаше напоследък, навлече обичайната си премяна на изследователка и седна в генералския джип, без никой да успее да я разубеди.

— Ние с вас тръгваме на поход — обяви тя на слисания военен, който не разбра всички думи, но намеренията на писателката му станаха пределно ясни.

— Ти оставаш в Тункхала, Александър, защото Надя ще се свърже с теб, ако ѝ се удаде възможност. Звънни още веднъж в посолството в Индия — заповяда тя на внука си.

На Алекс му се струваше немислимо да стои и да чака със скръстени ръце, но разбра, че баба му е права. Върна се в хотела и успя да се свърже по телефона лично с посланика, който се показва малко по-любезен от предишния чиновник, но не можа да му обещае нищо конкретно. Обади се и в списание „Интернешънъл джеографик“ във Вашингтон. Докато чакаше, изготви списък с всички налични сведения, включително и най-незначителните, които биха го навели на някаква следа.

Като си помислеше за Орлица, ръцете му се разтреперваха. Защо Сектата на Скорпиона бе избрала точно нея? Защо рискуваха да отвлекат една чужденка, което несъмнено можеше да предизвика международен скандал? Какво означаваше присъствието на Текс Армадильо на празненствата? Защо американецът ходеше предрешен? Дали зад брадатите маски наистина се криеха сини бойци, както подозираше Орлица? Тези и хиляди други въпроси се трупаха в ума му и увеличаваха отчаянието му.

Хрумна му, че ако открие Текс Армадильо, ще хване някоя нишка, която да го отведе до Надя, но не знаеше откъде да започне. Търсейки ключ към загадката, той внимателно си повтори всяка разменена дума с този човек, както и онова, което бе успял да чуе, когато го проследиха в подземията на Червената крепост, и прибави изводите си към списъка:

— Между Текс Армадильо и Сектата на скорпиона има връзка.

— Текс Армадильо не печели нищо от отвличането на момичетата. Неговата мисия е друга.

— Отвличането едва ли съвпада с някоя операция за наркотрафик, защото прекалено много привлича вниманието.

— Досега сините воители не са отвличали никога момичета от Забраненото кралство. Явно имат основателна причина, за да го сторят.

— Причината може да бъде именно желанието им да привлекат вниманието, с цел да заблудят полицията и армията.

— Ако наистина е така, задачата им е друга. Каква? Къде щяха да нападнат?

Александър стигна до заключението, че списъкът му не изяснява почти нищо и че се върти в кръг.

Към два следобед баба му Кейт се обади от някакво село на два часа път от столицата. Войниците на генерал Мияр Кунлун бяха завзели всички махали и търсеха злодеите по храмове, манастири и къщи. Новини нямаше, но вече никой не се съмняваше, че страховитите сини разбойници се намират в страната. Неколцина селяни бяха видели отдалеко облечените в черно конници.

— Защо ги търсят там? То е ясно, че се крият другаде! — извика Александър.

— Не бива да пренебрегваме нито една следа, моето момче. Войниците плъзнаха дори по хълмовете — обясни му Кейт.

Алекс реши, че не може да стои повече в хотела. „Александър означава «закрилник на хората». Все за нещо нося това име“, промърмори той, убеден, че и жените са част от определението. Сложи си пухеното яке и туристическите обувки, същите, с които се катереше с баща си по скалите в Калифорния, преброи парите си и тръгна да търси кон.

Тъкмо излизаше от хотела, когато съзря Бороба, просната на земята близо до входа. Наведе се да я вдигне едва сдържайки вика си, защото я помисли за мъртва, но още щом я докосна, маймунката отвори очи. Александър започна да я гали, шепнейки името ѝ, и я занесе на ръце до кухнята, откъдето взе плодове, за да я нахрани. Устата ѝ беше покрита с пяна, очите ѝ — зачервени, цялото ѝ тяло беше издрано, а крайниците ѝ кървяха. Изглеждаше изтощена, но след като изяде един банан и пийна вода, се съвзе.

— Знаещ ли къде е Надя? — попита момчето, докато почистваше раните ѝ, ала не успя да изтълкува квиченето и знаците на животинката.

Алекс съжали, че не се беше научил да се разбира с Бороба. А имаше възможност за това през трите седмици в Амазония, когато Надя многократно му предлагаше да му покаже езика на маймуните, съставен от няколко звука, които според нея всеки можел да усвои. Но тогава му се бе сторило излишно — за какво толкова щеше да си говори с Бороба, пък и Надя беше винаги там, за да превежда. А ето че сега животното със сигурност знаеше онова, което най-много го интересуваше на този свят!

Смени батерията на фенерчето си и го пусна в раницата си при останалите алпинистки пособия. Екипът тежеше, но един поглед към

планините край града бе достатъчен, за да се убеди, че ще му потрябва. Пригответи и малко храна: плодове, хляб и сирене, после помоли да му дадат един от конете, които самият хотел поддържаше като най-използвано в страната превозно средство. Беше яздил през летните ваканции, когато ходеше със семейството си в ранчото на родителите на майка си, но там навсякъде беше равно. Предположи, че животното със сигурност притежава опита да се катери по стръмното, който на него му липсваше. Пъхна Бороба в якето си, като остави навън само главата и горните ѝ крайници, и препусна в галоп в указаната от нея посока.

Когато започна да притъмнява и температурите паднаха, Надя разбра, че положението ѝ е отчайващо. След като изпрати Бороба да търси помощ, тя остана да наблюдава отгоре отвесния скалист склон под краката ѝ. С височината пищната растителност в низините и по хълмовете на Забраненото кралство се разреждаше, а по планинските върхове напълно изчезваше. Това ѝ даваше възможност да следи, макар и не съвсем ясно, движението на сините воители, които тръгнаха да я търсят веднага щом откриха, че е избягала. Единият от тях слезе към мястото, където бяха оставили конете, вероятно за да предупреди останалата част от бандата. Съдейки по количеството провизии и амуниции, които бе видяла, Надя не се съмняваше, че има и други, макар да беше невъзможно да прецени точно колко са на брой.

Останалите разбойници обиколиха околностите край пещерата, където жената с белега държеше под око похитените момичета. Не им трябваше много време, за да се сетят да огледат и върха. Надя си даде сметка, че не може да остане повече там — преследвачите ѝ скоро щяха да попаднат на следите ѝ. Огледа се наоколо и едва не извика от ужас. Можеше да се скрие на много места, но и лесно можеше да се загуби. Най-накрая избра дълбока урва, като процеп между скалите, на запад от мястото, където се намираше. Изглеждаше идеална, неравностите на терена щяха да ѝ осигурят прикритие, но се запита как ще се измъкне оттам след това.

Ако сините мъже не я намереха, и Ягуар нямаше да успее. Взе да се моли да е тръгнал с подкрепления, защото сам никога нямаше да устои на разбойниците. Надя знаеше колко е свободолюбив нейният

приятел и как губеше търпение пред уклончивия изказ и поведение на жителите на Забраненото кралство, и се съмняваше, че е потърсил помощ.

Когато забеляза, че неколцина мъже тръгват нагоре по склона, разбра, че е крайно време да вземе решение. Откъм върха просеката в склона, която бе избрала за скривалище, не изглеждаше толкова дълбока, колкото се оказа в действителност, когато заслиза по нея. Нямаше опит в подобен терен и се боеше от височината, но си припомни как се бе изкатерила по стръмните склонове на един водопад край Амазонка, следвайки индианците, й това й вдъхна смелост. Вярно, че тогава бяха двамата с Александър, а сега беше съвсем сама.

Беше изминала не повече от два-три метра, долепена като муха за отвесната скална стена, когато коренът, за който се държеше поддаде, докато тя търсеше с крак място, където да стъпи. Загуби равновесие, опита се да се хване за нещо, но наоколо се белееха само парчета лед. Подхлъзна се и последва неминуемия полет към бездната. За миг я обзе паника: беше убедена, че ще умре и затова безкрайно много се учуди, когато се приземи върху някакви храсти, които като по чудо смекчиха удара. Натъртена, цялата в драскотини и охлузвания, Надя се размърда, но остра болка я накара да изкрещи. С ужас видя, че лявата й ръка виси под неестествен ъгъл. Беше излязла от рамото.

В първите минути не усещаше нищо, тялото й беше безчувствено, но скоро болката стана толкова силна, че тя се уплаши да не припадне. При движение ставаше още по-лошо. Напрегна разума си, за да запази самообладание и да прецени положението си: реши, че не може да си позволи лукса да изпадне в безсъзнание.

Когато се поуспокои, вдигна поглед и видя около себе си само остри зъбери, а над тях — безкрайната синева на небето, чисто и спокойно, като нарисувано. Призова на помощ своето животно-тотем и с огромно психическо усилие успя да се превърне в мощна орлица и да полети от урвата, в която бе заклещена, към планинските върхове. Въздухът поддържаше огромните й криле и тя безмълвно кръжеше във висините, гледаше отгоре заснежените хребети, а много по-надолу — наситената зеленина на тази красива страна.

През следващите часове, когато отчаянието започваше да я надвива. Надя отново и отново призовава орела. И всеки път могъщата птица донасяше облекчение на духа й.

Полека-лека, придържайки безжизнената си ръка с другата, успя да се намести под храста. Тъкмо навреме, защото сините разбойници бяха стигнали до мястото, където бе седнала преди малко, и се озъртаха на всички страни. Един от тях се опита да слезе в цепнатината, но видя, че е прекалено стръмна и реши, че след като на него не му се отдава, и малката едва ли е успяла.

От скривалището си Надя чуваше бандитите да се викат на някакъв език, който не се помъчи да разбере. Когато най-сетне се оттеглиха, по върховете се възцари пълна тишина и едва тогава тя усети колко е самотна.

Въпреки пухеното яке, девойката зъзнеше. Студът намаляваше болката в раненото рамо и непреодолима я караше да заспи. Не беше яла от предишната вечер, но не усещаше глад, а само ужасна жажда. Остъргваше локвичките мръсен лед между камъните и жадно ги смучеше, но след като се разтопяха, те оставяха вкус на кал в устата ѝ. Помисли, че скоро ще се стъмни и температурите ще паднат под нулата. Очите ѝ се затваряха. Известно време се съпротивляваше на умората, но след това реши, че ако заспи, времето ще минава по-бързо.

— Дали ще доживея до утрото? — запита се тя и потъна в сън.

Тенсинг и Дил Бахадур се прибраха във високопланинското си убежище. По това време на деня започваха с уроците, но никой от тях не посегна да извади пергаментите от сандъка, където ги съхраняваха, защото мисълта им беше заета с друго. Запалиха малък огън и стоплиха чая си. Преди да се отдадат на медитация, в продължение на петнайсетина минути припяваха „Ом мани падме хум“, а после започнаха да се молят за мисловно просветление, за да разтълкуват чудатия знак в небето над тях. Изпаднаха в транс и духовете им напуснаха телата и поеха на път.

До залез-слънце оставаха около три часа, когато учителят и неговият ученик отвориха очи. Постояха неподвижни няколко секунди, за да дадат време на душата, която бе отлетяла надалеч, да се приспособи отново към действителността в самотния им заслон. По време на транс и двамата бяха имали сходни видения и обясненията бяха излишни.

— Ще идем да помогнем на човека, изпратил белия орел, нали учителю? — каза принцът, убеден, че и Тенсинг е на същото мнение, защото Буда винаги сочеше пътя на състраданието.

— Може би — отвърна ламата само по навик, тъй като решението му беше не по-малко твърдо от това на неговия ученик.

— Как ще го открием?

— По всяка вероятност орелът ще ни заведе.

Облякоха вълнените си туники, заметнаха се с кожите от як, нахлузиха ботушите, които обуваха само при дълги преходи и в най-свирепата зима, взеха дългите си тояги, както и лоен фенер. На кръста наместиха торбата с брашното за цампа и мас — тяхната основна храна. В отделна торба Тенсинг носеше шише с оризов спирт, дървената кутийка с игли за акупунктура и част от церовете си. Дил Бахадур окачи на рамо един от най-късите си лъкове и колчана със стрелите. Без да продумат, двамата поеха в посоката, в която бе отлетяла могъщата бяла птица.

Надя Сантос се предаде на смъртта. Болката, студът, гладът и жаждата вече не я мъчеха. Беше изпаднала в някакъв унес и сънуваше орела. От време на време се пробуждаше и тогава в мозъка ѝ проблясваха искрици от здрав разум: съзнаваше в какво състояние е и къде се намира, разбираше, че надеждата е малка, и когато нощта я обгърна, духът ѝ се бе освободил от всякакви страхове.

Беше преживяла часове на невероятни тревоги. След като сините мъже се оттеглиха и гласовете им заглъхнаха, тя направи опит да се придвижи влачешком, но бързо си даде сметка, че няма да успее да изкачи стръмния скат без чужда помощ и само с една ръка. Не понечи да съблече якето и да огледа рамото си — щеше да бъде истинско изтезание, — но забеляза, че китката ѝ е силно подута. На моменти ѝ приляваше от болка, но съсредоточеше ли се в нея, ставаше още по-страшно, затова гледаше да се развлича с други мисли.

През деня на няколко пъти бе изпадала в отчаяние. Беше си поплакала за баща си, когото едва ли щеше да види повече, и зовеше ли зовеше с мисъл Ягуар. Къде ли се намираше нейният приятел? Дали Бороба го бе открила? Защо се бавеше? От време на време крещеше до пресилване, без да я е грижа, че разбойниците от Сектата на

Скорпиона може да я чуят: предпочиташе да попадне в ръцете им, отколкото да лежи тук сама, но не се появи жива душа. Малко покъсно дочу стъпки и сърцето ѝ затуптя от радост, докато не видя двете диви кози. Повика ги на техния език, но те не се приближиха.

Животът ѝ бе преминал сред топлия и влажен климат на Амазония. Студът ѝ беше непознат. В Тункхала, където хората ходеха облечени в памук и коприна, тя не си сваляше якето. Никога не бе виждала сняг и не знаеше какво е лед, докато не го видя на една изкуствена пързалка в Ню Йорк. Сега зъзнеше. Нишата, в която се бе сгушила, я предпазваше от вятъра, а храстите като че ли смекчаваха студа, но въпреки това той ѝ се струваше непоносим. След като стоя свита с часове, престана да чувства премръзналото си тяло. Накрая, когато небето започна да притъмнява, усети съвсем ясно присъствието на смъртта. Позна я — беше я виждала и преди. В Амазония пред очите ѝ се раждаха и умираха хора и животни и тя знаеше, че всяко живо същество следва един и същи кръговрат. В природата всичко се обновява. Отвори очи, потърси звездите, ала не видя нищо: около нея цареше пълен мрак — до цепнатината не достигаше дори бледото сияние на луната, посребрило хималайските върхове. Отново затвори очи и си представи, че баща ѝ е до нея и я подкрепя. В съзнанието ѝ се мярна образът на съпругата на магьосника Уалимаи, онзи ефирен дух, който не се отделяше от него, и се запита дали само душите на индианците имаха способността да се възнасят и да слизат на земята, когато пожелаят. Предположи, че и тя би могла да го постигне и реши, че в такъв случай би искала да се върне духом и да успокои баща си и Ягуар, ала всяка мисъл ѝ костваше огромно усилие и единственото ѝ желание беше да умре.

Надя пусна връзките, които я придържаха към този свят, и си тръгна тихо, без усилие и болка, със същото изящество, с което се издигаше в образа на орел, мощните криле я задържаха над облаците, отнасяйки я все по-нагоре и нагоре, към луната.

Бороба заведе Александър до мястото, където се бе разделила със своята господарка. Напълно изтощена от трикратното усилие да измине пътя без почивка, маймунката се загуби на няколко пъти, но винаги успяваше да възстанови посоката. Стигнаха до ждрелото, което

водеше към пещерата на сините мъже, към шест вечерта. По това време бандитите вече се бяха изморили да търсят Надя и се бяха захванали с обичайните си занимания. Противният тип, който изглеждаше техен главатар, реши, че не могат да губят повече времето с малката, която им се бе изплъзнала, че трябва да продължат по план и да се присъединят към останалите от шайката, както им беше наредил техният клиент американецът. Алекс веднага забеляза конските следи и изпращания навсякъде наоколо: разбойниците очевидно бяха минали оттам, макар че наоколо не се виждаше нито един от тях. Разбра, че ще му се наложи да продължи пеш — копитата на животното отекваха в ушите му като тревожна камбана и, ако имаше постови, неминуемо щяха да го чуят. Скочи от коня и го тупна да си върви, за да не издаде присъствието му. От друга страна беше сигурен, че няма да може да се върне по същия път и да го намери отново.

Тръгна да се изкачва, като се прикриваше зад камъни канари, следвайки треперещата ръчица на Бороба. Промъкна се на около седемдесет метра от входа на пещерата, където видя трима мъжаги на стража, с пушки в ръка. Предположи, че останалите са вътре или са отишли някъде, защото не забеляза другиго по планинския склон. Помисли си, че и Надя е там заедно с Пема и другите изчезнали момичета, но беше невъзможно сам и без оръжие да се опълчи срещу престъпниците от сектата. Тъкмо се колебаеше какво да предприеме, когато настоятелните знаци на Бороба го накараха да се усъмни, че приятелката му е в пещерата.

Маймуната го теглеше за ръкава и сочеше върха на хълма. Един поглед му бе достатъчен, за да му стане ясно, че ще са му нужни няколко часа, за да се добере до горе. Без раницата на гръб би могъл да върви по-бързо, но не искаше да се лиши от алпинистките си пособия.

Подвоуми се дали да не се върне в Тункхала за помощ, което щеше да му отнеме доста време, или да продължи да търси Надя. Първото можеше да спаси пленничките, но щеше да се окаже фатално за Надя, ако тя беше в беда, както Бороба изглежда му показваше. Второто би помогнало на приятелката му, но излагаше на опасност останалите момичета. Утешаваше се с това, че сините мъже нямат интерес да нараняват похитените. След като си бяха направили труда да ги отвлекат, значи имаха нужда от тях.

Продължи да се катери и когато стигна до билото, вече се бе стъмнило, но на небето, като сребърно око, блестеше огромна луна. Бороба се озърташе объркана.

Изскочи от якето, където се бе сгушила, и с тревожно скимтене се спусна бясно да търси наоколо. Александър разбра, че маймуната явно е очаквала да завари там стопанката си. Обезумял от надежда, той започна да вика Надя предпазливо, от страх да не би ехото да повлече гласа му надолу по склона и при тази пълна тишина да отекне в ушите на злодеите. Скоро си даде сметка, че е безсмислено да продължава търсенето по този стръмен терен само на лунната светлина и реши, че е по-добре да изчака утрото.

Настани се между две скали, сложи раницата под главата си вместо възглавница, и подели храната с Бороба. После застина неподвижно с упованието, че ако „слуша със сърцето“, Надя може би ще му каже къде се намира, но никакъв вътрешен глас не озари съзнанието му.

— Трябва малко да поспя, за да възстановя силите си — прошепна изтощен, но не успя да мигне.

Към полунощ Тенсинг и Дил Бахадур откриха Надя. Бяха следвали с часове белия орел. Могъщата птица летеше тихо над главите им толкова ниско, че дори я чуваха в тъмното. Не бяха сигурни дали наистина ще успеят да я видят, но присъствието ѝ беше толкова осезателно, че не се налагаше да се съветват, за да знаят какво да правят. Ако се отклоняха или се наложеше да спрат, птицата започваше да кръжи, сочейки им верния път. Така ги заведе право на мястото, където се намираше Надя, след което изчезна.

Внезапен страховит рев накара ламата и неговият ученик да спрат. Бяха на няколко метра от ръба на пропастта, в която се бе изтърколила Надя, но беше невъзможно да продължат, защото грамадна черна като нощта котка, звяр, какъвто никога не бяха виждали, им препречваше пътя. Извило гръб и наострило нокти, животното се готвеше за скок. В зейналата му паст се белееха огромни остри зъби, а горящите жълти зеници проблясваха свирепо на мъждукащата светлина на лоената лампа.

Тенсинг и Дил Бахадур инстинктивно заеха отбранителна позиция и едва се удържаха да не прибегнат до изкуството на Тао шу, в което имаха повече доверие, отколкото в стрелите на Дил Бахадур. С огромно усилие на волята двамата останаха неподвижни. Задишаха спокойно, за да попречат на паниката да ги завладее и за да не позволят на животното да усети несравнимата миризма на страха, и се съсредоточиха в изпращането на положителна енергия, както в случаите с белия тигър и кръвожадните йети. Знаеха, че собствените им мисли могат да бъдат и най-лошият враг, и най-голямата опора.

За един съвсем кратък миг, който им се стори безкраен, двамата мъже и ягуарът се изправиха очи в очи и тогава спокойният глас на Тенсинг започна да нарежда шепнешком основната мантра. В същия момент лоеният пламък затрептя, сякаш се готвеше да угасне, и пред погледа на монаха и неговия ученик звярът се преобрази в момче с много особен вид. Те никога не бяха виждали толкова бял човек и то така причудливо облечен.

Александър от своя страна бе забелязал бледата светлина. Отначало я помисли за илюзия, но полека-лека тя започна да се избистря. Зад нея изникнаха два човешки силуета. Помисли, че са бандитите от Сектата на Скорпиона и скочи настръхнал, готов да умре в бой. Почувства, че духът на черния ягуар му идва на помощ, отвори уста и страховит рев раздра тихата нощ. Едва когато непознатите се приближиха на няколко метра от него и успя по-ясно да ги види, Алекс си даде сметка, че това не са зловеците брадати разбойници.

Заоглеждаха се с еднакво любопитство: от едната страна двама будистки монаси, увити в кожи от як, а от другата — млад американец по джинси и ботуши, с увиснала на врата маймуна. Когато се окопитиха, тримата си дадоха ръце и едновременно се приведоха в традиционния за Забраненото кралство поклон.

— Тампо качи, щастие вам — рече Тенсинг.

— Хелоу — отвърна Александър.

Бороба изквича и закри очи с ръце, както правеше, в моменти на страх или объркване.

Сцената беше толкова невероятна, че и тримата се усмихнаха. Александър отчаяно затърси някоя дума на местния език, но не можа да си спомни нито една. Обаче изпита чувството, че съзнанието му е като отворена книга за тези хора. Не ги чу да произнасят нито звук, но

образите, които се оформяха в главата му говореха за техните намерения и той разбра, че и те са тук по същата причина.

Тенсинг и Дил Бахадур доловиха по телепатичен път, че странникът търси някаква изгубена девойка на име Орлица. И разбира се стигнаха до заключението, че точно тя им е изпратила бялата птица. Не им се стори чудно, че момичето притежава способността да се преобразява в орлица, както не ги изненада и това, че младежът се бе представил пред тях в образа на огромен черен ягуар. За тях нямаше невъзможни неща. Когато изпадаха в транс и по време на звездните си пътувания, те самите бяха приемали образите на различни зверове или същества от други светове. Двамата прочетоха в съзнанието на Александър също и опасенията му относно злодеите от Сектата на Скорпиона, за която Тенсинг бе чувал да се говори при пътешествията му из Северна Индия и Непал.

В този миг писък от небето прекъсна мисловния поток, който течеше между тримата мъже. Те вдигнаха очи и над главите си отново видяха могъщата птица. Тя направи малък кръг и после полетя надолу към тъмната пропаст пред тях.

— Орлице! Надя! — извика Александър, най-напред обезумял от щастие, а после от тревога.

Положението беше отчайващо: да слезе нощем до дъното на подобна урва бе почти изключено. Но беше длъжен да опита, защото след като Надя не бе отвърнала на неколнократните му призови и на писъците на Бороба означаваше, че е изпаднала в голяма беда. Несъмнено беше жива, както показваше мисловната проекция на орлицата, но вероятно беше зле ранена. Нямаше време за губене.

— Ще слеза — каза Александър на английски.

Тенсинг и Дил Бахадур не се нуждаеха от превод, за да разберат намерението му и се приготвиха да му помагат.

Младежът се поздрави, че е взел със себе си пособията за алпинизъм и фенерчето и благодари за натрупания покрай баща му опит, когато двамата се катереха по планините и правеха рапел. Обусбруята, заби метален клин между камъните, провери устойчивостта му, завърза за него въжето и пред смаяните погледи на Тенсинг и Дил Бахадур, които за пръв път виждаха подобно нещо, макар да живееха от край време сред тези планински върхове, започна да се спуска като паяк към бездната.

ЛЕЧЕБНАТА МОЩ НА СЪЗНАНИЕТО

Първото нещо, което Надя усети, когато дойде на себе си, беше гравитата миризма на тежката кожа от як отгоре ѝ. Повдигна леко клепачи, но не видя нищо. Понечи да стане, но не успя, опита се да проговори, но глас не излезе. Внезапно я прониза непоносима болка в рамото, която за секунди обхвана цялото ѝ тяло. Отново потъна в мрак, с чувството, че пропада безследно в дълбока пропаст. В това състояние тя се носеше спокойно, но прояснесе ли се малко съзнанието ѝ, болката я пробождаше като стрела. Стенеше дори, когато бе в несвяст.

Най-накрая започна да се разбужда, но мозъкът ѝ сякаш бе увит в някаква белезникава, подобна на памук материя, която не можеше да пробие. Отвори очи, видя лицето на Ягуар, надвесено над нея и реши, че е мъртва, по-после чу как той я вика. Успя да фокусира погледа си и когато усети отново пламтящото пробождање в рамото, разбра, че все още е жива.

— Орлице, това съм аз... — каза Александър, толкова трогнат и уплашен за своята приятелка, че едва сдържаше сълзите.

— Къде сме? — прошепна тя.

Някакво бронзово лице, с очи като бадеми и ведро изражение се появи пред погледа ѝ.

— Татро качи, храбро момиче — поздрави я Тенсинг. Той държеше дървена купа и я подканваше с ръка да пие.

Надя погълна с усилие топлата горчива течност, която падна като камък в стомаха ѝ. Почувства, че ѝ се вдига, но ръката на монаха решително натисна гърдите ѝ и неприятното усещане тутакси изчезна. Пийна още малко и скоро образите на Ягуар и Тенсинг се размиха, а се унесе в дълбок спокоен сън.

С помощта на въжето и фенера Александър бе слязъл в урвата за няколко секунди, където откри Надя свита на кълбо сред храстите, вкочанена и неподвижна като мъртвец. Когато забеляза, че тя все още диша, извика от облекчение. Направи опит да я повдигне, видя

увисналата ѝ ръка и предположи, че има счупена кост, но не се спря, за да установява коя е. Най-важното беше да я измъкне от тази дупка, макар да съзнаваше колко ще му е трудно да я изкачи догоре така отпусната.

Свали сбруята и я надяна на Надя, а веднага след това обездвижи с колана си ръката ѝ към гърдите. Дил Бахадур и Тенсинг изтеглиха момичето много предпазливо, за да не се блъска в скалите, а после хвърлиха въжето на Александър, за да излезе и той.

Тенсинг прегледа Надя и взе решение най-напред да я затоплят. С ръката щеше да се заеме по-късно. Даде ѝ малко оризов спирт, но тя беше в безсъзнание и не можеше да гълта. В продължение на няколко безкрайни минути тримата заедно я разтриваха от глава до пети, за да възстановят кръвообращението ѝ и веднага щом започна да добива цвят, я увиха като пашкул, включително и главата, в една от кожата.

С помощта на дългите си тояги, въжето на Александър и другата кожа от як направиха носилка и пренесоха момичето до малък заслон наблизо — в една от многобройните цепнатини и природни пещери в планината. Обратният път до убежището на Тенсинг и Дил Бахадур беше прекалено дълъг и труден с Надя на ръце, затова ламата отсъди, че тук разбойниците нямаше да ги открият и ще могат да отдъхнат до изгрев-слънце.

Дил Бахадур намери няколко сухи корена, стъкми малък огън и така си осигуриха топлина и светлина. Внимателно съблякоха якето на девойката и Александър ахна от уплаха, като видя увисналата ръка на приятелката си, станала двойна от отока, с щръкнало навън рамо. Тенсинг обаче не се впечатли.

Ламата отвори дървената си кутийка и се зае да забобда иглите в определени точки по главата на Надя, за да потисне болката. Веднага след това извади някакви билки от торбата си и ги стри между два камъка, докато Дил Бахадур разтопяваше лой в паницата си. Монахът омеси маста с тревите и получи тъмно и дъхаво тесто. Сръчните му пръсти върнаха ставата на Надя на мястото ѝ и после покриха цялата площ с мехлема: успокоено напълно от иглите, момичето дори не усети движенията му. По телепатия и със знаци Тенсинг обясни на Александър, че болката предизвиква напрежение и съпротива, които блокират разума и намаляват естествената способност за изцеряване.

Освен че облекчава, иглотерапията мобилизира имунната система на тялото. Надя не страда, увери го той.

Дил Бахадур хвана единия край на туниката си, нахъса го на ивици, кипна вода с малко пепел от огнището, напои лентите в течността и ламата превърза изкълченото рамо. После Тенсинг обездвижи ръката с шал, извади иглите и даде знак на Александър да събере скреж и сняг от пукнатините между камъните и да разхлади челото на Надя, за да свали температурата ѝ. През следващите часове Тенсинг и Дил Бахадур вложиха в лечението на Надя цялата мощ на съзнанието си. Принцът за пръв път правеше подобен опит с човешко същество. Дълги години наставникът му го бе обучавал да лекува по този начин, но се бе упражнявал само върху ранени животни.

Александър разбра, че новите му приятели се стремят да привлекат енергия от околния свят и да я насочат за укрепването на Надя. Дил Бахадур му предаде мислено, че неговият учител е лечител, както и могъщ тулку, зареден с безкрайна мъдрост от предишни прераждания. Макар да не беше убеден, че е разбрал правилно телепатичните послания, Александър има благоразумието да не ги прекъсва и да не задава въпроси. Той седеше до Надя, освежаваше я със сняг, а когато се събудеше, ѝ даваше вода. Поддържаше огъня, докато корените, които служеха за гориво, свършиха. Скоро първите лъчи на зората пробиха мантията на нощта; междувременно монасите, седнали в поза „лотос“ със затворени очи, държаха десните си ръце върху тялото на неговата приятелка и шепнеха мантри.

По-късно, когато Александър имаше възможност да осмисли случилото се през онази невероятна нощ, единствената дума, която му хрумна, за да определи стореното от двамата загадъчни непознати, беше „магия“. Нямаше друго обяснение за начина, по който бяха излекували Надя. Предположи, че прахта, с която бяха забъркали тестото е някакъв мощен лек, непознат в останалия свят, но беше убеден, че Тенсинг и Дил Бахадур бяха сътворили чудото предимно със силата на съзнанието си. През часовете, в които ламата и принцът прилагаха психическите си умения в лечението на Надя, Александър мислеше за майка си, там в далечна Калифорния. Представяше си рака, като скрит в организма ѝ терорист, готов да я нападне с радост всеки миг. Семейството му бе отпразнувало възстановяването на Лайза Колд, но всички знаеха, че опасността на е отминала. Съчетанието между

химиотерапията, лечебната вода, донесена от Града на Зверовете, и билките на магьосника Уалимаи, бе печелило първата битка, но войната продължаваше. Като видя с каква смайваща бързина се съвзема Надя през нощта, докато монасите се молеха мълчаливо, Александър си обеща да доведе майка си в Кралство на Златния дракон или сам да изучи този чудодееен метод, за да я излекува.

Призори Надя се събуди без температура, с нормален цвят на лицето и гладна като вълк. Сгушената до нея Бороба първа я поздрави. Тенсинг пригответи цампа и тя я погълна като истински деликатес, въпреки че това си беше сивкав буламач с вкус на опушен овес. Изпиха и лечебната отвара, която ѝ даде учителят.

Надя им разказа на английски за прежеждията си със сините престъпници, за отвличането на Пема и на другите момичета и къде точно се намира пещерата. Тя забеляза, че нейните спасители монахът и момчето улавяха образите още докато се зараждаха в съзнанието ѝ. От време на време Тенсинг я прекъсваше, за да уточни някоя подробност и ако тя „слушаше със сърцето си“, успяваше да схване какво я пита. Александър имаше повече проблеми с общуването, макар че монасите разгадаваха и неговите мисли. Той беше изтощен, очите му се затваряха за сън и не разбираше как ламата и неговият ученик са толкова бодри, след като бяха прекарвали една част от нощта в опити да върнат Надя към живота, а другата — в молитви.

— Трябва да спасим клетите девойки, преди да им се е случило непоправимото — каза Дил Бахадур, след като изслуша разказа на Надя.

Но Тенсинг не бързаше толкова, колкото принца. Той разпита Надя какво точно е чула в пещерата и тя му повтори малкото думи, които Пема бе доловила. Монахът я запитва дали е сигурна, че са споменали Златния дракон.

— Татко може би е в опасност! — възкликна принцът.

— Баща ти ли? — попита Александър с изненада.

— Кралят е мой баща — обясни Дил Бахадур.

— Мислих върху това и съм убеден, че тия бандити не са дошли до Забраненото кралство, само за да откраднат няколко момичета. В Индия можеха да направят същото и то много по-лесно — додаде Александър.

— Намекваш, че са дошли по друга причина? — интересува се Надя.

— Според мен отвличането е за забавление, а истинската им цел има нещо общо с краля и Златния дракон.

— Да отмъкнат статуята например — предположи тя.

— Както разбирам, тя е много ценна. Само не мога си обясня защо са споменали монарха, но едва ли ще за добро — заключи Александър.

Тенсинг и Дил Бахадур, обикновено невъзмутими, успяха да съдържат възклицанията си. Няколко минути разговаряха на своя език и накрая ламата обяви, че трябва да починат три-четири часа, преди да пристъпят към действие.

Сутринта, когато приятелите се събудиха, положението на слънцето показваше, че е около девет. Александър хвърли поглед наоколо и видя само планини, сякаш се намираха на края на света, но разбра, че не са далеч, а само добре скрити от цивилизацията. Убежището, избрано от свещеника и неговия ученик, бе защитено от високи скали и, ако човек не знаеше местонахождението му, трудно можеше да го открие. Очевидно двамата го бяха ползвали и преди, защото в единия ъгъл имаше остатъци от свещи. Тенсинг обясни, че са близо до долината, но се налага да направят голяма обиколка, защото от нея ги делеше висок и стръмен склон, а сините разбойници са завардили единствената пътека, по която се стигаше до столицата.

Температурата на Надя се беше нормализирала, ръката вече не я болеше и отокът бе спаднал. Отново умираше от глад и погълна всичко, което ѝ предложиха, дори парчето зеленикаво сирене с доста противна миризма, което Тенсинг изрови от торбата си. Ламата смени тестото върху рамото ѝ, превърза го със същите ленти плат, поради липса на други, след което помогна на момичето да направи няколко крачки.

— Виж, Ягуар, вече съм съвсем добре! Ще мога да ви заведа до пещерата, където държат Пема и другите момичета — възкликна Надя подскачайки, за да провери това, което казва.

Но Тенсинг ѝ нареди отново да легне върху импровизираното ложе: още не беше напълно оздравяла и се нуждаеше от почивка.

Тялото е храмът на твоя дух и трябва да се отнасяш към него с уважение и внимание, поясни той. Натовари я да си представя, че костите ѝ са на мястото си, че рамото ѝ вече не е възпалено, а по кожата ѝ няма синините и драскотините от последните дни.

— Ние сме това, което мислим. Всичко в нас възниква от разсъжденията. Нашите помисли съграждат света — предаде ѝ монахът по телепатия.

Надя долови до голяма степен идеята: можеше да оздравее с помощта на съзнанието си. Точно това бяха направили през нощта за нея Тенсинг и Дил Бахадур.

— Пема и другите момичета са изложени на голяма опасност. Може би все още са в бърлогата, от която се измъкнах, но може и да са ги отвели другаде... — сподели Надя с Александър.

— Ти спомена, че там крият цял склад с оръжия, муниции и провизии. Всичко това едва ли може да се изнесе за няколко часа — отбеляза той.

— Във всеки случай няма време за губене, Ягуар.

Тенсинг ѝ направи знак, че тя трябва да остане да почива, а той и двамата младежи ще отидат да спасят пленничките. Не бяха далеч и Бороба щеше да ги заведе. Надя се опита да им обясни, че ще се изправят пред свирепите мъже от Сектата на Скорпиона, но ѝ се стори, че монахът не я разбра добре, защото вместо отговор лицето му се озари от блага усмивка.

Тенсинг и Дил Бахадур разполагаха само с лъка ѝ колчана със стрели на принца и двете дървени тояги, с които двамата никога не се разделяха, всичко останало беше в далечното им убежище. Принцът можеше да разчита и на своя щит: окаченото на гърдите му вълшебно парче от вкаменено драконово изпражнение, което бяха намерили в Долината на Снежния човек. Когато влизаха в истинска битка, както понякога се случваше в манастирите, където престолонаследникът получаваше поредния урок, те използваха няколко вида оръжия. Това бяха приятелски състезания и много рядко имаше пострадали, защото монасите бойци бяха много опитни и внимателни. Снажният Тенсинг предпазваше гърдите и гърба си с твърда кора от подплатена кожа, а краката и ръцете — с метални брони. Ръстът му, и без това

внушителен, се удвояваше и той добиваше вид на истински великан. Над тази човешка грамада главата му изглеждаше прекалено малка, а благото изражение — съвсем не на място. Любимите му оръжия бяха железните дискове е остри като кама ръбове, които хвърляше с изумителна точност и бързина, както и тежкия меч, който никой не можеше да повдигне дори с две ръце, докато той го размахваше с лекота. Беше в състояние да обезоръжи човек с един-единствен замах, да счупи на две с меча си всяка броня, както и да хвърля дисковете така, че да прелетят почти докосвайки лицето на противника му, но без да го наранява.

Дил Бахадур не притежаваше силата и уменията на своя учител, но беше пъргав като котка. Не използваше броня, нито други предпазни средства, защото затрудняваха движенията му, а бързината бе най-добрата му защита. По време на състезание той бе способен да избягва ножове, стрели и копия, извивайки тялото си като невестулка. Да го гледа човек в действие, беше великолепно зрелище: приличаше на танцьор. Любимото му оръжие беше лъкът, защото умееше без грешка да се прицелва: погледнеше ли някъде, забиваше там стрелата. Ламата го бе научил, че лъкът е част от тялото му, а стрелата — продължение на ръката; трябваше да стреля по инстинкт, мерейки се с третото си око. Тенсинг си бе поставил за цел да го превърне в съвършен стрелец, защото твърдеше, че това пречиства сърцето. Той смяташе, че само човек с чисто сърце е в състояние да овладее напълно оръжието. Принцът, който никога не пропускаше целта, му противоречеше на шега с довода, че ръката му не знае чисто ли е или нечисто сърцето му.

Като всички майстори на Тао шу, двамата използваха физическата си сила като начин на упражнение за закаляване на характера и духа и никога в ущърб на друго живо същество. Уважението към всяка форма на живот, основа на будизма, беше техният девиз. Вярваха, че всяко създание е можело да им бъде майка в някой предишен живот, затова следваше да се отнасят към него с добро. Но, както казваше ламата, не е важно в какво вярваш или не вярваш, по-важно е какво вършиш. Не си и помисляха да убият птица, за да я изядат, а още по-малко да умъртвят човешко същество. Лесно бе да гледат на неприятеля като на учител, който им дава възможност

да овладеят страстите си и да научат нещо за самите себе си. Никога преди не се бяха изправляли пред перспективата да нападнат човек.

— Как мога да стрелям срещу други хора с чисто сърце, учителю?

— Позволено е само, ако няма друга възможност и ако си убеден, че каузата е справедлива, Дил Бахадур.

— В случая мисля, че съм убеден, учителю.

— Нека всички живи същества бъдат честити, нека никой не изпитва страдание — изрецитираха в един глас учител и ученик, пожелавайки си от все сърце да не бъдат принудени да използват смъртоносните си бойни умения.

Александър от своя страна беше сговорчив по характер. През своите шестнайсет години живот никога не му се бе налагало да се бие и всъщност не умееше да го прави. Освен това не разполагаше с никакво средство за защита или нападение, освен с джобното ножче, което баба му му бе купила на мястото на онова, което бе подарил на магьосника Уалимаи в Амазония. Полезна вещ, но като оръжие беше направо смешно.

Надя въздъхна. Тя не разбираше от оръжия, но знаеше, че грубияните от Сектата на Скорпиона се славят със своята жестокост и умело боравене с кинжалите. Тези мъже отрастваха в насилие, живееха, за да вършат престъпления и да воюват, бяха обучени да убиват. Какво можеха да сторят двама миролюбиви будистки монаси и един млад американски турист срещу подобна банда закоравели престъпници? Отчаяна, тя им каза сбогом и остана загледана в тях, докато се отдалечаваха. Приятелят ѝ Ягуар вървеше най-отпред с Бороба, кацнала на конче на гърба му и здраво стиснала ушите му; следваше го принцът, а след него ламата исполин.

— Дано да ги видя отново живи и здрави — прошепна Надя, когато тримата се скриха зад високите скали пред тясната пещера.

На слизане към леговището на сините разбойници, тримата мъже вече можеха да вървят по-бързо, едва ли не тичешком. Беше студено, макар да грееше слънце. Въздухът беше толкова бистър, че погледът стигаше до долините и гледката отвисоко беше наистина пленителна. От всички страни ги заобикаляха стръмни заснежени хребети, а в нозете им се простираха възвишения, покрити с божествена растителност, и зелени оризови полета, разположени терасовидно по

склоновете. В далечината светлееха тук-там белите стени на манастирите, селцата с домове от кирпич, дърво, камък и слама, с покриви във форма на пагода и криви улици, и всичко това вписано в природата като продължение на терена. Тук времето се измерваше според сезоните и животът течеше бавно и спокойно.

С бинокъл биха могли да видят разветите навред молитвени знамена, огромните цветни изображения на Буда, изрисувани по скалите, биволите, опънали мишци пред плуговете, жените с гердани от тюркоаз и сребро, тръгнали на пазар, децата, заиграли се с парцалени топки. Човек трудно можеше да си представи, че този малък, мирен и красив народ, успял да се съхрани невредим с векове, сега зависи от прищевките на шайка убийци.

Александър и Дил Бахадур ускориха крачка с мисъл за момичетата, които трябваше да спасят преди да бъдат дамгосани с нагорещено желязо по челото или да им се случи нещо още по-страшно. Не знаеха какви опасности ги грозят в това премеждие, но бяха сигурни, че няма да са малко. Тенсинг, за разлика от тях, не се губеше в подобни терзания. За него пленничките бяха само първата част от мисията, втората — спасяването на краля, го тревожеше далеч повече.

Междувременно в Тункхала се бе пръснала новината, че владетелят е изчезнал. В телевизията го очакваха, за да направи обръщение към нацията, но той не се появи. Всички тънеха в догадки къде ли е отишъл, въпреки усилията на генерал Мияр Кунлун да запази събитието в тайна. Подобно нещо се случваше за пръв път в историята на този народ. Първородният син на монарха, същият, който бе спечелил състезанията по стреляне с лък по време на празненствата, зае временно мястото на баща си. Ако в близките дни кралят не се появеше, генералът и първожреците трябваше да потърсят Дил Бахадур, за да поеме длъжността, за която се бе готвил повече от дванайсет години. Всички обаче се надяваха това да не се наложи.

Носеха се какви ли не слухове и предположения: че кралят се е оттеглил за медитация в някой манастир високо в планината, че е отпътувал за Европа с чужденката Джудит Кински, че е отишъл в Непал при Далай Лама. Но нито един от тях не съответстваше на

прагматичния и разумен характер на владетеля. От друга страна беше невъзможно отпътуването му да остане незабелязано, а седмичният полет така или иначе беше едва в петък. Монархът никога не би загърбил отговорностите си, особено, когато страната бе изпаднала в криза покрай похитените момичета. Заключение на генерала и на останалите жители на Забраненото кралство бе, че му се е случило нещо изключително тревожно.

Мияр Кунлун прекрати търсенето на отвлечените и се върна в столицата. Кейт Колд все така го следваше по петите и научи от първа ръка някои поверителни подробности. На входа на двореца тя забеляза Уанджи, техният водач, клекнал край една колона до портала, да чака вести за дъщеря си Пема. Той се хвърли на врата на американката със сълзи на очи. Изглеждаше друг човек, сякаш за тези дни бе остарял с двайсет години. Кейт рязко го отблъсна — много мразеше сантименталните излияния, — но за утеха предложи глътка чай с водка от манерката, с която никога не се разделяше. После го хвана под ръка и го поведе към генерала, защото имаше нужда от преводач. Мияр Кунлун говореше английски като Тарзан.

Научиха, че кралят бил прекарал вечерта и част от нощта в залата на Великия Буда в централната част на двореца, придружен само от любимия си леопард Чеуан. Един-единствен път прекъснал медитацията си, за да се разтъпче из градината и да изпие чашата жасминов чай, която му поднесъл възрастен монах. Точно той съобщи на генерала, че Негово Величество винаги се молел по няколко часа, преди да се обърне за съвет към Златния дракон. В полунощ, когато влязъл с нова чаша чай, повечето от свещите били угаснали, но сумракът не му попречил да види, че кралят вече не е в помещението.

— Не проверихте ли къде е? — запита Кейт с помощта на Уанджи.

— Предположих, че е отишъл да се съветва със Златния дракон — отвърна старецът.

— А леопардът?

— Беше завързан с верига в един ъгъл. Негово Величество няма право да влиза с него при Златния дракон. Понякога го оставя в залата на Буда, друг път го предава на постовите до Последната порта.

— Къде е това? — поиска да узнае Кейт, но вместо отговор получи възмутен поглед от страна на монаха и още един, яростен, от

генерала: очевидно това сведение беше поверително, но тя не се предаваше лесно.

Генералът обясни, че само неколцина души знаели къде се намира Последната порта. Пазачите били отвеждани до там със завързани очи от една от възрастните монахини на служба в двореца, които пазели тайната. Въпросната порта била прагът към свещената част на двореца, който никой, освен монархът, нямал право да престапва. Оттам нататък започвали препятствията и смъртоносните капани охраняващи Свещеното пространство. Ужасна смърт застигала всеки, който не знаел къде да стъпи.

— Можем ли да говорим с Джудит Кински, европейката, гостенката на двореца? — настоя писателката.

Тръгнаха да я търсят и се разбра, че чужденката също е изчезнала. Леглото ѝ не беше оправено, всичките ѝ дрехи и лични вещи бяха в стаята, с изключение на кожената чанта, която винаги висеше на рамото ѝ. През ума на Кейт пробягна мисълта, че кралят и специалистката по лалета са се притаили някъде в любовен унес, но на мига я отхвърли като абсурдна. Реши, че подобно нещо не им бе присъщо, а и нямаше смисъл да се крият.

— Трябва да намерим краля — каза Кейт.

— Може би вече сме се сетили, бабче — промърмори генерал Кунлун.

Той нареди да повикат една от монахините, за да ги заведе до долния етаж на двореца и се наложи да изтърпи компанията на Кейт и на Уанджи, защото писателката се впи в ръката му като кърлеж и не пожела да го пусне. Тази жена е наистина невероятно невъзпитана, помисли си военният.

Слязоха след монахинята два етажа под земята, преминавайки през стотина свързани помежду си помещения, докато най-сетне стигнаха до залата, в която се издигаше величествената Последна порта. Нямаха време да ѝ се възхитят, защото с ужас съзряха двама униформени постови от кралската гвардия проснати по очи в локви кръв. Единият беше мъртъв, но другият все още дишаше и с последни сили успя да прошепне, че някакви сини мъже, предвождани от бял човек, навлезли в Свещеното пространство и не само се върнали обратно живи и здрави, ами похитили краля и отнесли Златния дракон.

Мияр Кунлун имаше четирийсет годишен стаж във въоръжените сили, но никога не се бе изправял пред такава тежка ситуация. Неговите подчинени се забавляваха да си играят на война и да маршируват по паради, но до този момент насилието бе непознато явление в родината му. Не се бе налагало да използват оръжията си, а и никой от войниците не знаеше какво значи истинска опасност. Мисълта, че владетелят е бил отвлечен от собствения му палат не се побираше в главата на генерала. Най-силното чувство, което го терзаеше в този миг, по-силно от уплахата и яростта, бе срамът: той не бе изпълнил дълга си, не бе успял да опази своя обичан крал.

Кейт нямаше повече работа в двореца. Тя се сбогува със слияния военен и закрачи бързо към хотела, влачейки след себе си Уанджи. Трябваше да говори с внука си.

— Мисля, че американският младеж нае кон и навярно е заминал. Струва ми се, че не се е върнал — съобщи ѝ собственикът на хотела с широки усмивки и поклони.

— Кога стана това? Сам ли замина? — запита разтревожено писателката.

— Вчера може би. Носеше, мисля, и някаква маймуна — отвърна човекът, стремейки се да бъде максимално любезен с чудатата баба.

— Бороба! — възкликна Кейт и на мига разбра, че Александър е тръгнал да търси Надя.

— Не биваше да вода децата в тая страна! — добави тя посред силен пристъп на кашлица и се отпусна съкрушена на един стол.

Без да каже дума, собственикът на хотела наля чаша водка и я постави в ръцете ѝ.

ЗЛАТНИЯ ДРАКОН

През онази нощ кралят бе медитирал дълги часове пред Великия Буда, както правеше винаги, когато слизаше в Свещеното пространство. Способността му да тълкува чутото от статуята зависеше от душевното му състояние. Сърцето му трябваше да бъде чисто, освободено от всякакви желания, страхове, очаквания, спомени и отрицателни помисли, разтворено като цвят на лотос. Той се отдаде усърдно на молитвите, защото чувстваше, че съзнанието и сърцето му са уязвими. Усещаше, че едва удържа юздите на кралството и на собствената си психика.

Кралят бе седнал трона много млад, поради преждевременната смърт на баща си, още преди да е приключил подготовката си при свещенослужителите. Липсваха му познания и не беше развил както е редно паранормалните си способности. Не можеше да вижда аурата на хората, нито да чете мислите им, не предприемаше астрални пътувания, не умееше да лекува със силата на съзнанието си, макар да успяваше да постигне други неща, като да спира дишането си и да се предава в ръцете на смъртта по своя воля.

Компенсираше празнотите в обучението си и недостига на психическа мощ със силно развит здрав разум и постоянни духовни упражнения. Беше добър човек, без лични амбиции, отдаден напълно на благоденствието на народа си. Обкръжаваше се с верни хора, които му помагаша да взема правилни решения, и поддържаше ефикасна система за информация, за да е наясно какво става в страната му и по света. Царуваше скромно, защото не се чувстваше достатъчно подготвен за ролята на крал. Имаше намерението да се оттегли в манастир, когато синът му Дил Бахадур седнеше на трона, но след като се запозна с Джудит Кински бе започнал да се съмнява и в религиозното си призвание. Чужденката бе единствената жена, успяла да го развълнува след смъртта на съпругата му. Чувстваше се много

объркан и в молитвите си настояваше просто да стане онова, което му е писано, независимо какво е то, без да причинява вреда на другите.

Монархът знаеше шифъра за разгадаване на посланията на Златния дракон — наизустил го бе още на младини, — но му липсваше още едно важно нещо: интуицията на третото око. Можеше да тълкува само част от сведенията на статуята. Всеки път, когато застанеше пред нея, съжаляваше за тези свои ограничения. Утехата му бе, че синът му Дил Бахадур, щеше бъде много по-добре подготвен от него, за да управлява нацията.

— Такава е моята карма в това превъплъщение: да бъда крал, без да го заслужавам — често шепнеше той с прискърбие.

Същата вечер, след няколко часа напрегнато медитиране, той почувства съзнанието си пречистено, а сърцето си — разтворено. Направи дълбок поклон пред Великия Буда, допирайки земята с чело, помоли го за вдъхновение и се изправи. Колената и гърбът го боляха от продължителната неподвижност. Завърза верния си Чеуан с верига за една халка на стената, изпи последната глътка от вече изстиналия жасминов чай, взе свещ и излезе от залата. Босите му нозе се плъзгаха безшумно по гладкия каменен под. По пътя се размина с неколцина прислужници, които по това време почистваха безмълвно двореца.

По заповед на генерал Мияр Кунлун повечето от пазачите бяха заминали в подкрепление на малобройните кралски войскове части и полицията, тръгнали да търсят изчезналите момичета. Кралят почти не забеляза отсъствието им, защото дворецът беше много добре защитен. През деня стражите служеха по-скоро за украса, а нощем само шепа от тях оставаха на пост, тъй като всъщност не бяха нужни. Над кралското семейство никога не бе надвисвала опасност.

Хилядата стаи в двореца бяха свързани помежду си от истински рояк от врати. Някои от помещенията разполагаха с четири изхода; други, — шестоъгълните — с шест. Човек много лесно можеше да се загуби, затова архитектите на древната сграда бяха издълбали пътеводни знаци по вратите на горните етажи, но в подземията, до които имаха достъп само неколцина монаси и монахини, подбрани часови и кралското семейство, подобни указания не съществуваха. Тъй като се намираха на десет метра под земята, нямаше прозорци, следователно и никакви опорни точки.

Стаите в подземието, проветрявани посредством остроумна система от тръби, бяха пропити от особена миризма на вековна влага, лой от лампите и различните видове тамян, които монасите палеха, за да плашат плъховете и злите духове. Някои помещения се използваха за съхраняване на пергаментите на държавната управа, статуи и мебели; други бяха склад за лекарства, храни или стари, излезли от употреба оръжия, но по-голямата част бяха празни. Стените бяха изрисувани с религиозни сцени, дракони, демони, дълги текстове на санскрит, ужасяващи описания на наказанията, които очакват в отвъдното душите на злосторниците. И по таваните имаше рисунки, но те бяха почернели от саждите на светилниците.

Негово Величество навлизаше в дълбините на двореца и поднасяше пламъка на свещта си към всяка следваща лампа. Време беше да прекара електричество в цялата сграда, мислеше си той, а не само в крилото на най-горния етаж, където живееше кралското семейство. Той отваряше врата след врата и вървеше без колебание, защото познаваше пътя на пръсти.

Скоро стигна до правоъгълна зала, по-просторна и по-висока от останалите, осветявана от двойна редица златни светилници. В дъното се извисяваше огромна порта от бронз и сребро с инкрустирани ясписи. Двама млади пазачи, облечени в старинните униформи на кралски херолди, с кичури пера върху сините копринени калпаци и копия, украсени с разноцветни ленти, стояха на пост от двете страни на портала. Личеше, че са уморени, защото от дълги часове стояха самотни в гробовната тишина на подземията. Когато видяха краля, те паднаха на колене, докоснаха пода с чело и останаха така, докато той не ги благослови и не им даде знак да се изправят. После се обърнаха с лице към стената, както изискваше протоколът, за да не видят как владетелят отваря вратата.

Кралят завъртя няколко от многобройните ясписи за украса, натисна вратата, пантите ѝ тежко проскърцаха и тя се отвори. Прекрачил веднъж прага, масивните ѝ крила хлопнаха зад него. В този миг автоматично се задействаше охранителната система, която вече хиляда и осемстотин години бдеше над Златния дракон.

Скрит зад гигантските папрати в градината около палата, Текс Армадильо следеше всяка стъпка на монарха в дворцовите подземия, сякаш бе залепен за петите му. Виждаше го съвсем ясно на малък екран, благодарение на модерната технология. Кралят не подозираше, че носи на гърдите си миниатюрна и изключително прецизна камера, посредством която американецът го наблюдаваше как преодолява всяко едно от препятствията и отваря механизмите, които предпазваха Златния дракон. В същото време координатите на обиколката му се записваха, като върху карта, от GPS — Глобална система за позициониране, която по-късно щеше да им позволи да го последват. Текс не можа да се сдържи и се усмихна: Специалиста наистина беше гений, никога не разчиташе на случайността. Уредът в ръката му, далеч по-чувствителен, по-точен и с по-голям обхват от обичайните, бе току-що разработен в Съединените щати за военни цели, но още не беше пуснат за широка употреба. Специалиста обаче можеше да се сдобие с всичко, защото разполагаше с необходимите връзки и средства.

Дванайсетте най-добри сини воители на Сектата чакаха заповедите на Текс Армадильо, скрити сред растенията и статуите в парка. Останалите действаха в планините по другата част от плана, където подготвяха бягството със статуята и държаха в плен момичетата. Този забавен елемент също бе плод на макиавелския ум на Специалиста. Полицията и войската бяха заети с издирването, благодарение на което те щяха да проникнат в двореца безпрепятствено.

Макар да се чувстваха напълно сигурни, злодеите пипаха предпазливо: указанията на Специалиста бяха пределно ясни — не биваше да привличат вниманието. Нуждаеха се от няколко часа преднина, за да отмъкнат статуята и да накарат краля да издаде шифъра. Знаеха точно колко часови са останали и къде са разставени. Вече бяха очистили четиримата градинари и се надяваха труповете им да не бъдат открити до следващата сутрин. Движеха се, както винаги, въоръжени до зъби с кинжалите си, на които имаха повече вяра, отколкото на огнестрелните оръжия. Американецът носеше пистолет „Магнум“ със заглушител, но ако всичко вървеше по план, нямаше да му се наложи да го използва.

Текс Армадильо не беше голям любител на насилието, макар че в неговия занаят то беше неизбежно. Според него насилието беше работа за наемни убийци, а той се смяташе за „интелектуалец“, за

човек на идеите. Таеше амбицията да замести Специалиста или да създаде своя организация. Компанията на сините разбойници не му беше приятна — те бяха предатели и недодялани престъпници, с които едва се разбираше, и не беше съвсем сигурен дали ще ги удържи под контрол, ако се наложеше. Беше уверил Специалиста, че за тази мисия се нуждае само от двама от най-добрите си хора, но вместо отговор, бе получил заповедта да се придържа стриктно към плана. Армадильо знаеше, че най-малката липса на дисциплина или отклонение, можеше да му коства живота. Специалиста беше единственият човек на света, от когото се страхуваше.

Указанията му бяха изрични: да проследи всяка стъпка на краля, посредством скритата камера, да го изчака да стигне до залата със Златния дракон и да активира статуята, за да се увери, че тя действа, после да влезе в двореца и с помощта на модерната апаратура да достигне до Последната порта. Наредено му бе да вземе със себе си шестима мъже: двама, за да носят съкровището, двама, за да отвлекат краля и двама за охрана. За да преодолее Свещеното пространство, трябваше да избегне капаните, за което щеше да разчита на видео.

Идеята да похити държавния глава на един народ и да открадне най-ценната му вещ би била немислима навсякъде другаде, освен в Забраненото кралство — тук престъпленията бяха нещо почти непознато, поради което липсваха съответните защитни сили. Да нападне страна, чиито жители все още си светеха със свещи и смятаха телефона за вълшебно устройство, беше за Текс Армадильо по-лесно от детска игра. Презрителната гримаса обаче изчезна от лицето му, когато видя на екрана хитроумните начини за охрана на Златния дракон. Задачата нямаше да е толкова проста, колкото си представяше. Умовете, сътворили тези капани преди осемнайсет века, съвсем не бяха първобитни. Неговото преимущество беше в това, че Специалиста притежаваше по-висша степен на интелигентност.

Когато се увери, че кралят е достигнал последната зала, Текс даде знак на шестима от сините злодеи да пазят тила им, както беше предвидено, а той поведе останалите към двореца. Влязоха през един заден вход на първия етаж и веднага се озоваха в преддверие с четири врати. С помощта на електронната карта американецът и сподвижниците му, преминаваха почти без колебание от едно помещение в друго, докато стигнаха до самото сърце на сградата. Пред

Последната порта се сблъскаха с първото препятствие: двамата войници на пост. При вида на натрапниците, те вдигнаха копията си, но още непристъпили, два кинжала, хвърлени от няколко метра разстояние, се забиха в право в гърдите им. Паднаха по очи.

Следвайки стъпка по стъпка показанията на видеоекрана, Текс Армадильо завъртя същите ясписи, към които бе посегнал и кралят. Вратата тежко се отвори, разбойниците прекрачиха прага и се озоваха в кръгла стая с девет еднакви тесни врати. Запалените от монарха лампи хвърляха треперливи отблясъци върху скъпоценните камъни за украса.

Тук владетелят бе застанал върху изрисуваното на пода око, беше разперил ръце под формата на кръст и веднага след това се бе завъртял на четирийсет и пет градуса, така че дясната му длан да сочи към вратата, която следваше да отвори. Текс Армадильо повтори движенията му, следван по петите от суеверните мъже на Скорпиона, всеки от които стискаше по един кинжал между зъбите си и още два в ръце. Американецът подозираше, че екранът не регистрира всички опасности, които ги очакваха — някои от тях щяха да бъдат чисто психологически или като триковете на факир. Той бе наблюдавал как кралят преминава без колебание през някои на вид празни стаи, ала това не означаваше, че наистина бяха такива. Трябваше да се движат много предпазливо.

— Не пипайте нищо — предупреди той хората си.

— Чували сме, че тук има демони, магьосници и чудовища... — промърмори единият от тях на заваления си английски.

— Пълни измислици — отсече Армадильо.

— Казват също, че който посегне на Златния дракон, ще стане жертва на ужасно проклятие...

— Глупости! Суеверия, чисто невежество!

Мъжът се засегна и когато преведе забележката на американеца на другарите си, те едва не се разбунтуваха.

— Аз ви мислех за бойци, а вие треперите като деца! Страхливци! — изплю се Армадильо с безкрайно презрение.

Първият бандит вдигна възмутен ножа си, но Армадильо вече бе извадил пистолета и в светлите му очи се появи убийствен блясък. Сините мъже вече съжаляваха, че са приели да участват в това приключение. Шайката се прехранваше с най-обикновени

престъпления, а това тук беше нещо различно. Уговорката беше да откраднат някаква статуя, срещу което щяха да получат цял арсенал модерни огнестрелни оръжия и куп пари, за да си купят коне и всичко каквото пожелаеха, но никой не ги беше предупредил, че дворецът е омагьосан. Късно беше за отстъпление — нямаха избор, трябваше да следват американеца до край.

След като преодоляха едно по едно всички предохранителни препятствия до съкровището, Текс Армадильо и четирима от неговите хора се добраха до залата на Златния дракон. Макар че модерната технология им позволяваше да виждат по какъв начин монархът избягва капаните, двама от бандитите бяха застигнати от ужасна смърт: единият на дъното на кладенец, а другият — от силна отрова, която за няколко минути разкапа месата му.

Така както предполагаше американецът, освен смъртоносните засади, се бе наложило да преодолеят и психологически уловки. За него това бе равносилно на слизането в някакъв психеделичен ад, но успя да запази самообладание, повтаряйки си, че голяма част от страховитите образи, които им налитаха, са чисто и просто плод въображението им. Той беше професионалист и владееше напълно тялото и разума си. За първичните хора Сектата на Скорпиона обаче, пътят към дракона беше още по-страшен, защото те не правеха разлика между действителност и фантазия. Свикнали бяха да се сблъскват с най-неочаквани препятствия, без да трепнат, но всяко необяснимо нещо ги хвърляше в паника. Този омагьосан палат им действаше на нервите.

Никой не знаеше какво ги чака в залата на Златния дракон, защото образите на екрана бяха размътени. Блясъкът на покритите със злато стени, в които се отразяваха светлините на многобройни маслени лампи и дебели свещи от пчелен восък, ги заслепи. Въздухът беше напоен с миризмата на лой, тамян и благовонните смоли, които горяха в кадилниците. Още не прекрачили прага, те замръзнаха оглушени от неописуем дрезгав и гърлен, звук, сякаш кит надуваше метални тръби. Почти веднага обаче се долавяше известна последователност на тоновете и скоро ставаше очевидно, че това е определен вид език. Кралят, седнал в поза „лотос“ срещу статуята, беше с гръб към тях и не

ги чу да влизат: погълнат от задачата си, той съсредоточено слушаше звуците.

Монархът редеше монотонно песнопение и, преминавайки от една тоналност в друга, произнасяше непонятни думи, при което от устата на статуята веднага се отронваше отговор и прокълняваше в стаята. Трептенията, които това пораждаше, бяха толкова силни, че се усещаха с кожата, мозъка и с всички нерви. Сякаш човек се намираще затворен в огромна камбана.

Златният дракон стоеше пред очите на Текс Армадильо и сините разбойници в целия си блясък: тяло на лъв, лапи с огромни нокти, опашка на влечуго с четири шипа, навита на кравай, изпъкнали очи и зейнала паст с два реда остри зъби и раздвоен змийски език. Статуята от масивно злато беше повече от метър висока и точно толкова широка. Бе изработена изящно и майсторски: на всяка люспа по тялото и опашката блестеше скъпоценен камък, перата по крилата завършваха с диаманти, върху опашката имаше сложна плетеница от перли и изумруди, зъбите бяха от слонова кост, а очите — два превъзходни рубина-звезди, всеки от които голям колкото яйце на гълъб. Митологичното същество бе стъпило върху черен камък с парче жълтеникав кварц по средата.

Няколко секунди престъпниците стояха като вцепенени от изумление, опитвайки се да превъзмогнат ефекта на светлините, разреждения въздух и оглушителния тътен. Никой не бе очаквал да види такова невероятно творение; дори най-големият невежа от групата разбра, че пред тях стои безценно съкровище. Алчност заблестя в очите им: ех, как щеше да се промени живота им, ако имаха само един-единствен от тези камъни.

Текс Армадильо също се поддаде на вълшебното очарование на дракона, макар да не се смяташе за особено амбициозен — занимаваше с тази работа, защото обичаше приключенията. Гордееше се с това, че живее просто, в пълна свобода, че няма връзки нито от сантиментален, нито от друг характер. Блазнеше го мисълта да се оттегли, когато остарее и му омръзне да броди по света, и да прекара последните си години в някое ранчо в американския запад, където да отглежда състезателни коне. Имаше мисии, при които в ръцете му попадаха несметни богатства, но нито веднъж не се почувства изкушен да ги притежава: комисионната, винаги достатъчно висока, му стигаше, ала

при вида на ценната реликва, той реши да измами Специалиста. Сдобиеше ли се с нея, вече нищо не можеше да го спре, щеше да бъде безмерно богат, да осъществи всичките си мечти, включително да създаде своя организация, много по-мощна дори от тази на Специалиста. Няколко мига се наслаждава на идеята, като човек потънал в светъл сън, но много скоро стъпи отново на земята. „Сигурно това е проклятието на статуята: предизвиква неудържима алчност“, каза си той. Трябваше да положи огромно усилие, за да се върне към плана си. Даде безмълвно знак на хората си и те пристъпиха към краля с ножове в ръце.

ПЕЩЕРАТА НА РАЗБОЙНИЦИТЕ

Александър и новите му приятели лесно стигнаха до пещерата на разбойниците — Надя им бе показала най-общо посоката, а останалото свърши Бороба. Маймунката стоеше върху раменете на Александър, увила опашка около врата му и вкопчена с двете ръце за косата му. Не обичаше да изкачва планини, а още по-малко да слиза от тях. Момчето час по час се опитваше да се освободи от нея, защото опашката ѝ го задушаваше, а неспокойните ѝ пръстчета изтръгваха цели кичури от перчема му.

След като установиха точното местонахождение на пещерата, тримата предпазливо започнаха да се промъкват към нея под прикритието на храстите и неравностите на терена. Наоколо не се мяркаше жива душа, само вятърът свиреше между хълмовете, а от време на време се разнасяше писъкът на някоя птица. В тази тишина стъпките им и дори дишането им изглеждаха оглушителни. Тенсинг подбра няколко камъка и ги скъта в гънката на туниката си на кръста, после заповяда по телепатия на Бороба да отиде на разузнаване. Александър въздъхна с облекчение, когато маймунката най-сетне го пусна.

Животното се стрелна по посока на пещерата и се върна след десет минути. Не можеше да им каже какво е видяло, но Тенсинг различи в съзнанието му смътните образи на няколко души и разбра, че разбойническото убежище не е безлюдно, както се бояха. Пленничките, изглежда, бяха още вътре, под надзора на неколцина от останалите злодеи, но по-голямата част от шайката бе заминала някъде. Макар че това улесняваше непосредствената задача, Тенсинг не го сметна за добра новина, защото означаваше, че останалите са в Тункхала. Той споделяше предположенията на младия американец, че целта на престъпниците при нападението на Забраненото кралство не беше да похитят дванайсетина девойчета, а да откраднат Златния дракон.

Тримата допълзяха близо до пещерата, където един от пазачите клечеше, облегнат на пушката си. Светлината падаше право върху него и от такова разстояние той беше лесна мишена за Дил Бахадур, но за да опъне лъка си, принцът трябваше да се изправи. Тенсинг му направи знак да остане долепен за земята и измъкна от пояса си един от събраните камъни. Поиска мислено прошка за злодеянието, което щеше да извърши, и без да се двоуми повече запрати снаряда с всичката сила на мощната си ръка. На Александър му се стори, че монахът дори не се бе прицелил и за това с огромна изненада видя как пазачът рухва по очи, без да издаде стон, покосен от попадналия между очите му камък. Ламата им кимна да го последват.

Александър вдигна оръжието на пазача, макар че никога не бе използвал подобно нещо и дори не знаеше как се зарежда. Тежестта на пушката в ръцете му даде увереност и събуди в него непозната агресивност. Усети прилив на невероятна енергия, колебанията му в миг се изпариха и той се приготви да се бие като звяр.

Тримата нахлуха заедно в мрачната дупка. Тенсинг и Дил Бахадур закрепяха неистово и Александър, без да мисли какво върши, последва примера им. По природа той беше по-скоро срамежлив и никога не бе викал така. Цялата му ярост, страх и сила се съсредоточиха в този рев, който, наред със силната струя адреналин нахлула във вените му, го накараха да се почувства непобедим, като ягуара.

В пещерата завариха още четирима разбойници и жената с белега, а момичетата стояха в дъното със завързани глезени. При неочакваното нападение на непознатите пришълци, които се деряха като обезумели, сините бойци се поколебаха за миг, преди да посегнат към ножовете си, но този миг бе достатъчен на Дил Бахадур, за да прониже с първата си стрела ръката на единия от тях.

Това обаче не спря злодея. С болезнен вик той хвърли кинжала с лявата си ръка и тутакси измъкна друг от пояса си. Ножът полетя със свистене право към сърцето на принца. Дил Бахадур не се отдръпна. Оръжието мина покрай мишницата му без да го нарани, докато той вдигаше ръка, за да изстреля втората си стрела и пристъпваше напред, напълно убеден, че вълшебният щит на драконовото изпращане ще го предпази.

В това време Тенсинг избягваше с невероятна ловкост летящите около него кинжали. Дългогодишните упражнения в изкуството на Тао шу го бяха научили да отгатва траекторията и скоростта на оръжието. Нямаше нужда да мисли, тялото му реагираше инстинктивно. Със светкавичен подскок и ритник право в челюстта, той обезвреди един от разбойниците, а със страничен удар по ръката, обезоръжи другия, който се готвеше да изпразни пушката си в него. Миг след това стана мишена за ножовете му.

Александър нямаше време да се прицелва. Натисна спусъка и във въздуха изтрещя куршум, който се заби в скалите. Дил Бахадур внезапно го блъсна, той се олюля и се спаси на косъм от един от кинжалите. Когато видя, че бандитите, които все още стояха на крак, посягат към пушките си, Алекс сграбчи своята за още топлото дуло и хукна напред крещейки с пълно гърло. Без да съзнава какво върши, стовари приклад върху рамото на най-близкостоящия до него мъж — не успя да го зашемети, но го обърка, а това даде време на Тенсинг да склучи ръце около гърлото му. Натискът на сплетените пръсти парализираха напълно жертвата. Злодеят усети електрически удар от тила до ходилата, краката му се подкосиха и той рухна като парцалена кукла, с изцъклени очи и заглъхнал в гърлото вик, неспособен да помръдне дори пръстите си.

За броени минути четиримата сини мъжаги бяха повалени на земята. Постовият се бе посъвзел от удара с камъка, но не успя да посегне към ножовете си. Александър опря дулото на оръжието си в слепоочието му и му нареди да отиде при другите. Каза го на английски, но тонът му беше толкова недвусмислен, че човекът тутакси се подчини. Докато Алекс ги пазеше, стиснал в ръка пушката, която не умееше да използва, като се стараеше да изглежда възможно най-решителен и свиреп, Тенсинг се зае да завързва разбойниците с въжетата, намерени в пещерата.

Дил Бахадур пристъпи с опънат лък към дъното, където се бяха скупчили момичетата. От тях го деляха десетина метра разстояние и огнището, върху което къкреха две тенджери. Остър вик го накара да се закове на място. Жената с белега бе вдигнала в едната си ръка камшика, а в другата — отхлупена кошница, която размахваше над главите на петте пленнички.

— Още една крачка и ще изсипя скорпионите върху тях! — изкрещя надзирателката.

Принцът не посмя да пусне стрелата. Оттам, където беше застанал, можеше да я уцели без никакво затруднение, но нямаше да попречи на гибелните насекоми да плъзнат по девойките. Сините злодеи, а вероятно и самата надзирателка, имаха имунитет към отровата, другите обаче бяха в смъртна опасност.

Всички се вцепениха. Александър продължаваше да държи на мушка и под око своите пленници: Тенсинг не беше успял да завърже двама от тях и те само чакаха сгоден случай, за да нападнат. Монахът не посмя да се намеси. От мястото, където се намираше, можеше да използва срещу надзирателката само невероятните си способности на парапсихолог. Напрегна се, за да проектира мислено образ, който да я уплаши, тъй като помежду им имаше прекалено голямо разстояние и смущения, за да се опитва да я хипнотизира. Различаваше смътно аурата ѝ, от която разбра, че пред него стои първично, жестоко и на всичко отгоре уплашено същество, следователно щеше да бъде принуден да използва сила.

Всичко това трая едва няколко секунди, но те бяха достатъчни, за да нарушат равновесието на силите. Само миг повече и на Александър щеше да му се наложи да стреля по мъжете, които се готвеха да скочат върху Тенсинг. Изведнъж стана нещо съвсем неочаквано. Едно от момичетата се хвърли върху жената с белега и двете се изтърколиха на земята, а кошницата излетя във въздуха и се разби на пода. Стотици черни скорпиона плъпнаха към дъното на пещерата.

Момичето, което се бе намесило, беше Пема. Въпреки крехкото си, почти въздушно, телосложение и завързаните глезени, тя бе нападнала мъчителката си със самоубийствена решителност, без да обръща внимание на ударите с камшика, които онази ѝ нанасяше, където свари, и на непосредствената опасност от скорпионите. Здравовкопчена в нея, Пема я блъскаше с юмруци, хапеше я и скубеше косите ѝ, въпреки очевидното надмощие на другата, а тя, освен че беше по-яка, беше захвърлила камшика и бе извадила кухненския нож, окачен на кръста ѝ. Атаката на Пема даде време на Дил Бахадур да свали лъка, да грабне една от кутиите с керосин, използван от бандитите за лампите, да разлее горивото по пода и да го подпали с главня от

огнището. Лумналата завеса от пламъци и гъст дим опърли клепките му.

Принцът се спусна през огъня и стигна до Пема: просната на земята, тя задържеше с две ръце китката на надзирателката, която я беше яхнала и приближаваше ножа към лицето ѝ. Хладното острие вече допираше бузата на Пема, когато принцът стисна жената за гърлото, дръпна я назад, удари я по слепоочието с гърба на дланта си и я зашемети.

Пема бе скочила на крака и отчаяно се мъчеше да угаси с ръце пламъците, подхванали дългата ѝ пола, но коприната гореше като прахан. С рязко движение принцът свали дрехата ѝ и тръгна към другите момичета, които пицяха от ужас край стената. Пема грабна ножа на надзирателката, срязва въжетата на краката си и помогна на Дил Бахадур да освободи другарките ѝ и да ги преведе през огнената завеса и гърчещите се скорпиони към изхода на пещерата, която започваше да се изпълва с дим.

Тенсинг, принцът и Александър извлякоха пленените разбойници навън и ги завързаха здраво по двама, с гръб един към друг. Бороба се възползва от тяхната беззащитност и взе да им се подиграва, да ги замерва с шепи пръст и да им се плези, докато Александър не я повика. Маймуната скочи на рамото му, уви опашка около врата му и се вкопчи здраво за ушите му. Младежът въздъхна с примирение.

Дил Бахадур съблече един от бандитите и подаде монашеското си расо на Пема, която зъзнеше полугола, то ѝ беше толкова голямо, че се наложи да го увие два пъти около талията си. С огромно отвращение принцът навлече черните вонящи дрипи на злодея. Сто пъти предпочиташе да остане само по набедреник, но съзнаваше, че щом слънцето залезе и температурата падне, трябваше да бъде добре облечен. Дил Бахадур беше толкова впечатлен от смелостта и самообладанието на Пема, че жертвата да ѝ даде дрехата си му се струваше незначителна. Не можеше да откъсне очи от нея. Девојката благодари за жеста със срамежлива усмивка и пъкна глава в грубото тъмночервено расо, присъщо за монасите от нейната страна, без да подозира, че това са одеждите на престолонаследника.

Тенсинг прекъсна трогателните погледи между Дил Бахадур и Пема, за да разпита девојката какво е дочула в пещерата. Тя потвърди

подозренията му: останалата част от шайката кроеше да открадне Златния дракон и да похити краля.

— Първото ми е ясно, защото статуята е много ценна, но второто не мога да проумея. За какво им е кралят? — запита принцът.

— Не знам — отговори тя.

Тенсинг се взря за кратко в аурата на пленниците, избра най-податливия и впери в него острия си поглед. Обикновено благият израз в очите му рязко се промени; свитите му зеници заприличаха на две цепки и противникът изпита чувството, че пред него стои змия. Ламата изрече монотонно няколко думи на санскрит, които само Дил Бахадур разбра, и след по-малко от минута втрещеният злосторник се подчини на властта му и потъна в хипнотичен сън.

Разпитът хвърли светлина върху някои страни от плана на Сектата на Скорпиона и потвърди, че вече е късно да се попречи на бандата да нахлуе в двореца. Разбойникът не вярваше да са сторили нещо лошо на краля: американецът им бил наредил да го пленят жив, тъй като трябвало да изтръгнат от него някаква тайна. Човекът не знаеше нищо повече. Най-важното сведение, което получиха бе, че владетелят и статуята щяха да бъдат отнесени в изоставения манастир Чънтан дзун.

— Как смятат да се измъкнат оттам? Местността е непристъпна — възкликна смаян принцът.

— Със самолет — отвърна бандитът.

— Сигурно имат хеликоптер — обади се Александър, който, макар да не разбираше езика, долавяше в общи линии за какво си говореха, благодарение на образите, оформени по телепатия в съзнанието му.

Така бе общувал през повечето време с ламата и принца, но сега вече Пема можеше да допълва подробностите.

— Текс Армадильо ли имат предвид? — залита Александър.

Не получи потвърждение, защото разбойниците го познаваха само като „американеца“, а Пема не го беше виждала.

Тенсинг извади мъжа от хипнозата и заяви, че ще оставят бандитите там, след като се уверят, че няма да успеят да се развържат. Нямаше да им стане нищо, ако прекарат една-две нощи под открито небе, докато ги откриеха войниците на краля или, при повече късмет, собствените им другари. Той събра ръце пред лицето си и с лек поклон

поиска прошка от злодеите за неучтивото му отношение към тях. Дил Бахадур направи същото.

— Ще се моля да бъдете спасени, преди да дойдат черните мечки, белите леопарди или тигрите — изрече най-сериозно Тенсинг.

Тези прояви на любезност направиха дълбоко впечатление на Александър. Ако бе станало обратно и те се бяха оказали победените, сините мъже щяха да им видят сметката, без много-много да им се кланят.

— Може би трябва да идем в манастира — каза Дил Бахадур.

— Ами те? — попита Александър, сочейки Пема и другите момичета.

— Аз навярно ще смогна да ги заведа до долината и да съобща на кралската войска също да тръгне към манастира — обади се Пема.

— Според мен едва ли ще е възможно да се използва пътя на разбойниците — те сигурно са поставили постови по хълмовете. Ще трябва да поемете по пряка пътека — чу се гласа на Тенсинг.

— Моят учител няма предвид отвесния склон, нали? — прошепна принцът.

— Може би идеята не е чак толкова лоша — засмя се монахът.

— Моят почитаем учител се шегува, нали? — настоя младежът.

Вместо отговор ламата се усмихна широко и даде знак на момичетата да го последват. Тръгнаха през същата местност, през която бяха стигнали до Надя. Тенсинг водеше редицата и помагате на девойките да се катерят, а те едва го следваха: бяха обути със сандали, облечени в саронги и нямаха опит в подобни стръмнини, но нито една от тях не се оплакваше. Бяха безкрайно благодарни, че са измъкнали от ръцете на сините разбойници, а и монахът великан им вдъхваше пълно доверие.

Александър, който вървеше последен зад принца и Пема, хвърли последен поглед към жалката група бандити зад гърба си. Струваше му се невероятно, че се е сражавал с професионални убийци — подобни неща човек можеше да види само по екшъните. Току-що бе оцелял от едно не по-малко страшно преमेждие от смъртоносната битка в Амазония между индианци и войници, която завърши с няколко жертви, или когато бе зърнал разкъсайте от Зверовите човешки тела. Не успя да сдържи усмивката си: да пътуваш с баба Кейт наистина не беше работа за слабаци.

Надя зърна приятелите си да се задават в индийска нишка откъм дефилето по посока на нейното скривалище и тръгна да ги посрещне развълнувана, но като забеляза сред тях един от сините разбойници, сепнато се спря. Погледна пак и откри, че това е Дил Бахадур. Бяха се забавили по-малко от очакваното, но тези кратки часове ѝ се бяха сторили безкрайни. През това време Надя зовеше своето животно-тотем, за да бди над тях отвисоко, но бялата орлица не се появи и ѝ се наложи да ги чака със свито гърло. Разбра, че не може да се преобразява, когато пожелае, а само в мигове на огромна опасност или на изключително мисловно напрежение. Беше нещо подобно на транс. Орелът представляваше нейния дух, същността на нейната природа. Когато за пръв път ѝ се бе случило в Амазония, бе останала изненадана, че е точно птица, защото от височината ѝ се виеше свят и се вцепеняваше от страх. Никога не беше мечтала да полети, както някои нейни връстници. Ако я бяха запитали преди какъв би могъл да бъде нейният дух-тотем, щеше да отговори делфин, защото се отъждествяваше с това умно и игриво животно. Орелът, който се рееше така грациозно над върховете, ѝ бе помогнал много да преодолее фобията си, макар че понякога все още изпитваше страх от височината. Дори в момента отвесните урви под краката ѝ я караха да трепери.

— Ягуар! — извика тя и се затича към приятеля си, без да удостои с поглед останалите членове на групата. Александър понечи да я прегърне, но се овладя навреме: не му се щеше другите да помислят, че Надя е неговото момиче или нещо от този род. — Какво стана? — попита тя.

— Нищо особено... — отвърна той с престорено безразличие.

— Как освободихте момичетата?

— Много лесно: обезоръжихме бандитите, набихме ги, изгорихме скорпионите, опушихме пещерата, подложихме на мъчения единия от разбойниците, за да пропее, и ги зарязахме там вързани, без вода и храна, обречени на бавна смърт.

Надя зяпна, но в това време Пема се хвърли да я прегърне. Двете момичета набързо си разказаха какво им се бе случило, откакто се бяха разделили.

— Знаеш ли нещо за този монах? — прошепна Пема в ухото на Надя, сочейки Дил Бахадур.

— Много малко.

— Как се казва?

— Дил Бахадур.

— Това означава „смело сърце“ — подходящо име.

— Навярно ще се омъжа за него — заяви Пема.

— Та вие едва се познавате! Да не би вече да ти е предложил брак? — прекъсна я Надя през смях.

— Не, монасите обикновено не се женят. Но може би аз ще му предложа, ако ми се удаде случай — отвърна непринудено Пема.

15

ОТВЕСНИЯТ СКЛОН

Тенсинг реши, че трябва да хапнат и да починат, преди да направят план за спускането на девойките към долината. Дил Бахадур спомена, че брашното и лойта, с която разполагаха, нямаше да стигнат за всички, но предложи своите оскъдни запаси на Пема и момичетата, които не бяха слагали зальк в уста от много часове. Монахът му нареди да накладе огън, да кипне водата за чая и да разтопи маста от як. Тогава бръкна в гънките на туниката си, където обикновено носеше просешката си торба, и пред смаяните погледи на младежите започва да измъква като истински вълшебник шепи зърно, чесън, сухи зеленчуци и други продукти за вечерята.

— Също като в Новия Завет, когато Исус Христос умножил хляба и рибите — обади се Александър изумен.

— Моят учител е много свят човек. Не за първи път го виждам да върши чудеса — каза принцът и се поклони с дълбоко уважение пред ламата.

— Може би твоят учител не е чак толкова свят, а по-скоро достатъчно сръчен, Дил Бахадур. В пещерата на разбойниците имаше прекалено много храна, защо да се похабява — отвърна монахът и също се поклони.

— Моят учител ги е откраднал?! — възкликна принцът, без да вярва на ушите си.

— Може би ги е взел на заем, да речем... — каза Тенсинг.

Двете момчета размениха смаяни погледи и се разсмяха. Този радостен изблик послужи като клапан, през който се изпариха преживените през последните дни тревоги и страх. Веселието беше заразително и скоро всички се търкаляха по земята в пристъпи на неудържим смях; през това време ламата разбъркваше съдината с цампа и любезно поднасяше чая с неизменното си невъзмутимо изражение.

Накрая младежите се поуспокоиха, но още щом учителят разсипа скромната вечеря, те отново се запревиваха от смях.

— Когато дойдете на себе си, навярно ще пожелаете да чуете моя план... — обади се Тенсинг, без да губи търпение.

Планът пресече тутакси смеха им. Ламата предлагаше момичетата да се спуснат по шеметно стръмния скат. Те надникнаха от ръба и се отдръпнаха, останали без дъх: склонът падаше отвесно надолу в продължение на близо осемдесет метра.

— Но оттук никой никога не е слизал, учителю — обади се Дил Бахадур.

— Може би е дошъл моментът някой да го стори — отвърна Тенсинг.

Момичетата заплакаха, с изключение на Пема, която от самото начало даваше пример по издръжливост на останалите, и Надя, която веднага реши, че предпочита да умре в ръцете на бандитите или да замръзне от студ в някой ледник, отколкото да слезе в тази бездна. Тенсинг обясни, че ако минат по този пряк път, девойките ще успеят да стигнат до някое село в долината и да повикат помощ още преди да се е стъмнило. В противен случай щяха да останат заседнали тук горе, рискувайки останалата част от шайката на Скорпиона да ги открие. Момичетата трябваше да се върнат по домовете си и да пратят генерал Мияр Кунлун да спаси краля от укрепения манастир, преди да са го убили. А той и Дил Бахадур щяха да се опитат да стигнат до Чънтан дзун възможно най-бързо.

Александър не взе участие в спора, а се зае да размишлява върху задачата. Какво би направил баща му в подобно положение? Джон Колд щеше при всички случаи да намери начин не само да слезе, а и да се изкачи. Баща му беше преодолявал и по-стръмни клонове и то посред зима, понякога просто за спорт, а друг път за да помогне на хора, изпаднали в беда, или останали затиснати някъде. Джон Колд беше предпазлив и методичен човек, но станеше ли дума за спасяване на човешки живот, не отстъпваше пред никаква опасност.

— Мисля, че с моя екип за алпинизъм ще мога да сляза — обади се Александър.

— Колко метра е високо това? — запита Надя, без да поглежда надолу.

— Много. Въжетата ми не са достатъчно дълги, но има някои издатини, като тераси, и ще се спускаме постепенно — обясни Алекс.

— Може би не е неосъществимо — намеси се Тенсинг; той бе замислил смелия план, след като бе видял как момчето измъкна Надя от урвата, в която беше паднала.

— Много е рисковано, но с малко късмет бих могъл да успея. Как обаче ще спуснем момичетата — те нямат никакъв опит в алпинизма? — запита Александър.

— Ще измислим начин навярно... — отвърна ламата и настоя да запазят тишина, за да се помоли, тъй като от много часове не го бе правил.

Докато Тенсинг медитираше, седнал върху една скала с лице към небесната шир, Александър мереше въжето, броеше колчетата си, изпробваше сбруята, преценяваше възможностите си и обсъждаше с принца най-добрия начин за осъществяване на опасното начинание.

— Да имахме поне хвърчила! — въздъхна Дил Бахадур.

Той разказа на своите чуждестранни приятели, че в Кралството на Златния дракон съществувало старинното изкуство да се изработват копринени хвърчила под формата на птица с двойни криле. Някои от тези хвърчила били толкова големи и здрави, че могли да издържат дори човек, изправен между крилата им. Тенсинг бил експерт в този спорт и го бе предал на своя ученик. Принцът помнеше първия си полет, преди няколко години, когато при посещението им в един манастир, прелетял на отсрещния хълм, благодарение на въздушните течения, които му давали възможност да насочва крехкото си возило, докато шестима монаси го задържали с дълго въже отдолу.

— Сигурно доста хора са се пребили така... — обади се Надя.

— Не е толкова трудно, колкото изглежда — увери я престолонаследникът.

— Сигурно е нещо като делтапланер — отсъди Александър.

— Самолет с копринени крила... Мисля, че не ми се ще да го пробвам — отсече Надя, благодарна, че не нямаха хвърчила на разположение.

Тенсинг се молеше да не задуха вятър, което би осуетило плана им. Молеше се също американското момче да притежава необходимия

опит и кураж, а и момичетата да не се поколебаят.

— Оттук е трудно да се прецени височината, учителю Тенсинг, но ако въжетата ми стигнат до онази тясна тераса, която се вижда там долу, ще успея — увери го Александър.

— А девойките?

— Ще ги сваля една по една.

— Без мене — прекъсна го твърдо Надя.

— Ние с Надя искаме да дойдем с вас и Дил Бахадур до манастира — обясни Александър.

— Кой ще заведе момичетата до долината? — попита ламата.

— Може би почитаемият учител ще ми позволи аз да го направя... — каза Пема.

— Пет момичета сами? — намеси се Дил Бахадур.

— Защо не?

— Ти решаваеш, Пема, никой друг — продължи Тенсинг, загледан със задоволство в златистата аура на девойката.

— Навярно всеки от вас би се справил по-добре от мене, но, ако учителят ме упълномощи и ме подкрепи с молитвите си, може би ще успея да изпълня ролята си достойно — добави момичето.

Дил Бахадур беше пребледнял. Със сляпата увереност на първата любов, той бе решил, че Пема е единствената жена за него на този свят. Фактът, че не познаваше други и че опитът му се равняваше на нула, не влизаше в сметката. Боеше се, че тя ще падне на дъното на пропастта и ще загине или, в случай че стигнеше жива и здрава долу, ще се загуби или ще ѝ се наложи да преодолява нови препятствия. По тия места бродеха тигри, а как да забрави и Сектата на Скорпиона.

— Много е опасно — изрече той.

— Да не би моят ученик да е решил да придружи девойките? — попита Тенсинг.

— Не, учителю, моят дълг е да ви помогна да освободите краля — прошепна принцът и сведе засрамено поглед.

Ламата го отведе настрана, за да не ги чуват другите.

— Повярвай в нея, Дил Бахадур. Сърцето ѝ е храбро като твоето. Ако кармата ви е да се съберете, това непременно ще стане. Ако ли не, каквото и да направиш, няма да промениш жизнения си път.

— Не съм казал, че искам да се съберем, учителю!

— Може би не е нужно да го казваш — усмихна се Тенсинг.

Александър реши да използва оставащите часове на деня, за да подготви пътя за следващия ден. Най-напред трябваше да се увери, че с двете си въжета, всяко дълго по петдесет метра, ще успее да слезе. Прекара половин час, обяснявайки на другите основните принципи на екипа, от поставянето на седалката, с която щяха да се спускат, до движенията за отпускане и притягане на въжето. Второто въже служеше за безопасност. Той нямаше нужда от него, но за момичетата щеше да е абсолютно необходимо.

— Сега ще се спусна до издатината и оттам ще премеря колко остава до долу — заяви той, докато завързваше въжето и обуваше сбруята.

Всички наблюдаваха с огромен интерес движенията му, с изключение на Надя, която не смееше да погледне към пропастта. Уменията на Александър изглеждаха невероятни на Тенсинг, който цял живот се бе катерил по хималайските хребети като коза. Той огледа с удивление здравето и леко въже, металните куки, предпазните препаски, остроумната комбинация от колани. Видя с възхищение как младежът им махна за сбогом и скочи в празното пространство, увиснал на сбруята. С крака се отгласкваше от отвесния скат, а с ръце отпускате въжето, така че постепенно слизаше с три до пет метра, без видимо напрежение. За по-малко от пет минути достигна издатината на склона. Отгоре изглеждаше съвсем малък. Престоя там половин час, мерейки височината до долу с второто въже, което бе увил около кръста си. После се изкачи с повече усилия, отколкото на слизане, но без особени затруднения. Горе го посрещнаха с ръкопляскане и радостни възгласи.

— Може да стане, учителю Тенсинг, терасата е широка и здрава, ще побере и мен, и петте момичета. Въжето стига до долу и мисля, че ще успея да ги науча как да се оправят със сбруята. Има само един проблем — каза Александър.

— Какъв?

— На терасата ще са ми нужни и двете въжета, защото те не могат да слизат без предпазно въже. Едното се използва за закачване на седалката, а второто се застопорява на скалата със специален механизъм, който вече съм поставил, и който ще ми помогне да ги сваля една по една. Това е абсолютно необходима мярка за сигурност в

случай, че изтърват първото въже или по някаква причина системата откаже. Те нямат опит и няма да успеят без второ въже.

— Разбирам, но нали въжетата са две. Какъв е проблемът?

— Ще ги използваме, за да стигнем до терасата. После вие ще ги отпуснете отгоре, за да ги закрепя аз долу и да сляза с момичетата до подножието на ската. Но после как ще се върна, след като и двете въжета са на терасата? Не мога да изкача отвесната стена без опора. Един опитен алпинист би го направил за няколко часа, но аз не се смятам за такъв. С една дума трябва ни трето въже — обясни Александър.

— Или тънка връв, с която да издърпаме едно от въжетата от терасата дотук — каза Дил Бахадур.

— Точно така.

Но те нямаха под ръка петдесетметрова връв. Първата им мисъл бе, разбира се, да нарежат дрехите си на ленти, но си дадоха сметка, че ако останеха полуголи при тези температури, щяха да умрат от студ. А момичетата бяха само по тънки копринени саронги и къси елечета. Тенсинг се сети за кълбетата връв от кожа на як във високопланинското им убежище, но то беше прекалено далеч, за да отидат да ги вземат.

Междувременно слънцето бе залязло и небето започваше да придобива цвят на индиго.

— Много е късно. Мисля, че е време да си осигурим що-годе удобно пренощуване. Утре може би ще ни хрумне някакъв изход — каза ламата.

— Връвта, която ни е нужна, не трябва да е много здрава, нали? — попита Пема.

— Не, но трябва да е дълга. Ще я използваме само за изтегляне на въжетата — отвърна Александър.

— Според мен не е невъзможно... — продължи тя.

— Как? С какво?

— Ние имаме дълги коси. Бихме могли да ги отрежем и да ги сплетем.

Върху всички лица се изписа огромно удивление. Момичетата вдигнаха ръце и погалиха дългите си до кръста коси. В Забраненото кралство ножицата никога не докосваше женската коса — тя се смяташе за най-важния белег за красота и женственост. Девоичките я

носеха разпусната и я парфюмираха с мускус и жасмин; омъжените я мажеха с бадемово масло и оформяха с плитките си сложни прически, в които забождаха за украса сребърни пръчици, тюркоази, кехлибар и корали. Само монахините се отказваха от косите си и цял живот ходеха с остригани глави.

— Може би всяка от нас ще успее да направи двайсетина тънки плитки. Умножено по пет, това прави сто плитки. Ако са дълги, да речем, по петдесет сантиметра, ще разполагаме с петдесет метра коси. От моята глава навярно ще излязат двайсет и четири плитки, така че дори ще ни останат — обясни Пема.

— И аз имам коса — намеси се Надя.

— Много е къса, не вярвам да послужи — отбеляза Пема.

Едно от момичетата зариде безутешно. Да отреже косата си? Това беше прекалено голяма жертва, не биваше да искат подобно нещо от нея, проплака тя. Пема седна до девойката и започна кротко да я убеждава, че животът им и спасението на краля са много по-важни от една коса така или иначе пак щеше да порасне.

— А докато порасне, как ще се показвам пред хората? — изхлипа момичето.

— С огромна гордост, защото ще си спомогнала за избавлението на страната ни от Сектата на Скорпиона — отговори ѝ Пема.

Докато принцът и Александър търсеха корени и сухи животински изпражнения, за да стъкмят малък огън, който да ги топли през нощта, Тенсинг прегледа Надя и намести превръзките ѝ. Беше много доволен: макар и малко натъртено все още, рамото беше здраво и Надя не усещаше болка.

Пема използва швейцарското ножче на Александър, за да си отреже косата. Дил Бахадур извърна поглед смутен: това действие му се стори прекалено съкровено, едва ли не болезнено. Колкото повече копиринени кичури падаха, толкова по-ясно се очертаваше дългото и крехко вратле на девойката, хубостта ѝ се променяше и Пема заприлича на момче.

— Сега мога да тръгна да прося като монахиня — засмя се тя, сочейки туниката на принца, с която беше облечена, и главата си, върху която тук-там стърчаха неотрязани косъмчета.

Останалите момичета поежа ножчето и започнаха да се стрижат една друга. После седнаха в кръг и сплетоха тънка, черна и лъскава

върв, с дъх на мускус и жасмин.

Починаха си, доколкото условията в тесния скален заслон им позволяваха. В Кралството на Златния дракон физическият контакт между хора от различен пол не беше приет, освен при децата, но тази нощ им се наложи да пренебрегнат забраната, защото беше много мразовито и нямаха други завивки, освен дрехите на гърба си и двете кожи от як. Тенсинг и Дил Бахадур бяха живели сред върховете и понасяха студа много по-леко. Освен това бяха навикнали на лишения, така че отстъпиха на момичетата кожата и по-големи дажби храна. Александър последва примера им, макар че червата му свиреха от глад — не можеше да падне по-долу от другите мъже. Дори разпредели между всички смачканото парче шоколад, което откри на дъното на раницата си.

Разполагаха с много малко гориво и трябваше да поддържат огъня съвсем слаб, но дори така пламъците им осигуряваха известна безопасност. Поне щяха да държат настрана белите тигри и леопардите, които обитаваха тия планини. Стоплиха вода в една паница и приготвиха чая с лой и сол, което им помогна да понесат суровите нощни условия.

Заспаха сгушени като малки животинки, топлейки се един друг, а скалната цепнатина, в която се бяха приютили, им пазеше завет от вятъра. Дил Бахадур не посмя да се намести близо до Пема, както му се искаше, защото се боеше от подигравателния поглед на своя учител. Сети си, че е пропуснал да й съобщи, че кралят е негов баща и че не е обикновен монах. Моментът му се бе сторил неподходящ, но от друга страна чувстваше, че този пропуск е равносilen на лъжа. Александър, Надя и Бороба легнаха плътно прегърнати и спаха дълбоко, докато първият лъч на зората не огря хоризонта.

Тенсинг отправи първата сутрешна молитва и всички повториха няколко пъти в хор Ом мани падме хум. Те не се кланяха на някакво божество — Буда беше обикновен човек, постигнал просветление или висшата степен на проникателност — молитвите им се отправяха като лъчи положителна енергия към безбрежното пространство и към духа, повелител на всяко живо създание. Александър, отраснал в семейство на агностици, които не вярваха в никаква религия, не спираше да се

удивлява на това, че в Забраненото кралство дори на най-ежедневните действия се придаваше божествен смисъл. В тази страна религията беше начин на живот; всеки човек бдеше над своя вътрешен Буда. С изненада се чу да припява свещената мантра с истинско въодушевление.

Ламата благослови храната и я раздаде, докато Надя обикаляше с двете купички горещ чай.

— Изглежда ни чака хубав, слънчев и безветрен ден — обяви Тенсинг, загледан в небето.

— Ако почитаемият учител е съгласен, навярно бихме могли да започнем час по-скоро, защото пътят до долината ще бъде дълъг — предложи Пема.

— Мисля, че с малко късмет, за по-малко от час ще се бъдете долу — каза Александър, подготвяйки екипа си.

Малко след това спускането започна. Александър навлече сбруята и след няколко минути кацна като паяк на терасата, която стърчеше над пропастта по средата на отвесния скат. Пема изрази желание първа да го последва. Дил Бахадур изтегли въжето и постави седалката на Пема, като ѝ обясни още веднъж как действат куките.

— Трябва да се отпускат постепенно. Ако възникне проблем, не се плаши, аз ще те придържам с второто въже, докато възстановиш ритъма, нали разбра? — попита я той.

— Може би е по-добре да не гледаш надолу. Ние ще те подкрепяме с мисъл — добави Тенсинг и отстъпи няколко крачки, за да се съсредоточи и да изпрати мисловна енергия към Пема.

Дил Бахадур прекара през кръста си въжето, закрепено с метален карабинер за една цепнатина в скалата, и даде знак на Пема, че е готов. Тя се пристъпи към бездната и се усмихна, за да прикрие ужаса, който я обземаше.

— Дано се видим отново — прошепна Дил Бахадур, но не посмя да ѝ каже нищо повече, от страх да не издаде любовния порив, който го задушаваше, още откакто я бе видял за първи път.

— Дано. Ще се моля и ще поднеса дарове за избавлението на краля... Пази се — отвърна тя развълнувана.

Пема затвори за кратко очи, повери душата си на небето и се хвърли в пропастта. Няколко метра падаше като камък, докато успя да овладее опъването от куката въже. След като схвана как става това и

добри ритъм, тя започна да се спуска все по-уверено. Отблъскваше се с крака от скалите и се засилваше. Туниката ѝ се вееше във въздуха и отгоре приличаше на прилеп. По-рано, отколкото очакваше чу гласа на Александър да ѝ казва, че ѝ остава още малко.

— Браво! — възкликна младежът, когато я пое.

— Това ли е беше? Тъкмо взе да ми харесва и свърши — отвърна тя.

Терасата беше толкова тясна и издадена, че един по-силен вятър би нарушил равновесието им, но така както бе обявил Тенсинг, времето беше на тяхна страна. Отгоре изтеглиха сбруята и я поставиха на следващата девойка. Тя беше безкрайно уплашена, не притежаваше куража на Пема, но ламата прикова в нея хипнотичните си очи и успя да я успокои. Четирите момичета слязоха едно по едно, без особени затруднения, защото всеки път, когато засядаха или се отпускаха. Дил Бахадур ги подкрепяше с осигурителното въже. Когато всички се събраха върху тясната площадка, никой не смееше да помръдне, защото опасността да полетят в бездната беше огромна. Александър бе предвидил тази мъчнотия и предишния ден бе забил няколко куки, за които да се задържат. Вече бяха готови да предприемат следващата част от спускането.

Дил Бахадур хвърли двете въжета, с чиято помощ Александър повтори операцията от терасата до края на пропастта. Този път нямаше кой да поеме Пема долу, но тя бе придобила увереност и се спусна без колебание. Малко след това я последваха и нейните другарки.

Александър им махна за сбогом и пожела от все сърце четирите толкова крехки на вид момичета в празнични дрехи, с позлатени сандали на краката, предвождани от приятелката си в монашеско расо, да успеят да намерят пътя до най-близкото село. Погледа ги как се отдалечават по хълма надолу към долината, докато се превърнаха в малки точки и накрая съвсем изчезнаха. Кралството на Златния дракон разполагаше с много ограничен брой пътища за превозни средства, част от които при обилни валежи или снежни бури ставаха непроходими, но по това време на годината нямаше подобни препятствия. Ако момичетата успеяха да се доберат до един от тях, със сигурност щеше да се намери кой да ги прибере.

Александър направи знак на Дил Бахадур и той спусна дългата връв от черни коси със завързан накрая камък. След кратка борба,

докато я насочи, плитката падна върху издатината и Алекс я пое. Нави едно от въжетата и го окачи на кръста си, после завърза второто за плитката и им махна да го изтеглят. Дил Бахадур започна да дърпа внимателно и когато единият край на въжето стигна до върха на склона, той го хвана, завърза го за една кука и Алекс пое нагоре.

16

ВОЙНИЦИТЕ ЙЕТИ

След като се увериха, че Пема и другите момичета вървят към долината, ламата, принцът, Александър, Надя и Бороба поеха нагоре към върховете. Колкото повече се изкачваха, толкова по-осезателно усещаха студа. На няколко пъти им се наложи да използват дългите тояги на монасите, за да прескачат тесни оврази. Тези импровизирани мостове се оказаха по-сигурни и здрави, отколкото изглеждаха на пръв поглед. За Александър, свикнал да пази равновесие на голяма височина, покрай катеренето из планините с баща си, не беше проблем да стъпи върху тоягата и да скочи на другия бряг, където го очакваше яката ръка на Тенсинг, който оглавяваше редицата, но Надя не би посмяла да го направи дори да беше здрава, камо ли с едно изкълчено рамо. Дил Бахадур и Александър опъваха здраво въже между двата бряга на урвата, а Тенсинг хващаше Надя под едната си ръка, като пакет, и храбро я пренасяше отсреща. Смятаха, че въжето ще му бъде от полза, в случай че се подхлъзне, но той се придвижваше така умело, че двете момчета не усещаха дори леко подръпване, докато минаваше: монахът едва докосваше въжето. Залюляваше се за миг върху тоягите, сякаш се носеше във въздуха, и още преди Надя да е изпаднала в паника, вече беше от другата страна.

— Може би греша, почитаеми учителю, но ми се струва, че това не е посоката към Чънтан дзун — обади се принцът няколко часа по-късно, когато спряха за кратка почивка и да сварят чай.

— Обичайният път би ни отнел навярно няколко дни, а разбойниците имат преднина. Добре е да хванем по-пряка пътека... — отвърна Тенсинг.

— Тунелът на йетите! — възкликна Дил Бахадур.

— Мисля, че няма да ни е излишна малко помощ, за да се опълчим срещу Сектата на Скорпиона.

— И моят почитаем учител смята да я поиска от йетите?

— Може би...

— С всичкото ми уважение, учителю, но според мен йетите имат по-малко мозък и от тази маймуна — продължи принцът.

— В такъв случай сме добре, защото Бороба има толкова мозък, колкото и ти — прекъсна го обидено Надя.

Александър се стремеше да следи разговора и да улавя образите, които се оформяха по телепатичен път в съзнанието му, но не беше съвсем сигурен за какво говорят.

— Добре ли разбрах? За йети ли говорехте? За отвратителния Снежен човек? — попита той.

Тенсинг кимна в знак на потвърждение.

— Професор Людовик Лъоблан го е търсил дълги години из Хималаите и е стигнал до заключението, че той не съществува, че е само легенда — каза Александър.

— Кой е този професор? — поиска да разбере Дил Бахадур.

— Един враг на моята баба Кейт.

— Може би не е търсил, където трябва... — предположи Тенсинг.

Перспективата да видят Снежния човек се стори на Надя и на Александър не по-малко привлекателна от невероятната им среща със Зверовете в приказния златен град в Амазония. Тамошните праисторически същества биваха сравнявани с противния Снежен човек заради огромните следи, които оставяха, и заради загадъчното им държание. И за Зверовете се говореше, че били мит, но те ги бяха видели със собствените си очи.

— Баба ми ще получи инфаркт, като разбере, че сме видели йети и не сме направили снимки — въздъхна Александър, с мисълта, че бе сложил в раницата си всичко друго, освен фотоапарат.

Продължиха пътя си в мълчание, защото всяка дума ги оставяше без дъх. Надя и Александър не бяха привикнали към подобни височини и страдаха повече от липсата на кислород. Болеше ги главата, виеше им се свят и привечер бяха съвсем изнемощели. Внезапно от носа на Надя рухна кръв, тя се преви на две и повърна. Тенсинг потърси защитено от вятъра място и реши да пренощуват там. Докато Дил Бахадур приготвяше цампа и кипваше вода за целебен чай, ламата облекчи височинните страдания на Надя и Александър с иглите си за акупунктура.

— Мисля, че Пема и другите момичета са на сигурно място. Това означава, че може би много скоро генерал Мияр Кунлун ще научи, че кралят е в манастира... — обади се монахът.

— Откъде знаете, почитаеми учителю? — запита Александър.

— Съзнанието на Пема вече не излъчва такава тревога. Енергията ѝ е различна.

— Чувал бях за телепатията, учителю, но не подозирах, че действа като мобифон.

Ламата се усмихна любезно. Той не знаеше какво е мобифон.

Младежите полегнаха на завет сред камъните, доколкото това беше възможно, докато Тенсинг отпусна съзнанието и тялото си, без обаче да престава да бди с шестото си чувство, защото из тези върхове имаше леговища на големите бели тигри. Нощта им се стори безкрайна и много, много студена.

Пътниците стигнаха по началото на дългия естествен пролом, който водеше към скритата долина на Снежния човек. Надя и Александър вече се чувстваха напълно изтощени, кожата им бе изгоряла от отражението на слънцето върху снега, а устните им бяха сухи, напукани и целите покрити с корички. Тунелът беше толкова тесен и миризмата на сярата така силна, че Надя помисли, че ще умрат от задушаване; за Александър обаче, след като бе слизал до самите недра на Града на Зверовете, това тук му изглеждаше като песен. Двуметровият Тенсинг на места едва се провираше, но понеже беше минавал оттук и преди, напредваше уверено.

Когато най-сетне пред тях се разкри Долината на Снежния човек, Надя и Александър ахнаха от изумление. Не си бяха представяли, че сред ледените хималайски върхове ще зърнат подобно място, забулено от топли изпарения, потънало в непозната другаде по света растителност. За няколко минути телата им се стоплиха така, както не се бяха усещали дни наред — можеха дори да съблекат якетата си. Бороба, която беше пътувала вкочанена, залепена за Надя, подаде главица и поемайки мекия въздух, възвърна обичайното си добро настроение: намираше се в своя среда.

Гледаха с изненада високите стълбове пара, локвите със сернисти води и топлата мъгла над долината, месестите морави цветя и

стадата чегно, които пасяха наоколо и унищожаваха острата суха трева, а когато йетите се зададоха насреща им съвсем се смаяха.

Орда от мъжкар с криваци в ръце, които крещяха и подскачаха като зли демони, запречи пътя им. Дил Бахадур посегна към лъка с мисълта, че йетите нямаше да го познаят в тия разбойнически дрехи. Надя и Александър, които никога не си бяха представяли, че Снежния човек изглежда така страховито, инстинктивно застанаха зад Тенсинг. Той обаче продължи непоколебимо напред, събра ръце пред лицето си, поклони се и ги поздрави с мисловна енергия и с малкото думи, които знаеше на техния език.

Изминаха две или три безкрайни минути, преди споменът за посещението на ламата от преди няколко месеца да изплува в първобитните мозъци на йетите. Когато ги разпознаха, те не станаха по-любезни, но все пак спряха да размахват боздуганите си на сантиметри от главите на пришълците.

— Къде е Грр-импр? — попита Тенсинг.

Поведоха ги към селото с ръмжене и без да ги изпускат от очи. Ламата установи със задоволство, че за разлика от предишния път, воините бликаха от енергия, а в селото се разхождаха здрави на вид женски и деца. Забеляза, че езиците им вече не бяха морави и че белезникавата козина, която ги покриваше от главата до петите, вече не бе същата непробиваема кора от мръсотия. Някои от женските изглеждаха сравнително чисти и като че ли дори бяха попригладили козината си, което доста го учуди, защото не знаеше нищо за женското кокетство.

В селото нямаше промяна: същата купчина бърлоги и подземни пещери в кората от вкаменена лава, съставляваща по-голямата част от терена. Тази кора бе покрита с тънък слой сравнително плодородна пръст и тя, благодарение на топлината и влагата в долината, осигуряваше храната на йетите и на единствените им домашни животни чегно. Заведоха ги право при Грр-импр.

Магьосницата беше грохнала съвсем. Тя беше достатъчно стара още при първата им среща, но сега сякаш бе навършила хиляда години. И докато останалите изглеждаха по-здрави и чисти от преди, при нея бе точно обратно: беше се превърнала в шепя изкривени кокали, покрити с мазна козина. По ужасяващото ѝ лице се стичаха секрети от носа, очите и ушите. Вонята на мръсотия и разлагаща се

плът, която се носеше от нея, беше толкова непоносима, че дори Тенсинг, с дългата си лечителска практика, едва я издържаше. Разбраха се по телепатия и с малкото общи думи, които знаеха.

— Виждам, че твоят народ е оздравял, почитаема Грр-импр.

— Лилава вода — забранена. Който я пийне — бой — отвърна кратко тя.

— Цярът май е по-страшен от болестта — усмихна се монаха.

— Болест — няма — повтори старицата, недокосната от иронията на ламата.

— Много се радвам. Родиха ли се нови деца?

Тя показа с пръсти, че имат две бебета и добави на своя език, че са здрави. Тенсинг тълкуваше без усилие образите, които се оформяха в съзнанието ѝ.

— Кои са тези с теб? — изръмжа тя.

— Единият го познаваш — Дил Бахадур: монахът, който разкри отровата във водите на лилавия извор. Другите двама също са приятели и идват много отдалеч, от друг свят.

— За какво?

— Дошли сме да те помолим най-почтително за помощ, уважаема Грр-импр. Нуждаем се от твоите воители, за да спасим един крал, отвлечен от разбойници. Ние сме само трима, плюс едно момиче, но с твоите бойци, може би ще успеем да ги надвиеш.

Старицата схвана по-малко от половината от неговата реч, но се догади, че монахът търси отплата за сторената преди време услуга. Той искаше да използва нейните воители. Предстоеше му някаква битка. Идеята не ѝ хареса, главно защото от десетилетия се стремеше да държи под контрол безумната агресивност на йетите.

— Бойци бият: бойци загиват. Село без бойци: също загине — обобщи тя.

— Да, услугата, която искам от теб е огромна, почитаема Грр-импр. Може би битката ще бъде опасна. Не мога да гарантирам за живота на твоите воители.

— Грр-импр, умира — изфъфли старицата, удряйки се в гърдите.

— Знаем, Грр-импр — каза Тенсинг.

— Грр-импр умре: стане много лошо. Ти излекува Грр-импр: ти вземе бойци — предложи тя.

— Не мога да те излекувам от старостта, почитаема Грр-импр. Твоето време на този свят е изтекло, тялото ти е уморено и духът ти иска да си иде. В това няма нищо лошо — обясни монахът.

— Тогава няма бойци — отсече тя.

— Защо се боиш да умреш, почитаема стара жено?

— Грр-импр: нужна. Грр-импр нарежда: йети слушат. Грр-импр мъртва: йети се сбият. Йети убиват йети и край — заключи тя.

— Разбирам, не можеш да си отидеш от този свят, защото се боиш, че народът ти ще пострада. Няма ли кой да те замести?

Тя тъжно отрече с глава. Тенсинг разбра от какво се страхува магьосницата: че след смъртта ѝ йетите, сега вече здрави и енергични, ще започнат отново да се избиват помежду си, както преди, докато напълно изчезнат от лицето на земята. В продължение на няколко поколения тези полухора бяха живели благодарение на нейното мъжество и познания: тя беше тяхната строга, справедлива и мъдра майка. Те ѝ се подчиняваха сляпо, защото вярваха, че притежава свръхестествени способности; без нея племето щеше да загине. Ламата затвори очи и в продължение на няколко минути съзнанието и на двамата остана пусто. Когато отново отвори клепачи, Тенсинг обяви плана си на висок глас, за да го разберат и Надя, и Александър.

— Ако ми заемеш неколцина воители, обещавам да се върна в Долината на Йетите и да остана тук шест години. Най-смирено ти предлагам да те заместя, почитаема Грр-импр, за да се преселиш спокойно в света на духовете. Аз ще се грижа за твоя народ, ще ги науча да живеят възможно най-добре, да не се избиват помежду си, да използват даденостите на природата. Ще открия най-способния Йети, бил той мъж или жена, който след шест години да оглави племето. Това е моето предложение...

Като чу това, Дил Бахадур скочи на крака и се изправи пред своя учител, пребледнял от ужас, но ламата го спря с жест: не искаше да прекъсне мисловната си връзка със старицата. На Грр-импр ѝ бяха нужни няколко минути, за да проумее думите на монаха.

— Добре — прие тя с дълбока въздишка на облекчение, защото най-сетне беше свободна да умре.

Веднага щом останаха насаме, Дил Бахадур поиска обяснение от своя любим учител със сълзи на очи. Как бе могъл да предложи подобно нещо на магьосницата? Кралството на Златния дракон се нуждаеше много повече от него, отколкото йетите; той самият не бе завършил обучението си, учителят не можеше да го изостави по този начин, проплака принцът.

— Може би ще станеш крал по-скоро от предвиденото, Дил Бахадур. Шест години минават бързо. През това време навярно ще успея да помогна малко на йетите.

— Ами аз? — извика момчето, неспособно да си представи живота без своя наставник.

— Може би си по-силен и по-добре подготвен, отколкото предполагаш... След шест години ще напусна Долината на Йетите, за да обуча твоя син, бъдещият владетел на Кралството на златния дракон.

— Какъв син, учителю? Аз нямам син.

— Този, който ще си родите с Пема — отвърна спокойно Тенсинг, докато принцът се изчервяваше до уши.

Надя и Александър едва успяваха да следят разговора, но схванаха смисъла и не се учудиха на предсказанието на монаха относно Пема и Дил Бахадур, нито от намерението му да застане начело на йетите. Александър си помисли, че само преди година би окачествил подобно нещо като безумие, но сега знаеше, че светът е изпълнен с тайни.

Посредством телепатията, малкото думи, които бе научил на езика на Забраненото кралство, тези, които Дил Бахадур бе схванал на английски, и невероятната дарба за езици на Надя, Александър успя да разкаже на своите приятели, че неговата баба е правила репортаж за „Интернешънъл джеографик“ за определена порода пума, която се срещала във Флорида, и била на път да изчезне. Животното живеело в отдалечена, труднодостъпна и не много обширна местност, съществувало се с други видове и от непрекъснатото размножаване в рамките на котилото постепенно изнемощяло и оглупяло. Разнообразието е нещо като застраховка за живот, обясни Александър. И допълни, че ако съществува например само един сорт царевица, много скоро вредителите и климатичните промени биха го поразили; при наличието

обаче на стотици разновидности, всеки изчезнал вид бива заменен веднага от появата на нов. Разнообразието гарантира оцеляването.

— Какво стана с пумата? — попита Надя.

— Поканили експерти във Флорида, които пуснали района други подобни на пумата бозайници от рода на котките. Те се смесили и след по-малко от десет годи расата била възстановена.

— И ти смяташ, че това е случаят и с йетите? — интересува се Дил Бахадур.

— Да. Живели са прекалено дълго изолирани, много са малко на брой, съвкупяват се само помежду си и затова са толкова слаби.

Тенсинг се замисли над казаното от младият чужденец. Така или иначе, дори да излезеха от тайнствената си долина, йетите нямаше да имат с кого да се смесят, защото едва ли щяха да срещнат себеподобни по цялата, земя, а никое човешко същество не би се съгласило да направи семейство с тях. Рано или късно обаче те щяха да бъдат принудени да се приобщят към външния свят — беше неизбежно. Но трябваше да се подходи предпазливо, защото контактът им с хората можеше да се окаже пагубен. Това бе възможно единствено в защитената среда на Кралството на Златния дракон.

През следващите часове приятелите се нахраниха и починаха малко, за да възстановят силите си. Когато разбраха, че предстои битка, всички йети настояваха да тръгнат, но Гър-импр не им позволи — не можеше да остави селото без мъже. Тенсинг ги предупреди, че могат и да загинат, защото ще се изправят срещу зли човешки същества, наречени „сините мъже“, които са много силни и имат ножове и пушки. Йетите не знаеха какви са тия неща и монахът им ги описа по възможно най-преувеличения начин. Те с най-голяма радост изслушаха обясненията му какви рани причиняват огнестрелните оръжия, колко много кръв тече и разни други подробности. А това само засили разочарованието на онези, на които се налагаше да останат в долината: никой не искаше да пропусне възможността да се позабавлява в бой с човеците. Един по един всички се изредиха пред ламата, като скачаха, издаваха страховити крясъци, показваха зъбите и мускулите си, за да го впечатлят. Така Тенсинг избра десетимата с най-зъл нрав и най-червена аура.

Монахът прегледа лично кожените им защитни кори, които биха смекчили удар с нож, но срещу куршум щяха да бъдат безполезни.

Въпреки цялата си свирепост, тези десет полузверове, не много поумни от едно шимпанзе, нямаше да могат да надвият мъжете на Скорпиона, но ламата разчиташе на елемента изненада. Сините разбойници бяха суеверни и дори да бяха чували за отвратителния Снежен човек, никога не го бяха виждали.

По заповед на Грр-импр следобед бяха заклали две чегно, за да нагостят гостите. С огромна погнуса, защото не приемаха жертвоприношението на никое живо същество, Дил Бахадур и Тенсинг събраха кръвта на животните и намазаха с нея къдравата козина на избраните бойци. С помощта на ивици кожа, рогата и най-дългите кости, те измайсториха ужасяващи шлемове, които йетите нахлупиха с възторжени крясъци, докато женските и децата подскачаха от възторг. Учителят и неговият ученик със задоволство стигнаха до заключението, че и най-неустрашимият би загубил ума и дума при вида на подобна орда.

Мъжете настояваха Надя да остане в селото, но не успяха да я убедят и накрая трябваше да отстъпят и да я вземат със себе си. Александър не искаше да я излага на опасностите, които ги очакваха.

— Може би никой от нас няма да се отърве жив, Орлице... — говореше й той.

— В такъв случай ще бъда принудена да прекарам дните си в тази долина сама сред йетите. Не, благодаря. Идвам с вас, Ягуар — отсече тя.

— Тук ще бъдеш на сравнително безопасно място. Не знам какво ще заварим в оня изоставен манастир, но едва ли ще е много приятно.

— Не се отнасяй с мен като с дете. И сама мога да се грижа за себе си, нали от тринайсет години това правя. Мисля, че мога да ви бъда полезна.

— Добре, но ще вършиш само това, което ти кажа — отсече Александър.

— Забрави. Ще правя, каквото си реша. И ти не си спец, разбираш от битки колкото мене — отвърна му Надя и той трябваше да признае, че е права.

— Може би най-добре ще е да тръгнем през нощта, така призори ще бъдем в другия край на тунела и ще използваме сутринта, за да стигнем до Чънтан дзун — предложи Дил Бахадур и Тенсинг се съгласи.

След като се натъпкаха до насита с вкусната вечеря, йетите налягаха по земята и захъркаха, без да свалят новите си шлемове — бяха ги приели като знак за храброст. Надя и Александър бяха толкова гладни, че излапаха порциите си печено месо от чегно, въпреки горчивия му вкус и кичурите опърлени косми по него. Тенсинг и Дил Бахадур си приготвиха обичайните цампа и чай, после седнаха да медитират с лице към необятната небесна шир, чиито звезди не успяваха да съзрат. Нощем, когато температурата в планините паднеше, парата от димящите кладенци се превръщаше в гъста омара, която се разстилаше над долината като памучен плащ. Йетите никога не бяха виждали звездите, а луната беше за тях необясним ореол от синкава светлина, който понякога прозираше през мъглата.

УКРЕПЕНИЯТ МАНАСТИР

Текс Армадильо предпочиташе първоначалния план за оттегляне от Тункхала заедно с краля и Златния дракон, според който хеликоптер, снабден с картечница, щеше да се спусне в определения момент в градините на двореца. Никой нямаше да успее да ги спре. Въздушните сили на страната разполагаха с четири стари самолета, закупени от Германия преди повече от двайсет години, които летяха само по Нова Година и хвърляха книжни птици над столицата за радост на децата. Щяха да са им нужни часове, докато ги приведат в действие и ги настигнат, така че хеликоптерът щеше да има достатъчно време, за да долети до безопасно място. Специалиста обаче промени плана в последния момент, без да дава обяснения. Каза само, че не бивало да привличат вниманието, а и не било редно да стрелят картечницата по мирните жители на Забраненото кралство, защото това щяло да предизвика международен скандал. Неговият клиент Колекционера настоявал за дискретност.

Така че Армадильо се видя принуден да приеме втория план, който според него далеч не беше така оперативен и сигурен като първия. Още щом залови краля в Свещеното пространство, той запечата устата му с лепенка и му постави инжекция, която след пет секунди го упои. Указанията бяха да не го нараняват, монархът трябваше да пристигне в манастира жив, за да могат да измъкнат от него необходимите сведения за разтълкуване на посланията на статуята.

— Внимавайте, кралят разбира от бойни изкуства и може да се защитава. И ви предупреждавам: ако падне и косъм от главата му, скъпо ще си платите — бе казал Специалиста.

Текс Армадильо започваше да губи търпение, но сега: нямаше време да предъвква недоволството от шефа си.

Четиримата разбойници бяха изплашени и неспокойни, което обаче не им попречи да отмъкнат няколко златни свещника и кандила.

Тъкмо се подготвяха да отлепят с ножовете си листата позлата от стените, когато американецът им изкрещя заповедите си.

Двама от тях вдигнаха безжизненото тяло на краля за мишниците и глезените, докато другите откъртваха тежката златна статуя от черния каменен пиедестал, където бе стояла в продължение на осемнайсет века. В залата все още кънтеше ехото от песнопенията и странните звуци на дракона. Текс Армадильо нямаше време да спре, за да го огледа, но предположи, че става дума за някакъв музикален инструмент. Не вярваше, че ще може да предсказва бъдещето, това беше измама за невежи, но всъщност това не го интересуваше: самата фигура имаше несметна стойност. Колко ли щеше да спечели Специалиста от тази мисия? Много милиони долари със сигурност. А на него колко му се падаха? Дребен бакшиш в сравнение с огромната сума, беснееше той.

Двама от сините злодеи промушиха няколко конски ремъка под статуята и с мъка я повдигнаха. Тогава Армадильо разбра защо Специалиста бе настоял да вземе със себе си четирима разбойници. Сега имаше нужда и от онези, които бяха станали жертва на капаните в двореца.

Макар да знаеха вече откъде да минат и как да избегнат много от препятствията, връщането не се оказа по-лесно, защото носеха краля и статуята, а това затрудняваше движенията им. Скоро обаче Текс забеляза, че по обратния път клопките не се задействат. Това го успокои, но той не се разбърза и продължи да бъде нащрек, защото се боеше, че палатът крие и други неприятни изненади. Все пак стигнаха до Последната порта без спънки. Когато прекрачиха прага, видяха на земята телата на двамата кралски пазачи така, както ги бяха оставили. Никой не забеляза, че един от младите войници все още дишаше.

С помощта на GPS-а престъпниците преодоляха лабиринта от стаи с по няколко врати и най-сетне се добраха до сенчестата градина на двореца, където ги чакаше останалата част от шайката. Бяха пленили Джудит Кински. Както им беше заповядано, нея не биваше да приспиват с инжекция, както краля, нито да ѝ посягат. Разбойниците, които никога не я бяха виждали, не разбираха защо ще я водят с тях, но Текс Армадильо не им даде обяснения.

Бяха откраднали от двореца една камионетка, която сега стоеше на улицата до конете на бандитите. Текс Армадильо се постара да не

срещне погледа на Джудит Кински, която изглеждаше доста спокойна за дадените обстоятелства, и направи знак на хората си да я качат на автомобила заедно с краля и статуята и да ги покрият с платнище. Тъй като никой друг не умееше да шофира, той самият се настани зад волана, а до него седнаха главатарят и един от сините разбойници. Когато камионетката се понесе по тесния път между хълмовете, останалите се разпръснаха. Щяха да се срещнат по-късно на определено място в Гората на тигрите, според инструкциите на Специалиста, а оттам да поемат към Чънтан дзун.

Както беше предвидено автомобилът трябваше да спре на излизане от Тункхала, където генерал Мияр Кунлун бе поставил патрул да наблюдава пътя. Да извадят тримата пазачи от строя и да облекат униформите им беше като детска игра за Текс Армадильо и бандитите. Камионетката носеше емблемите на кралския двор, така че успяха да преминат безпрепятствено останалите постове и да стигнат до Гората на тигрите.

В миналото безкрайният лес бил ловно поле за владетелите, но от няколко века никой вече не се занимаваше с този жесток спорт. Обширната местност се бе превърнала в природен резерват, където изобилстваха най-редките растителни и животински видове в Забраненото кралство. Пролетно време тигриците идваха тук, за да родят рожбите си. Неповторимият климат на страната, който според сезоните варираше между умерената тропическа влага и зимния високопланински мраз, даваше, живот на невероятна флора и фауна, истински рай за еколозите. Красотата на това място с хилядолетните му дървета и бистри потоци, с орхидеите, рододендроните и пъстроцветните птици, не направиха никакво впечатление на Текс Армадильо и злосторниците — за тях беше важно само от едно: да не привлекат вниманието на тигрите и да се махнат час по-скоро оттам.

Американецът развърза Джудит Кински.

— Какво правите! — извика заплашително главатарят на разбойниците.

— Не може да избяга, къде ще иде? — отвърна Текс вместо обяснение.

Без да продума, жената разтърка китките и глезените си, където въжетата бяха оставили червени следи. Очите ѝ изучаваха околността, следваха всяко движение на похитителите и неизменно се връщаха

върху Текс Армадильо, който все така се стремеше да гледа встрани, сякаш се боеше да срещне погледа ѝ. Без да поиска разрешение, Джудит се приближи до краля и много внимателно, за да не му причини болка, полека-лека отстрани лепенката, запечатала устните му. Наведе се над него и сложи ухо на гърдите му.

— Ефектът от инжекцията скоро ще премине — обади се Армадильо.

— Не му слагайте друга, сърцето му може да не издържи — каза тя с тон, който не приличаше на молба, а по-скоро на заповед, вперила кафявите си зеници в Текс Армадильо.

— Няма да е нужно. Освен това ще се наложи да язди, така че е по-добре да се свести — допълни той и ѝ обърна гръб.

Когато първите лъчи на слънцето пронизаха мрака, светлината нахлу златиста, като гъст мед, и пробуди шумния хор от маймуни и птици. Нощната роса се изпаряваше от земята и забулваше пейзажа с жълтеникава омара, в която чезнеха върхарите на гигантските дървета. Двойка мечки панда се люлееше на клоните над главите им. Когато най-сетне бандата на Скорпиона се събра, вече се развиделяваше. Армадильо едва изчака да просветне достатъчно и започна да снима статуята с фотоапарат „Полароид“, после нареди да я увият в платнището от камионетката и да я овържат с въжета.

Налагаше се да изоставят автомобила и да продължат на кон нагоре по почти непроходима планинска пътека, неизползвана от никого, откакто земетресението бе променило местната топография и Чънтан дзун, както и други манастири в околността, запустял. Сините воини прекарваха живота си на кон и бяха свикнали с всякакви терени, така че вероятно бяха единствените, които можеха да стигнат до там. Те познаваха добре планината и знаеха, че след като получат обещаните пари и оръжие, ще успеят да се доберат до северна Индия за три-четири дни. Текс Армадильо от своя страна разчиташе на хеликоптера, който трябваше да го вземе от манастира заедно с плячката.

Кралят бе дошъл на себе си, но ефектът от опиата още не бе преминал: той се чувстваше объркан и замаян и не помнеше какво се е случило. Джудит Кински му помогна да седне и му обясни, че са били отвлечени и че бандитите са откраднали Златния дракон. Тя извади малка манерка от чантата си, която като по чудо не се бе загубила по

време на премеждието, и го накара да изпие глътка уиски. Напитката го оживи и монархът успя да се изправи.

— Какво означава всичко това! — избухна той властно, както никога и на никого не бе говорил.

Като видя, че настаняват статуята върху метална платформа с колела, в която се канеха да впрегнат няколко коня, кралят осъзна размера на нещастieto.

— Това е светотатство. Златният дракон е символът на нашата страна. Древно проклятие грози всеки, който оскверни статуята — предупреди ги той.

Главатарят на разбойниците вдигна ръка да го зашлеви, но американецът го блъсна настрана.

— Млъкнете и се подчинявайте, ако не искате още неприятности — заповяда той на монарха.

— Пуснете госпожица Кински, тя е чужденка, няма нищо общо с тази работа — отвърна твърдо владетелят.

— Нали ме чухте? Млъкнете или тя ще заплати последствията, ясно ли е? — предупреди го Армадильо.

Джудит Кински хвана кралят под ръка и го помоли шепнешком да не се противи — за момента нищо не можеше да направи, по-добре беше да се изчака сгоден случай за действие.

— Хайде, да не губим повече време — нареди главатарят на бандитите.

— Кралят още не е в състояние да язди — каза Джудит Кински, като го гледаше как се олюлява като пиян.

— Ще язди с един от моите хора, докато се съвземе — реши американецът.

Текс Армадильо закарва камионетката до един валог в който тя почти се скри, покриха я с клони и малко след това поеа в индийска нишка нагоре. Денят беше ясен, но върховете на Хималаите се губеха сред гъсти облаци. Непрекъснато се изкачваха, прекосиха област с почти тропическа гора от банани, рододендрони, магнолии, хибискус и много други растения. На определена височина пейзажът рязко се променяше, гората изчезваше и започваха шеметните планински оврази, пресичани тук-там от сипеи или водни струи, които покриваха терена с хлъзгава кал. Изкачването криеше опасности, но американецът разчиташе на опита на сините мъже и на

изключителната сила на бойните им коне. Навлезеха ли веднъж в планината, нямаше как да бъдат настигнати, защото никой не знаеше къде се намират, а имаха и голяма преднина.

Текс Армадильо не подозираше, че докато той ръководеше кражбата на статуята в двореца, пещерата на разбойниците беше опустошена, а обитателите ѝ — завързани един за друг по двама и оставени без храна и вода, примрели от страх, че всеки миг могат да послужат за вечеря на някой тигър. Пленниците извадиха късмет, защото преди да дойдат зверовете, твърде многобройни по тия места, се появи отряд от кралската войска. Пема бе посочила къде лагерува Сектата на Скорпиона.

Девојката бе успяла да стигне заедно с другарките си до един селски път, където някакъв селянин, тръгнал с конската си каручка със зеленчуци за пазара, най-сетне ги бе открил в пълно изтощение. Отначало той ги бе взел за монахини, заради остриганите глави, ала му направи впечатление, че всичките, освен една, бяха облечени като за празник. Човекът нямаше достъп до вестници, нито до телевизията, но, както всички жители на кралството, бе чул по радиото за отвличането на шестте момичета. Тъй като не бе виждал снимките им, не можеше да ги познае, но един поглед му стигаше, за да разбере, че тези деца са изпаднали в беда. Пема застана по средата на пътя с разперени ръце, застави го да спре и с няколко думи му обясни положението.

— Кралят е в опасност, трябва незабавно да повикам помощ — каза тя.

Селянинът обърна каруцата и ги откара в галоп до родната си махала. Там намери телефон и докато Пема се опитваше да се свърже с властите, жените от селото се грижеха за другарките ѝ. Веднъж озовали се на сигурно място, девојките, проявили такава голяма храброст през последните ужасни дни, рухнаха и избухнаха в сълзи и молби да бъдат върнати час по-скоро при семействата им. Пема обаче мислеше за Дил Бахадур и за краля.

Генерал Мияр Кунлун грабна телефона още щом го уведомиха за случилото се и разговаря лично с Пема. Тя повтори всичко, каквото знаеше, но се въздържа да спомене за Златния дракон първо, защото не

беше сигурна, че разбойниците са го откраднали, и второ, защото инстинктивно си даваше сметка, че ако това е станало, не е нужно да се съобщава на народа. Статуята възпламваше душата на нацията. Не беше редно да разпространява вест, която можеше да се окаже невярна, реши момичето.

Мияр Кунлун разпореда на най-близките постове да приберат девойките от селото и да ги доведат в столицата. Той самият отиде до средата на пътя, за да ги посрещне, заедно Уанджи и Кейт Колд. Като видя баща си, Пема скочи от джипа, в който пътуваха, и изтича да го прегърне. Горкият човек хлипаше като малко дете.

— Какво са ти направили? — питаше водачът, оглеждайки дъщеря си от всички страни.

— Нищо, татко, не са ми направили нищо, кълна се, сега най-важното е да спасим краля, грози го смъртна опасност.

— Това е работа на войската, а не твоя. Ти се връщаш с мене вкъщи!

— Не мога, татко. Моят дълг е да отида в Чънтан дзун!

— Защо?

— Защото обещах на Дил Бахадур — отвърна тя и цялата пламна.

Мияр Кунлун прониза девойката с лисичия си поглед и изглежда предположи нещо по зачервените ѝ страни и разтрепераните устни, защото се поклони дълбок на преводача, съединил ръце пред лицето си.

— Може би почитаемият Уанджи ще позволи на смелата си дъщеря да придружи моя скромна милост. Мисля, че войниците ми ще се грижат добре за нея — помоли той.

Екскурзоводът разбра, че въпреки поклона и любезния тон, генералът нямаше да приеме отказ. Налагаше се да разреши на Пема да замине и да се моли на небето да се върне жива и здрава.

Добрата вест, че девойките са се измъкнали от ръцете на похитителите разтърси страната. В Забраненото кралство новините се разпространяваха от уста на уста с такава скорост, че когато четири от момичетата се появиха по телевизията да разкажат за преживяната си, покрили главите си с копринени шалове, вече всички бяха научили. Хората излязоха на улицата да празнуват и се завтекоха към храмовете

с благодарствени дарове. Молитвените колела и знамена въздигаха до небесата неудържимата радост на народа.

Само Кейт Колд нямаше какво да празнува, напротив беше на ръба на нервната криза, защото Надя и Александър все още не се бяха появили. Сега тя препускаше към Чънтан дзун заедно с Пема и Мияр Кунлун, начело на отряд войници, по криволичеща към върховете пътека. Пема бе разказала и на двамата какво бе чула от устата на разбойниците за Златния дракон. Генералът потвърди подозренията ѝ.

— Един от пазачите при Последната порта е останал жив и видял как отнасят нашия обичан крал и Дракона. Това следва да остане в тайна, Пема. Добре направи, че не го спомена по телефона. Статуята струва цяло състояние, но не мога да си обясня защо са похитили и краля... — каза той.

— Учителят Тенсинг, неговият ученик и двамата чуждестранни младежи се отправиха към светата обител. Те имат голяма преднина. Навярно ще ни изпреварят — уведоми го Пема.

— Мисля, че не е било много разумно, Пема. Ако нещо се случи с принц Дил Бахадур, кой ще заеме трона...? — въздъхна генералът.

— Принцът ли? Какъв принц? — прекъсна го девойката.

— Дил Бахадур е принцът-престолонаследник, ти не знаеше ли, момиче?

— Никой не ми е казал. Във всеки случай на принца нищо няма да му се случи — увери го тя, но веднага си даде сметка, че не е възпитано да се говори така, и се поправи: — Искам да кажа, че навярно кармата на почитаемия принц е да спаси нашия обичан владетел и да остане невредим...

— Може би... — съгласи се генералът загрижен.

— Защо не изпратите самолети в манастира? — изсумтя Кейт: тази война, която се водеше от гърба на коня, сякаш са се върнали с няколко века назад, я изкарваше от търпение.

— Няма къде да се приземят. Един хеликоптер вероятно би могъл и да успее, но се изисква много опитен пилот, защото ще трябва да навлезе във фуния със силни въздушни течения — отговори генералът.

— Почитаемият генерал ще се съгласи с мен може би, че не е излишно да се опита... — примоли се Пема блеснали от сълзи очи.

— Има само един пилот, способен да го стори. Той е от Непал и е герой — същият, който преди няколко години се изкачи с хеликоптер на Еверест, за да спаси неколцина алпинисти.

— Спомням си случая, човекът е много известен, интервюирахме го за „Интернешънъл джеографик“ оживи се Кейт.

— Може би ще успеем да се свържем с него и да го доведем в следващите часове — каза генералът.

Мияр Кунлун не подозираше, че доста преди това същият пилот е бил нает от Специалиста и точно в този ден летеше от Непал към върховете на Забраненото кралство.

Колоната, съставена от Тенсинг, Дил Бахадур, Александър, Надя с Бороба на рамото и десетимата бойци йети се приближи към склона, на който стърчаха древните руини на Чънтан дзун. Йетите ръмжаха от възбуда, блъскаха се и приятелски се хапеха един друг, предвкушвайки удоволствието от близката битка. От дълги години чакаха случай като този, за да се позабавляват по-сериозно. Тенсинг трябваше да спира час по час, за да ги успокоява.

— Учителю, мисля, че най-сетне си спомних къде съм чувал преди езика на Йетите: в четирите манастира, където ми показаха шифъра на Златния дракон — прошепна Дил Бахадур на Тенсинг.

— Моят ученик навярно не е забравил какво му казах, когато отидохме в Долината на Снежния човек. Че за посещението ни там има важна причина — отвърна ламата със същия тон.

— Било е свързано с езика на йетите?

— Може би... — усмихна се Тенсинг.

Гледката беше главозамайваща. Бяха заобиколени от невероятна красота: снежни върхове, високи зъбери, водопади, шеметни пропасти и ледени проходи по склоновете. Това зрелище накара Александър Колд да осъзнае защо жителите на Забраненото кралство вярваха, че най-високият връх в страната им, на седем хиляди метра над морското равнище, е обитаван от богове. Младият американец почувства, че се изпълва отвътре със светлина и кристален въздух, че нещо в съзнанието му се разтваря, променя се с всяка измината минута, съзрява и расте. Помисли си колко ще тъгува за тази страна, когато се върне в зле наречената цивилизация.

Тенсинг прекъсна размишленията на Алекс, за да му обясни, че укрепените манастири дзун, които съществували само в Бутан и в Кралството на Златния дракон, били съчетание между монашеска обител и военна казарма. Издигали ги за защита на околните поселища на места, където се сливали реки, или в долините. Строели ги без чертежи и гвоздеи, винаги по един и същи модел. Кралският дворец в Тункхала бил първоначално един от тези дзун, докато нуждите на управата не наложили разширението и осъвременяването му, при което го превърнали в лабиринт от хиляда помещения.

Чънтан дзун беше изключение. Склонът, върху който бе кацнал, беше толкова стръмен, че човек трудно можеше да си представи как са били донесени материалите за построяването на сградата, устояла в продължение на векове на зимни виелици и лавини, преди да бъде срината от земетресението. Имало тясна стъпаловидна пътека, изсечена в скалите, но тя рядко се използвала, защото монасите почти не поддържали връзка с външния свят. Пътят на практика прекосяваше планината и бе снабден с крехки дървени и въжени мостчета, увиснали над пропастите. Сега те бяха в плачевно състояние с полуизгнили греди и изпокъсани въжета, тъй като никой не бе минавал оттук след природното бедствие, но Тенсинг и неговата дружина не се спряха да обмислят опасностите, защото нямаха избор. Освен това йетите вървяха съвсем уверено — явно се бяха отбивали насам при кратките си набези извън долината в търсене на храна. Когато видяха човешките останки на дъното на една пропаст, всички разбраха, че Текс Армадильо и съучастниците му са ги изпреварили.

— Мостът не е издържал и този човек е паднал — посочи го Александър.

— Има следи от кон. Навярно тук са слезли, освободили са животните и са продължили пеш, носейки статуята — отбеляза Дил Бахадур.

— Чудя се как са стигнали дотук конете. Трябва да са като кози — каза Александър.

— Може би са тибетски бойни коне: те са издръжливи и чевръсти, обучени са да се катерят, поради което са: особено ценни. Стопаните им вероятно са имали основателна причина, за да ги изоставят — предположи Дол Бахадур.

— Хайде да минаваме — прекъсна ги Надя.

— Щом бандитите са успели, влачейки тежкия Златен дракон, ще успеем и ние — съгласи се Дил Бахадур.

— Това може да е отслабило още повече моста. Не би било зле да го изпробваме, преди да стъпим на него — реши Тенсинг.

Пропастта не беше много широка, но не беше и достатъчно тясна, за да използват тоягите-бастуни на Тенсинг и принца. Надя предложи да завържат Бороба с едно въже и да я пуснат да опита моста, но маймунката беше твърде лека и нямаше гаранция, че ако тя мине, и останалите ще го преодолеят. Дил Бахадур огледа терена и видя, че за щастие от другата страна стърчеше дебел корен. Александър завърза за края на въжето си една стрела, принцът я изстреля с обичайната си точност и я заби здраво в корена. Александър омота другото въже около кръста си и, подкрепян от Тенсинг, бавно пристъпи по моста, опипвайки внимателно всяка дъска, преди да се отпусне с цялата си тежест.

Ако мостът поддадеше, първото въже щеше да го задържи, макар и за кратко. Не знаеха дали стрелата ще устои, но в такъв случай второто въже щеше да предотврати падането му в бездната. Тогава най-важното щеше да бъде да не се сплеска като насекомо в страничните отвесни скатове. Момчето се надяваше, че опитът на катерач ще му помогне.

Стъпка по стъпка Александър напредваше. Беше стигнал до средата на моста, когато две греди се счупиха и той се подхлъзна. Викът на Надя прокънтя между скалите и ехото го върна. В продължение на няколко безкрайни минути никой не помръдна, докато мостът престана да се люлее и момчето успя да възстанови равновесието си. Много бавно, Александър извади увисналия си между изгнилите греди крак, после се отдръпна назад, придържан от първото въже, докато накрая успя да се изправи. Тъкмо преценяваше дали да продължи или да се върне, когато доловиха особен звук, сякаш земята тътнеше. Първата им мисъл беше за земен трус — често срещано явление по тези места, — но в същия момент забелязаха, че от върха на планината се търкалят камъни и сняг. Викът на Надя бе предизвикал лавина.

Приятелите и Йетите гледаха безпомощно как смъртоносната каменна река се изсипва върху Александър и крехкия мост. Не можеха да предприемат нищо: нито да отстъпят, нито да продължат.

Тенсинг и Дил Бахадур автоматично се съсредоточиха, за да изпратят енергия на момчето. При други обстоятелства монахът щеше да се опита да докаже, че е наистина тулку — превъплъщение на велик лама — и да повлияе на природните стихии. В мигове на върховна необходимост някои тулку бяха способни да възпират вятъра, да отклоняват бури, да предотвратяват наводнения в дъждовни периоди и да осушават поледици, но на Тенсинг никога не му се бе налагало да го прави. Подобно нещо не можеше да се практикува, като астралните пътувания. В настоящия случай беше късно да опитва да промени посоката на лавината и да спаси младия американец. Тенсинг напрегна цялата си мисловна мощ, за да му предаде огромната сила на тялото си.

Александър чу тътена на лавината от камъни и видя снежния облак, който се надигна и го заслепи. Разбра, че умира и вълната от адреналин, го разтърси като електричество, изтри всяка мисъл от съзнанието му и го изостави на волята на инстинктите. Той усети прилив на нечовешка енергия и в една хилядна част от секундата тялото му доби образа на черния амазонски ягуар. Със страховит рев и великолепен скок животното се озова на отсрещния бряг на урвата и се приземи на четирите си котешки лапи, докато зад гърба му канарите продължаваха да падат с трясък.

Снежният прах и пръстта, вдигнати от лавината, попречиха на дружината да разбере, че Алекс се бе спасил като по чудо. Никой, освен Надя, не видя момчето, преди свлачището да се слегне. В мига на смъртта, когато помисли, че Александър е загубен, тя реагира по същия начин, усети същия прилив на мощна енергия, същото фантастично преобразяване. Бороба остана захвърлена на земята, докато Надя се издигаше, превърнала се в бяла орлица. И от висотата на изящия си полет тя съзря черния ягуар, вкопчил нокти в твърдата скала.

Щом премина непосредствената опасност, Александър прие обичайния си образ. Единствената следа от невероятното преживяване бяха окървавените му пръсти и изражението на лицето му — свирепо озъбени и напрегнати устни. Долови и полепналата по кожата му силна миризма на ягуара, миризма на кръвожаден звяр.

Лавината отнесе част от тесния път и разруши повечето дървени греди на моста, но старите въжета, както и тези на Александър,

останаха невредими. Младежът ги закрепи здраво на единия бряг, а Тенсинг — на другия, и така всички успяха да преминат на отсрещната страна. Ловките като примати йети бяха свикнали с подобни терени и се справиха без никакви затруднения, увиснали на едното въже. Дил Бахадур помисли, че след като преди си бе служил с прът, сега можеше да прибегне до хлабавото въже, както умело го бе направил неговият учител. Този път не стана нужда Тенсинг да пренася Надя, а само Бороба, защото бялата орлица продължаваше да кръжи над главите им. Александър го запита защо Надя не бе успяла да се превърне в своето животно-тотем, когато си бе счупила рамото и е трябвало да изпрати мислена проекция за помощ. Ламата му обясни, че болката и изтощението я бяха задържали в собствения ѝ физически образ.

Именно птицата им извести, че на няколко метра по-нататък, след една извивка на планината, се издигаше Чънтан дзун. Завързаните отпред коне издаваха присъствието на престъпниците, но не се виждаше никаква стража: явно не очакваха гости.

Тенсинг прие телепатичното послание на орлицата и събра хората си, за да обмислят най-добрия начин за действие. Йетите не разбираха нищо от стратегия, за тях битката означаваше да се изправят пред врага, размахвайки боздугани и крещейки като демони, което също можеше да се окаже ефикасно, ако не ги посрещнеха със залп от куршуми. Най-напред следваше да проверят точно колко мъже има в манастира и как бяха разставени, с какви оръжия разполагаха, къде държаха краля и Златния дракон.

Изведнъж Надя се присъедини към тях най-естествено, сякаш никога не бе летяла като птица. Никой не каза нищо.

— Ако моят почитаем учител разреши, аз ще от пръв — пожела Дил Бахадур.

— Това едва ли е най-доброто. Ти си бъдещият крал. Ако нещо се случи на баща ти, народът разчита на теб — отвърна ламата.

— Ако почитаемият учител разреши, аз мога да бъда първи — каза Александър.

— Ако почитаемият учител разреши, мисля, че е най-добре аз да тръгна първа, защото умея да ставам невидима — намеси се Надя.

— Дума да не става! — извика Александър.

— Защо? Нямах ли ми доверие, Ягуар?

— Много е опасно.

— Колкото е опасно за мен, толкова и за теб.

— Може би момичето орлица има право. Всеки предлага онова, на което е способен. В този случай е много подходящо да бъдеш невидим. Ти, Александър, имаш сърце на черен ягуар и ще се наложи да се биеш рамо до рамо с Дил Бахадур. Йетите ще дойдат с мен. Боя се, че съм единственият тук, който умее да се разбира с тях и да ги озаптява. Щом усетят, че враговете са наблизко, те ще обезумеят — продължи Тенсинг.

— Ето тук щеше да ни помогне модерната технология! Едно уоки-токи щеше да ни бъде от огромна полза. Как ще се свържем с Орлица, за да разберем, че можем да тръгваме? — запита Александър.

— Навярно по същия начин, по който се свързваме сега... — отвърна Тенсинг и Алекс се разсмя, защото осъзна, че от доста време разменяха мисли, без да произнесат нито дума.

— Гледай да не се поддаваш на страха, Надя, това смущава мислите. Действай без колебание, това улеснява възприятията. Съсредоточи се в един-единствен образ — посъветва я принцът.

— Не се притеснявай, телепатията е като да говориш със сърцето — успокои го тя.

— Може би единственото ни предимство е изненадата — отбеляза ламата.

— Ако почитаемият учител ми позволи, бих му направил следното предложение: когато се обръщате към йетите, може би няма да е зле да им говорите по-направо — пошегува се Александър, подражавайки на учтивия начин за разговор в Забраненото кралство.

— Мисля, че младият чужденец би трябвало да има малко повече доверие в моя учител — намеси се Дил Бахадур, докато опитваше доколко е натегнат лъка му и броеше стрелите си.

— Наслука — сбогува се Надя и леко докосна с устни бузата на Александър.

Освободи се от Бороба, която увисна на врата на Александър и го хвана здраво за ушите, както правеше, когато стопанката ѝ отсъстваше.

В този миг някакъв звук, подобен на този от лавината преди малко, ги закова по местата им. Само йетите разбраха тутакси, че става дума за нещо различно, нещо ужасяващо, каквото никога досега не бяха чували. Те се проснаха на земята разтреперани, закриха глави с

ръце, забравили за боздуганите си, и свирепите зверове се превърнаха в скимтящи от страх животинки.

— Това май е хеликоптер — каза Александър и се размахва да се прикрият зад камъните и планинските сенки, за да не бъдат забелязани отгоре.

— Какво е това? — попита принцът.

— Нещо подобно на самолет. А самолетът е нещо като хвърчило с мотор — отговори американецът изумен, че в ХХІ век все още има хора, които живеят като през Средновековието.

— Знам какво е самолет, виждам ги всяка седмица да минават по посока на Тункхала — каза Дил Бахадур, без да се засяга от тона на новия си приятел.

От другата страна на сградата в небето се появи метална машина. Тенсинг се опита да успокои йетите, но в мозъците на тези същества не се побираше мисълта за летящ уред.

— Това е птица, която изпълнява заповеди. Не бива да се боим от нея, ние сме по-свирепи — каза им накрая ламата, преценявайки, че това вече ще могат да го разберат.

— Следователно има място за кацане. Сега разбирам защо са си направили труда да дойдат чак дотук и как смятат да се измъкнат от страната заедно със статуята — заключи Александър.

— Да ги нападнем, преди да са избягали, ако само почитаем учител смята за подходящо — предложи принцът.

Тенсинг направи знак, че трябва да изчакат. Измина на близо час, докато машината кацне. От мястото, където се намираха, нямаха възможност да следят маневрата, но предположиха, че е много сложна, след като самолетът правеше опит след опит да се приземи, после отново се издигаше, кръжеше и се спускаше, докато най-сетне тътенът на мотора заглъхна. Изконната тишина сред тези върхове бе нарушена от човешки говор наблизко и те предположиха, че това сигурно са разбойниците. Когато и гласовете стихнаха, Тенсинг реши, че е вре да се приближат.

Надя се съсредоточи, за да стане прозрачна във въздуха, и се отпрати към манастира. Александър трепереше целият заради нея, а сърцето му биеше толкова силно, че той се уплаши да не би враговете му на три метра по-нататък да го чуят.

18

БИТКАТА

В манастира Чънтан дзун се прилагаше последната част от плана на Специалиста. Когато хеликоптерът кацна на покритата със снет малка площадка, оформена отколе от лавина, бе посрещнат с възторг, защото това бе истински подвиг. Според указанията на шефа си, Текс Армадильо бе обозначил точката за кацане с червен кръст, очертан с ягодов прах за разтворима напитка. От въздуха кръстът изглеждаше не по-голям от двацет и петцентовата монета, но от по-близо белегът ставаше съвършено ясен. Освен ограничения размер на мястото за приземяване, което налагаше ловки маневри, за да не се удари витлото в скалите, летецът трябваше да преодолее въздушните течения. Околните върхове образуваха нещо подобно на фуния, в която вятърът се въртеше като мелница.

Пилотът беше герой от Военновъздушните сили на Непал, човек доказал своята храброст и неподкупност, комуто бяха предложили цяло състояние, за да прибере „една пратка“ и двама души от това място. Той нямаше представа какъв е товара, а и не изпитваше особено любопитство да разбере, достатъчно му бе да знае, че не става дума за наркотици, нито за оръжия. Агентът, който го бе наел, се бе представил като член на международен екип от учени, дошли да вземат скални проби от района. Двете лица и „пратката“ трябваше да бъдат превозени от Чънтан дзун до неизвестен адрес в северна Индия, където летецът щеше да получи втората част от парите си.

Видът на мъжете, които му помогнаха да слезе от хеликоптера, не му се понрави. Това не бяха чуждестранни учени, както очакваше, а някакви номади със синкава кожа и отблъскващо изражение, с половин дузина ножове с различна форма и размери на пояса. Зад тях се появи американец с небесносини, студени като ледник, очи, който го поздрави с добре дошъл и го покани да изпие чаша кафе в манастира, докато другите натоварят „пратката“ в хеликоптера: тежък пакет с особена форма, увит в брезент и здраво овързан с въжета, който

неколцината мъже едва успяваха да повдигнат. Пилотът предположи, че това са скалните мостри.

Американецът го преведе през няколко напълно разрушени зали. Таваните едва се държаха, по-голямата част от стените бяха срутени, подът беше нагънат от земетресението и от корените, поникнали през годините забвение. От пукнатините стърчеше суха и твърда трева. Навсякъде се виждаха животински изпражнения, по всяка вероятност от тигри и диви кози. Чужденецът обясни на непалеца, че бързината да се спасят от бедствието, монасите бойци, населявали манастира, захвърлили някои оръжия, сечива и предмети на изкуството. Вятърът и следващите земни трусове повалили свещените статуи, които сега бяха пръснати по пода на парчета. През развалините се вървеше трудно и когато пилотът понечи да се отклони, американецът го хвана за ръка и любезно, но твърдо го отведе до мястото, където бяха импровизирали малък кухненски кът с разтворимо кафе, кондензирано мляко и бисквити.

Героят от Непал зърна групата мъже със синка черна кожа, но не видя слабичкото момиче, със златисто лице, което мина съвсем близо, плъзгайки се като сянка сред руините на древната обител. Запита се кои ли са тези подозрителни типове с чалми и туники и каква връзка имаха те с предполагаемите учени, които го бяха наели. Не му харесваше обратата, който бе взела работата, започваше да подозира, че не е дотам законна и чиста, как то го бяха уверявали.

— Трябва да тръгнем бързо, защото след четири следобед вятърът се усилва — предупреди пилотът.

— Няма да се бавим много. Не мърдайте оттук, моля ви. Опасно е, сградата е на път да се срути — каза Текс Армадильо и го остави с чаша в ръка, под надзора на мъжете с кинжалите.

В противоположния край на манастира, след безкрайна поредица от зали в развалини, кралят и Джудит Кински стояха сами, незавързани и без лепенки на устата, защото, както бе казал Текс Армадильо, беше невъзможно да избягат: отдалечеността на манастира го изключваше, а и Сектата на Скорпиона бдеше. Надя обикаляше и броеше бандитите. Тя забеляза, че външните каменни стени са не по-малко порутени от вътрешните, че снегът се трупа на купчини в ъглите и че следите от

диви животни са съвсем пресни: сигурно леговищата им бяха тук, но човешкото присъствие ги бе прокудило. „Говорейки със сърцето“, тя предаде на Тенсинг наблюденията си. Когато надникна в помещението, където се намираха кралят и Джудит Кински, момичето уведоми ламата, че двамата са живи и тогава той реши, че е време за атака.

Текс Армадильо бе инжектирал на краля друг опиат, за да намали съпротивителните му сили и да потисне волята му, но монархът умееше да владее тялото и съзнанието си, благодарение на което бе успял да запази мрачно мълчание по време на разпита. Армадильо беше бесен. Не можеше да сметне мисията си за приключена, преди да е научил шифъра на Златния дракон — такава беше уговорката с клиента. Знаеше, че статуята „пее“ но тези звуци щяха да бъдат безполезни за Колекционера, ако той не притежаваше ключа за тяхното тълкуване. Предвид недостатъчния ефект на наркотиците, заплахите и ударите, американецът предупреди своя пленник, че ако не му разкрие тайната си, ще подложи Джудит Кински на мъчения и дори ще я убие, ако се наложи, а тогава смъртта ѝ щеше да тежи на съвестта и на кармата на краля. Но точно, когато се канеше да започне, пристигна хеликоптерът.

— Дълбоко съжалявам, че заради мен изпаднахте в подобно положение, Джудит — обади се кралят, омаломощен от дрогата.

— Вината не е ваша — успокои го тя, но на него му се стори, че е наистина уплашена.

— Не мога да позволя да ви наранят, но и нямам вяра на тези злодеи. Мисля, че дори да им издам шифъра, те ще ни убият.

— Откровено казано повече се боя от изтезанията, отколкото от смъртта, Ваше Величество.

— Името ми е Дорджи. Никой не ме е наричал така от много години, откакто почина съпругата ми — прошепна той.

— Дорджи... Какво означава това?

— Означава лъч или истинска светлина. Лъчът символизира просветленото съзнание, макар че аз далеч не съм постигнал подобно състояние.

— Според мен заслужавате името си, Дорджи. Не познавам друго като вас. Вие сте лишен от всякаква суетност, макар да сте най-могъщият човек в страната — каза тя.

— Джудит, навярно няма да имам друга възможност да ви кажа, че преди тези трагични събития, аз много размишлявах дали да не ви предложа да споделите с мен мисията ми да се грижа за моя народ...

— Какво точно искате да кажете?

— Смятах да ви помоля да станете кралица на нашата скромна страна.

— С други думи да се омъжа за вас...

— Разбирам колко абсурдно е да говорим за това сега, когато сме на прага на смъртта, но такива бяха намеренията ми. Разсъждавах много по въпроса. Имам чувството, че ние с вас сме предопределени да сътворим нещо заедно. Не зная какво, но усещам, че кармата ни е такава. Няма да успеем да го направим в този живот, но може би ще стане при следващо прераждане — каза кралят, без да се осмели да я докосне.

— Друг живот? Кога?

— След сто или след хиляда години, няма значение, така или иначе духът има само един живот. За разлика от него животът на тялото отминава като мимолетен сън и е чиста илюзия — отвърна кралят.

Джудит му обърна гръб и впери поглед в стената, така че кралят да не вижда лицето ѝ. Монархът предположи, че е смутена, като самия него.

— Вие не ме познавате, нямате представа каква съм — прошепна най-накрая чужденката.

— Не съм в състояние да проникна в съзнанието ви и да разчета аурата ви, както бих искал, Джудит, но мога да оценя бистрия ви ум, широката култура, уважението ви към природата...

— Но не можете да надникнете вътре в мен!

— Вътре във вас може да има само красота и преданост — увери я владетелят.

— Надписът на медальона предполага, че промяната е възможна. Вие наистина ли вярвате в това, Дорджи? Нима всеки от нас подлежи на пълно преобразяване? — попита Джудит и се обърна да го погледне в очите.

— Има само едно сигурно нещо на този свят, Джудит: че всичко непрестанно се променя. Промяната е неизбежна, защото всичко е временно. На нас, хората, обаче, ни коства много да променим

същността си, да достигнем по-висша степен на съзнанието. Ние будистите вярваме, че сме способни да се променим по собствена воля, ако сме убедени в определена истина, но никой не може да ни застави да го сторим. Точно това се е случило на Сиддхартха Гаутама — разглезеният принц, който, като видял нищетата по света, се превърнал в Буда — отвърна кралят.

— Мисля, че човек много трудно се променя... Защо имате доверие в мен?

— Вярвам ви до такава степен, Джудит, че съм готов да ви разкрия шифъра на Златния дракон. Мисълта че ще страдате и то по моя вина ми е непоносима. Не аз трябва да решавам колко страдания можете да понесете, а самата вие. Затова е редно тайната на владетелите на моята страна да бъде във ваши ръце. Предайте я на тези злодеи и я разменете срещу живота си, само го направете след моята смърт, моля ви — промълви кралят.

— Няма да посмеят да ви убият! — възкликна тя.

— Няма и да им се отдаде, Джудит. Аз сам ще сложа край на живота си, защото не желая смъртта ми да тежи на чужда съвест. Моето време тук е изтекло. Не се безпокойте, няма да е насилствено, просто ще престана да дишам — обясни ѝ монархът.

— Слушайте внимателно, ще ви кажа шифъра, Джудит, а вие го запомнете — каза кралят. — Когато ви попитат, обяснете че Златният дракон издава седем звука. Всяко съчетание от четири звука представлява една от осемстотин и четирийсетте идеограми на един забравен език, езика на йетите.

— Имате предвид отвратителния Снежен човек? Нима наистина съществуват подобни създания? — запита тя с недоверие.

— Да, макар да са останали твърде малко на брой и то изродени: сега са като животни и се разбират с броени думи. Преди три хиляди години обаче те имали свой език и известна степен на култура.

— Този език записан ли е някъде?

— Пази се в паметта на четирима първосвещеници в четири различни манастира. Но само моят син Дил Бахадур и аз, знаем пълния шифър. Беше записан и върху един пергамент, но китайците го откраднаха при нахлуването си в Тибет.

— Следователно притежателят на пергамента може да разчита пророчествата... — каза тя.

— Пергаментът е написан на санскритски, но ако се намокри с мляко от як, се появява речник в друг цвят, където всяка идеограма е преведена в съчетанията от четирите звука, които я представляват. Разбирате ли, Джудит?

— Напълно! — Текс Армадильо нахълта с победоносно изражение и пистолет в ръка. — Всеки си има Ахилесова пета. Ваше Величество. Видяхте ли как в крайна сметка получихме шифъра? Да си призная, вече малко ме притеснявахте: помислих, че ще отнесете тайната си в гроба, но моята шефка се оказа много по-хитра от вас — добави той.

— Какво означава това? — отрони монархът, смутен.

— Нима не се усъмнихте в нея нито за миг, човече! Не се ли запитахте поне веднъж как и защо Джудит Кински влезе в живота ви точно сега? Не мога да си обясня как така не проверихте миналото на специалистката по лалета, преди да я въведете в двореца си. Колко сте наивен! Погледнете я. Жената, за която имахте намерение да умрете, е моята работодателка — Специалиста. Тя е мозъкът на цялата операция — обяви американецът.

— Вярно ли е това, което казва този човек, Джудит? — попита краля без да вярва на ушите си.

— Как според вас откраднахме Златния дракон? Тя ни осигури възможност да влезем в Свещеното пространство, като постави камера във вашия медальон. А за да успее, трябваше да спечели доверието ви — каза Текс Армадильо.

— Възползвали сте се от чувствата ми... — прошепна монархът, блед като мъртвец, вперил поглед в Джудит Кински, ала тя не издържа и извърна очи.

— Само не ми казвайте, че дори сте се влюбили в нея! Голям майтап! — възкликна американецът и се изсмя.

— Достатъчно, Армадильо! — пресече го Джудит.

— Тя беше убедена, че няма да успеем да изтръгнем тайната от вас със сила, затова измисли заплахата, че ще подложим и нея на мъчения. Голяма професионалистка е, имаше намерението дори да я изпълни, само и само да ви уплаши и да ви принуди да признаете — обясни Текс Армадильо.

— Стига, Армадильо, още не сме свършили работата. Не е нужно да посягате на краля, вече можем да тръгваме — заповяда му Джудит

Кински.

— Не бързайте толкова, госпожо началник. Сега е мой ред. Да не си въобразявате, че ще ви дам статуята? Защо да ви я давам? Тя струва повече от теглото си в злато и смятам да се договоря направо с клиента.

— Полудяхте ли, Армадильо? — излая жената, но не успя да продължи, защото американецът я прекъсна, насочвайки пистолета към лицето ѝ.

— Давайте касетофона или ще ви пръсна мозъка мадам — заплаши я Текс.

За миг неизменно зорките зеници на Джудит Кински се спряха върху чантата ѝ, оставена на пода. Беше само трепване на миглите, но това даде ключа на Армадильо. Без да изпуска пистолета, той се наведе, вдигна чантата и изтърси съдържанието ѝ на земята. Отвътре се изсипаха различни женски принадлежности, пистолет; няколко снимки и електронни уреди, каквито кралят не беше виждал в живота си. Изпаднаха и няколко миниатюрни касети. Американецът ги изрита надалеч, защото не го интересуваха. Той търсеше само онази, която беше още в касетофона.

— Къде е касетофонът? — кресна той побеснял.

Текс притисна с едната си ръка пистолета към гърдите на Джудит Кински, а с другата я претърси от глава до пети. Накрая ѝ заповяда да свали колана и ботушите си, но отново не откри нищо. Изведнъж впери поглед в широката кокалена гривна, украсяваща ръката ѝ.

— Свалете я! — нареди ѝ той с тон, който изключваше всякакво възражение.

Жената смъкна с неохота накита и му го подаде. Американецът отстъпи няколко крачки назад, за да го огледа на светлината, и веднага нададе победоносен вик: миниатюрният касетофон, скрит в гривната, би доставил удоволствие и на най-придирчивия шпионин. В технологично отношение Специалиста вървеше в челните редици.

— Ще съжалявате за това, Армадильо, помнете ми думата. Никой не може да си играе с мен — процеди Джудит, с изкривено от ярост лице.

— Нито вие, нито това сантиментално старче ще бъдете живи, за да си отмъщавате! Омръзна ми да изпълнявам заповеди. Минахте в историята, шефке. Статуята, шифърът и хеликоптерът са в ръцете ми,

какво друго ми трябва? Колекционера ще бъде много доволен — отвърна той.

Миг преди Текс Армадильо да натисне спусъка, кралят блъсна силно Джудит Кински и я прикри с тялото си. Предназначеният за нея куршум го прониза право в гърдите. Вторият изстрел вдигна искри от каменната стена, защото Надя Сантос се спусна като стрела, скочи с всичка сила върху американеца и го просна на пода.

Армадильо се изправи с пъргавината, която му даваха дългогодишните тренировки в бойни изкуства, отстрани Надя с едно кроше и се хвърли напред като пантера към изхвърчалия малко по-нататък пистолет. Джудит Кински също тичаше натам, но Текс се оказа по-бърз и я изпревари.

Тенсинг нахлу заедно с Йетите в другия край на манастира, където чакаха повечето от сините разбойници, а Александър и Дил Бахадур тръгнаха да търсят краля, водени от образите, които Надя им бе изпратила мислено. Дил Бахадур бе идвал тук и преди, но не помнеше точното разпределение на сградата, освен това му беше трудно да се ориентира сред купищата отломки и други препятствия, пръснати навсякъде. Той вървеше напред, с готов за стрелба лък, а Александър го следваше, въоръжен само с дървената тояга на принца.

Младежите се опитаха да заобиколят бандитите, но изведнъж се натъкнаха на двама от тях, които, като ги видяха, се вцепениха за миг от изненада. Краткото колебание даде време на Дил Бахадур да пониже със стрелата си крака на един от противниците си. Неговите принципи не му позволяваха да стреля така, че да убива, но в случая се налагаше да обездвижи врага. Мъжът изкрещя и се строполи на земята, но неговият другар вече бе измъкнал два ножа и те полетяха към принца.

Всичко се разви така светкавично, че Александър не разбра какво точно бе станало. Ако беше той, никога нямаше да може да избегне кинжалите, но Дил Бахадур се завъртя бавно и леко, като при танц, и стоманените остриета изсвистяха покрай него, без да го наранят. Врагът му не успя да извади друг нож, защото втора стрела, прониза с невероятна точност гърдите му на няколко сантиметра от сърцето, под ключицата, без да засегне друг жизнен орган.

Александър използва момента, за да халоса здраво първия разбойник, който лежеше на земята е окървавен крак, но вече посягаше

към следващия от безбройните си ножове. Младежът действаше без да мисли, тласкан от отчаянието и необходимостта, но звукът, който се разнесе — като при счупване на орех, — когато дебелият прът се стовари върху черепа на злодея, го накара да дойде на себе си и да осъзнае колко дивашки е постъпил. Започна да му се повдига, обля го студена пот, устата му се изпълни със слюнка и той помисли, че ще повърне, но Бахадур вече тичаше напред и Алекс трябваше да възмогне слабостта си и да го последва.

Принцът не се боеше от оръжията на бандитите, защото вярваше, че е защитен от вълшебния си амулет — вкамененото драконово изпращане, подарък от Тенсинг, което неизменно висеше на врата му. Много по-късно, когато Александър разказваше случилото се на баба си Кейт, тя отсъди, че не то бе спасило Дил Бахадур от ножовете, а тренировките му по Тао шу, които му бяха помогнали да ги избегне.

— Няма значение, важното е, че подейства — отвърна внукът.

Дил Бахадур и Александър нахлуха в залата, където се намираще краля точно, когато Текс Армадильо грабваше пистолета, изпреварвайки с хилядна от секундата Джудит Кински. Преди американецът да сложи пръст на спусъка, принцът пусна третата си стрела и прониза ръката му под лакътя. Страшен вик се изтръгна от гърдите на Армадильо, ала той не изтърва оръжието. Пистолетът увисна между пръстите му, но, изглежда, не му достигнаха сили, за да се прицели и да стреля.

— Не мърдай! — изкрещя Александър, почти в истерия, без да мисли как ще му попречи, тъй като тоягата му беше безсилна срещу куршумите на американеца.

Текс Армадильо, разбира се, изобщо не го послуша, дръпна Надя със здравата си ръка, вдигна я във въздуха като кукла и закри с нея тялото си. Бороба, която бе последвала Дил Бахадур и Александър, увисна с отчаян писък на крака на стопанката си, но американецът я запрати с ритник надалеч. Полузашеметена от удара, девойката се опитваше вяло да се освободи, но желязната хватка на Армадильо спираше всяко нейно движение.

Принцът преценяваше шансовете си. Той вярваше сляпо в точния си мерник, но опасността мъжът да застреля Надя беше огромна. Безпомощен, Дил Бахадур видя как Текс Армадильо се оттегля към

изхода, повлякъл замаяното момиче по посока на малката площадка, където хеликоптерът чакаше върху тънкия слой сняг.

Джудит Кински използва суматохата, хукна в противоположната посока и изчезна сред руините на манастира.

Докато в единия край на сградата се случваше всичко това, в другия се разиграваше не по-малко бурна сцена. Повечето от сините разбойници се бяха скупчили край импровизираната кухня, наливаха се с алкохол от манерките си, дъвчеха бетел и разискваха полугласно как да преметнат Текс Армадильо. Те, естествено, нямаха представа, че всъщност Джудит Кински командва парада — мислеха я за заложник, както и краля. Американецът им бе платил уговореното в брой, знаеха също, че в Индия ги очакват оръжия и коне, като допълнение към сделката, но след като бяха видели златната статуя, обсипана със скъпоценни камъни, те смятаха, че заслужават много повече. Вероятността да изтърват съкровището, като го оставят в хеликоптера, не им се нравеше, макар да разбираха, че това е единственият начин да го измъкнат от страната.

— Хайде да пленим пилота — предложи главатарят през зъби, поглеждайки крадешком към непалския герой, който отпиваше от чашата си кафе с кондензирано мляко в един ъгъл.

— Кой ще тръгне с него? — попита един от разбойниците.

— Аз — реши главатарят.

— А как да бъдем сигурни, че няма да забегнеш с плячката? — обади се друг от неговите хора.

Възмутен, главатарят посегна към един от кинжалите си, но не успя да довърши движението, защото Тенсинг и йетите нахлуха като торнадо откъм южното крило на Чънтан дзун. Малкият отряд наистина будеше страх. Начело вървеше монахът, въоръжен с два пръта, свързани с някаква верига, открита сред останките на онова, което навремето бе служило за оръжейна зала на прочутите монаси-бойци, населявали укрепената обител. По начина, по който размахваше тоягите и движеше тялото си, всеки би се досетил, че е майстор на бойните изкуства. Следваха го десетимата йети, които и при нормални обстоятелства имаха потресаващ вид, а сега приличаха на чудовища, избягали от най-лошия кошмар. На пръв поглед изглеждаха двойно

повече и вдигаха врява като за цяла орда. Нарамили боздугани и камъни, с кожените щитове и ужасяващите шлемове с окървавени рога у тях нямаше нищо човешко. Крецяха и скачаха като обезумели орангутани, щастливи, че им се отдава възможност да удрят наляво и надясно с криваците, а и — защо не — и тях да ги удрят, защото това също беше част от забавлението. Тенсинг им нареди да нападат, примирен с факта, че няма да успее да ги озапти. Преди да нахлуе в манастира, той бе отправил кратка молитва към небето битката да завърши без жертви, защото щяха да тежат на неговата съвест. Йетите не бяха отговорни за действията си, пламнеше ли веднъж тяхната агресивност, те загубваха и малкото разум, който притежаваха.

Суеверните сини разбойници решиха, че ги застига проклятието на Златния дракон и че армия от демони идва да отмъсти за извършеното светотатство. Те бяха в състояние да се опълчат на най-свирепия враг, но мисълта да се изправят пред пъклени изчадия им изправи косите. Побягнаха като лопатари, следвани по петите от йетите, пред смаяния поглед на пилота, който се залепи за стената, за да ги пропусне да минат, все още с чашата в ръце, чудейки какво става. Уж бе дошъл да вземе някакви си учени, а вместо това се бе озовал сред шайка диваци, боядисани в синьо, извънземни маймуни и монах-великан, въоръжен като в китайските филми за кунгфу.

След като бандитите и йетите изчезнаха с трясък, ламата и пилотът изведнъж се оказаха сами.

— Намасте — поздрави летецът, когато гласът му се възвърна, защото нищо друго не му дойде на ум.

— Тачу качи — отвърна на своя език Тенсинг с кратък поклон, като на светско събитие.

— Какво става тук по дяволите? — попита авиаторът.

— Може би ще е малко трудно за обяснение. Тези с рогатите шлемове, йетите, са мои приятели. Другите откраднаха Златния дракон и отвлякоха краля — уведоми го Тенсинг.

— Имате предвид легендарния Златен дракон? Значи това са качили на моя хеликоптер! — извика героят от Непал и хукна към площадката за приземяване.

Тенсинг го последва. Положението му се струваше леко смехотворно, защото все още не знаеше, че кралят е ранен. През една дупка в стената той видя как йетите гонят надолу по склона ужасените

мъже на Скорпиона. Направи безуспешен опит да спре с мисъл бойците Грр-импр, но те прекалено много се забавляваха, за да му обърнат внимание. Страховитите им бойни крясъци звучаха вече като възгласи на предчувствено удоволствие, сякаш бяха деца, които си играят. Тенсинг за по ден път се помоли да не застигат никой от разбойница не желаше да прибавя неизличими петна от нови насилствени действия към своята карма.

Доброто настроение на Тенсинг секна още щом излезе манастира и видя картината пред очите си. Някакъв чужденец, в когото разпозна американеца главатар на сините мъже, според онова, което му беше казала Надя, стоеше до хеликоптера. В едната му ръка беше забита стрела, ето обаче не му пречеше да размахва пистолет. С другата държеше Надя практически във въздуха, като я притискаше към тялото си така, че да му служи за щит.

На трийсетина метра по-нататък Дил Бахадур се готвеше отново да го прониже, а Александър стърчеше като парализиран до него, неспособен да предприеме каквото и да било.

— Пусни лъка! Махайте се или ще пръсна мозъка на малката! — заплаши Текс Армадильо и никой не си помисли, че се шегува.

Принцът отпусна оръжието и двамата с Александър отстъпиха към развалините на сградата, докато Текс Армадильо се опитваше да се покатери на хеликоптера заедно с Надя и накрая грубо я хвърли вътре.

— Чакайте! Няма да успеете да се измъкнете оттук без мен! — извика в този миг пилотът и пристъпи напред, но американецът вече бе запалил мотора и витлото завъртя.

Сега беше моментът Тенсинг да приложи свръхестествените си психически способности. Най-висшето изпитание за един тулку се състоеше в това да измени хода на природните стихии. Трябваше да се съсредоточи и да призове вятъра, за да попречи на Армадильо да избяга със свещената реликва на народа му. Но ако хеликоптерът попаднеше във въздушната мелница, Надя също щеше да загине. Съзнанието на ламата бързо прецени възможностите и той отсъди, че не бива да рискува: един човешки живот беше по-ценен от всичкото злато на света.

Дил Бахадур вдигна отново лъка, колкото и безсмислено да беше да напада металната птица със стрели. Александър проумя, че злодеят ще отнесе със себе си Надя и започна да крещи името на приятелката си. Момичето не можеше да го чуе, но тътенът на мотора и вихрушката от перката я бяха извадили от вцепенението ѝ. Беше се стоварила като чувал с картофи върху седалката, когато похитителят я хвърли вътре. Но в момента, в който машината започна да се издига, Надя използва това, че Текс Армадильо е зает с уредите, с които трябваше да борави само с една ръка, защото другата висеше безжизнена, промъкна се към вратата, отвори я и без да мисли и да поглежда надолу скочи в празното пространство.

Александър се спусна към нея, без да се пази от хеликоптера, който се люлееше над главата му. Надя беше паднала от повече от два метра височина и ако снегът не бе смекчил удара, щеше да се пребие.

— Орлице! Добре ли си? — викаше Александър ужасен.

Като го видя да тича към нея, тя му махна с ръка по-скоро удивена от смелостта си, отколкото уплашена. Тътенът на хеликоптера във въздуха заглуши гласовете.

Тенсинг също се приближи, а Дил Бахадур, след като се увери, че Надя е жива, хукна обратно към залата, където бе оставил баща си, пронизан от куршума на Текс Армадильо. Когато монахът се наведе над нея, Надя му извика че кралят е тежко ранен и му направи знак да отиде при него. Ламата веднага се спусна след принца в манастира, докато Александър се мъчеше да настани по-удобно приятелката си, намествайки якето си под главата ѝ, наред вихрушката и снежния прах, вдигнати от хеликоптера. Надя беше доста натъртена от падането, но изкълченото преди рамо стоеше на мястото си.

— Май няма да умра толкова млада — обяви тя и събра сили, за да се надигне. Устата и носът ѝ бяха пълни с кръв от крошето на Армадильо.

— Не мърдай, преди да се е върнал Тенсинг — нареди ѝ Александър, на когото не му беше до шеги.

Както лежеше по гръб на земята, Надя наблюдаваше как хеликоптерът се издига като огромно сребърно насекомо към наситено синьото небе, как минава съвсем близо до стената от скали и се извисява клатейки се през фунията, образувана на това място от хималайските върхове. В продължение на няколко дълги минути

изглеждаше, че се смалява в небесната шир и все повече се отдалечава. Надя отблъсна Александър, който се мъчеше да я задържи легнала върху снега, и с мъка се изправи. Лапна шепа сняг и веднага я изплю цялата порозовяла от кръвта. Лицето ѝ започваше да се подува.

— Гледайте! — извика внезапно пилотът, който не отделяше очи от самолета.

Хеликоптерът се люлееше във въздуха като спряна в полет муха. Героят от Непал знаеше съвсем точно какво става: вихрите бяха обгърнали машината и крилата на витлото опасно се тресяха. Той започна отчаяно да ръкомаха и да крещи указания, които Армадильо, разбира се, не можеше да чуе. Единствената възможност да излезе от въздушната мелница беше да полети във възходяща спирала, следвайки посоката на завихряне. Александър помисли, че е нещо подобно на сърфинга: вълната трябва да се яхне в точно определен момент и да се използва силата ѝ, в противен случа морето те преобръща.

Текс Армадильо имаше много летателни часове зад гърба си — в неговия занаят това беше абсолютно необходимо изискване — и бе управлявал всякакъв вид само лети: едномоторни, мотопланери, хеликоптери и дори един дирижабъл: така прекосяваше граници, без да бъде забелязан, с контрабандни оръжия, наркотици и крадени вещи на борда. Смяташе се за експерт, но никой не го бе подготвил за онова, което последва.

В мига, когато машината се измъкваше от фунията и той закрепця от възторг, както при укротяването на диви жребци в далечното си ранчо в американския Запад, Текс почувства страхотната вибрация, която залюля хеликоптера. Разбра че няма да успее да го овладее и самолетът започна да се върти все по-бързо и по-бързо, като миксер. Оглушителният тътен на мотора и витлото се прибавиха към воя на вятъра. Американецът се опита да разсъждава, призовавайки на помощ стоманените си нерви и натрупания опит, но всичко бе напразно. Хеликоптерът остана в плен на вихрушката и продължи да се върти като пощурял. Внезапен трясък и мощен тласък предупредиха Армадильо, че перката се е счупила. Машината се задържа във въздуха още няколко минути, подкрепяна от силния вятър, който обаче изведнъж смени посоката си. За миг настъпи тишина и у Текс

Армадилъо проблесна беглата надежда, че все още може да маневрира, но веднага след това полетя отвесно надолу.

По-късно Александър се питаше дали американецът бе осъзнал какво става или смъртта го бе застигнала като мълния, без да му даде време да я усети, че идва. От мястото, където се намираше, той не видя къде падна хеликоптерът, но всички чуха мощната експлозия, след която към небето се издигна стълб от гъст черен дим.

Тенсинг завари краля да лежи безжизнен на пода, с глава върху коленете на сина си Дил Бахадур, който го галеше по косата. Принцът не бе виждал баща си, откакто беше шестгодишно дете, когато една нощ го бяха измъкнали от леглото, за да го предадат в ръцете на монаха, но успя да го познае, защото през всичките тези години бе пазил образа му в паметта си.

— Татко, татко... — шепнеше той, безсилен да помогне на човека, чиято кръв изтичаше пред очите му.

— Ваше Величество, това съм аз, Тенсинг — каза ламата, навеждайки се на свой ред над владетеля.

Кралят погледна към тях с премрежени от агонията очи. Когато успя да фокусира погледа си, той видя снажен младеж, който невероятно много приличаше покойната му съпруга. Кимна му да се доближи още.

— Слушай, сине, трябва да ти кажа нещо... — прошепна той.

Тенсинг се отдръпна настрана, за да ги остави миг насаме.

— Иди незабавно в залата на Златния дракон в двореца — нареди с мъка монархът.

— Статуята беше открадната, татко — отвърна принцът.

— Въпреки това иди.

— Как да отида без вас?

От незапомнени времена кралете винаги бяха придружавали своите наследници при първото им посещение при Златния дракон, за да им покажат как да избягват смъртоносните предпазни капани в Свещеното пространство. Беше нещо като ритуал за посвещение и бележеше края на едно царуване и началото на друго.

— Ще се наложи да се справиш сам — нареди краля и затвори очи.

Тенсинг се приближи до своя ученик и постави ръка върху рамото му.

— Може би е редно да послушаш баща си, Дил Бахадур — каза ламата.

В същия миг в залата влязоха Александър, хванал Надя под ръка, защото коленете ѝ се подгъваха, и героят от Непал, който още не можеше да се съвземе от загубата на хеликоптера си и от купищата изненади при тази мисия. Момичето и летецът останаха на благоразумно разстояние, защото се страхуваха да не смутят покъртителната среща между краля и неговия син, а Александър се наведе към изсипалата на пода чанта на Джудит Кински и заразглежда съдържанието ѝ.

— Трябва да отидеш в залата на Златния дракон, сине — повтори кралят.

— Може ли моят почитаем учител Тенсинг да ме придружи? Подготовката ми е само теоретична. Не познавам двореца, нито капаните. Зад Последната порта ме дебне смъртта — каза принцът.

— Излишно е да идвам с теб, защото и аз не познавам пътя, Дил Бахадур. Сега моето място е до краля — отвърна тъжно ламата.

— Ще успеете ли да спасите баща ми, почитаеми учителю? — проплака Дил Бахадур.

— Ще направя всичко възможно.

Александър се приближи и подаде на принца малък прибор, който Дил Бахадур нямаше представа за какво се използва.

— Това е GPS. Той ще ти помогне да намериш пътя в Свещеното пространство — каза младежът.

— Какво е? — попита объркан принцът.

— Да го наречем електронна карта, която ще те насочва вътре в двореца. Така ще стигнеш до залата на Златния дракон по същия начин, по който са стигнали Текс Армадильо и шайката му, за да откраднат статуята — обясни му неговият приятел.

— Но как е станало? — зачуди се Дил Бахадур.

— Предполагам, че някой е заснел обиколката — добави Александър.

— Изключено, само баща ми има достъп до тази част от двореца. Никой друг не може да отваря Последната порта, нито да избегне капаните.

— Армадильо е успял и най-вероятно е използвал този уред. Двата с Джудит Кински са съучастници. Може би баща ти ѝ е показал пътя... — настоя Александър.

— Медальонът! Армадильо каза нещо за скрита камера в медальона на краля! — възкликна Надя, която бе присъствала на сцената между Специалиста и Текс Армадильо, преди нейните приятели да нахлуят в залата.

Надя се извини за това, което щеше да направи, и много внимателно започна да опипва поваленото тяло на монарха, докато откри кралския медальон, който се бе плъзнал между врата и горната му дреха. Тя помоли принца да ѝ помогне да го свалят, но той се поколеба — този жест имаше съдбовно значение, защото медальонът олицетворяваше кралската власт, а той никога не би дръзнал да я отнеме от баща си. Но настоятелният тон на Надя го принуди да действа.

Александър вдигна украшението към светлината и бързо го огледа. Веднага забеляза миниатюрната камера, скрита между коралите. Показа я на Дил Бахадур и на останалите.

— Сигурно Джудит Кински я е поставила тук. Това устройство с размера на грахово зърно е заснело движенията на краля в Свещеното пространство. Така Текс Армадильо и сините воители са успели да го последват, защото всички негови стъпки са записани от GPS-а.

— Защо тази жена е направила подобно нещо? — запита принцът ужасен, тъй като в ума му не се побираха понятия като предателство или алчност.

— Заради статуята, предполагам, тя е много ценна — отвърна Александър.

— Чухте ли експлозията? Хеликоптерът се разби статуята беше унищожена — каза пилотът.

— Може би така е по-добре... — въздъхна кралят, да отваря очи.

— Позволявам си най-скромно да предложа двамата млади чужденци да придружат принца в двореца. Александър-Ягуар и Надя-Орлица имат чисти сърца, както и принц Дил Бахадур, и може би ще успеят да улеснят мисията на принца, Ваше Величество. Младият Александър умее да бораи с този модерен уред, а момичето може да вижда и да слуша със сърцето си — предложи Тенсинг.

— Само кралят и неговият наследник имат право да влизат там — прошепна монархът.

— С цялото си уважение ще си позволя да възразя на Негово Величество. Може би има моменти, когато се налага традицията да бъде нарушена... — настоя ламата.

Продължителна тишина последва думите на Тенсинг. Силите на ранения сякаш бяха напълно изчерпани, но изведнъж гласът му прозвуча отново.

— Добре, нека отидат и тримата — съгласи се най-сетне владетелят.

— Навярно няма да е съвсем безполезно да хвърля един поглед върху раната ви, Ваше Величество.

— За какво, Тенсинг? Вече имаме друг крал, моето време изтече.

— Много е възможно да нямаме друг крал, преди принцът да е доказал, че е достоен да бъде такъв — отвърна ламата, повдигайки ранения с мощните си ръце.

Героят от Непал откри спалния чувал, който Текс Армадильо бе захвърлил в един ъгъл, постла го и Тенсинг положи краля върху него. Разтвори окървавената дреха на простреляния и започна да почиства гърдите, за да го прегледа. Куршумът бе пронизал целия гръден кош и на гърба зееше огромна дупка. По вида и мястото на раната и по цвета на кръвта Тенсинг разбра, че белите дробове са увредени: нямаше да успее, в случай като този лечителските му способности и мисловната му мощ малко можеха да помогнат. Умиращият също го знаеше, но имаше нужда от още малко време, за да довърши приготовленията си. Ламата спря кръвоизлива, превърза здраво торса и нареди на пилота да донесе гореща вода от импровизираната кухня, за да приготви лечебен чай. Час по-късно монархът бе възвърнал съзнанието и ясната си мисъл, макар да беше крайно отпаднал.

— Сине, ти трябва да бъдеш по-добър крал от мен — обърна се той към Дил Бахадур и му направи знак да окачи кралския медальон на гърдите си.

— Това е невъзможно, татко.

— Чуй ме, защото няма много време. Ето моите указания. Първо: омъжи се скоро за жена силна като теб. Тя ще бъде майка на нашия

народ, а ти — бащата. Второ: пази природата и традициите на кралството ни, посрещай с недоверие онова, което идва отвън. Трето: не наказвай Джудит Кински, европейката. Не желая тя да прекара остатъка от живота си зад решетките. Извършила е много страшни грехове, но не е наша работа да чистим петната от кармата ѝ. При следващо прераждане тя сама ще трябва да се върне и да научи онова, което не е усвоила в този свой живот.

Чак тогава се сетиха за виновницата за цялата трагедия. Предположиха, че едва ли е стигнала много далеч, защото не познаваше околността, беше без оръжие, провизии и топли дрехи, а очевидно и боса, след като Армадильо я бе заставил да събуе ботушите си. Но Александър си помисли, че след като бе съумяла да отмъкне дракона по този впечатляващ начин, щеше да успее избяга и от самия ад.

— Не се чувствам готов да управлявам, татко — проплака принцът, свел глава.

— Нямах избор, сине. Ти си добре обучен, храбър и имаш чисто сърце. Поискай съвет от Златния дракон.

— Но той беше унищожен!

— Приближи се. Трябва да ти кажа една тайна.

Останалите отстъпиха няколко крачки назад, за да ги оставят насаме, а Дил Бахадур сложи ухо върху устните на краля. Принцът внимателно изслуша най-добре пазената тайна на кралството, тайната, която от осемнайсет века само коронованите монарси знаеха.

— Може би е време да се сбогуваш, Дил Бахадур — обади се Тенсинг.

— Не мога ли да остана при татко докато...

— Не, синко, трябва да тръгнеш още сега... — прошепна владетелят.

Дил Бахадур целуна баща си по челото и се отдръпна. Тенсинг притисна своя ученик в здравите си обятия. Разделяха се задълго, може би завинаги: на принца му предстоеше да преодолее изпитанието на своето посвещаване, при което можеше и да загине, а ламата на свой ред следваше да изпълни обещанието, дадено на Гър-импр, и да иде да я замества в продължение на шест години в Долината на Снежния човек. За пръв път в живота си Тенсинг се почувства сломен от чувствата: той обичаше това момче като роден син, повече дори от

самия себе си, и раздялата с него му причиняваше пареща болка. Ламата се опита да запази разстояние и да успокои сърдечните си терзания. Огледа процеса в съзнанието си, задиша дълбоко, отбеляза си на ум този изблик на обич, както и факта, че все още го чака дълъг път, докато постигне пълното освобождаване от земните неща, включително и от чувствата. Той знаеше, че на духовно ниво раздялата не съществува. Припомни си как сам бе втълпявал на принца, че всяко същество е част от едно-единствено цяло и че всичко е взаимно свързано. Двамата с Дил Бахадур щяха да останат свързани навеки и в това, и при следващите си прераждания. Защо тогава изпитваше такава мъка?

— Ще съумея ли да стигна до Свещеното пространство, почитаеми учителю? — попита момчето, прекъсвайки размишленията му.

— Спомни си, че трябва да бъдеш като хималайския тигър: слушай гласа на интуицията и на инстинкта. Вярвай в добродетелите на своето сърце — отвърна монахът.

Принцът, Надя и Александър се отправиха обратно към столицата. Те вече познаваха пътя и бяха подготвени за препятствията. Тръгнаха направо през Долината на Снежния човек, така че не се срещнаха с отряда войници на генерал Мияр Кунлун, който по същото време се изкачваше към върха, заедно с Кейт Колд и Пема.

Сините мъже, обаче, не успяха да се измъкнат. Те бяха хукнали надолу по склона толкова бързо, колкото неравният терен им позволяваше, за да се спасят от ужасяващите демони, които ги преследваха. Йетите не можаха да ги настигнат, защото не посмяха да излязат извън обичайните си предели. В генетичната памет на тези полузверове бе запечатан един основен закон: да стоят настрана. Те извънредно рядко напускаха скритата си долина и то само, за да търсят храна по най-непристъпните върхове, далеч от хората. Това спаси Сектата на Скорпиона: инстинктът за самосъхранение на йети беше по-силен от желанието им да пипнат враговете ся и в един момент те просто спряха. Направиха го мимо себе си, защото да се откажат от такава славна битка, каквато едва ли щяха да имат през следващите години си беше огромна жертва. Те дълго стояха и виха от яд,

размениха по някой и друг боздуган помежду си за утеха и после поеха увесили нос обратно към родното място.

Воините на Скорпиона не знаеха защо дяволите с окървавени шлемове се отказаха от преследването, но благодариха за това на богинята Кали. Бяха толкова уплашени, че дори не им мина през ума да се върнат и да откънат статуята, както бяха замислили. Продължиха надолу по единствената възможна пътека и естествено попаднаха право в ръцете на войската на Забраненото кралство.

— Това са те, сините мъже! — извика Пема, като ги зърна още отдалеч.

Генерал Мияр Кунлун ги плени без затруднения — нямаше къде да избягат. Бандитите се предадоха без никаква съпротива. Един офицер се нагърби да ги отведе в столицата, заедно с по-голямата част от войниците, докато Пема, Кейт, генералът и неколцина от най-добрите му хора продължиха към Чънтан дзун.

— Как ще постъпите с тези разбойници? — запита Кейт генерала.

— Техният случай навярно ще бъде проучен от първосвещениците, ще бъде обсъден от съдиите и след това кралят ще реши как да бъдат наказани. Така поне се е постъпвало при други подобни обстоятелства, макар че всъщност нямаме голям опит в наказването на престъпници.

— В Съединените щати със сигурност щяха да останат в затвора до края на дните си.

— Нима там ще станат по-мъдри? — попита генералът.

Кейт така се разсмя, че едва не падна от коня.

— Съмнявам се, генерале — отвърна тя, бършейки сълзите си, след като успя да възстанови равновесието си.

Мияр Кунлун не разбра на какво толкова се смее възрастната писателка. Той бе стигнал до заключението, че чужденците са малко особени хора, с необясними маниери, но че е по-добре да не губи сили в опити да ги изучава, достатъчно беше да ги приема.

Междувременно беше започнало да се стъмва и се наложи да спрат и да си направят малък лагер на една от скалистите тераси на склона. Нямаха търпение да стигнат до манастира, но разбираха, че е налудничаво да продължат да се изкачват само на светлината на фенерите си.

Кейт беше изтощена. Към усилието от пътуването се прибавяха височината, към която не беше привикнала, и кашлицата, която не ѝ даваше мира. Крепеше я само желязната ѝ воля и надеждата, че горе ще намерят Александър и Надя.

— Може би е излишно да се безпокоите, бабче. Вашият внук и Надя са на сигурно място, с принца и Тенсинг няма да им се случи нищо лошо — успокояваше я Пема.

— Горе, изглежда, е станало нещо доста страшно, за да бягат така тия разбойници — отвърна Кейт.

— Те споменаха нещо за проклятието на Златния дракон и че ги преследвали някакви дяволи. Мислите ли, че в тези планини има демони, бабче? — попита момичето.

— Не вярвам в подобни дивотии, дете — отвърна Кейт, примирена, че всички в тази страна я наричаха „бабче“.

Нощта се проточи безкрайно, но никой не можа много да спи. Войниците приготвиха скромна закуска от солен чай с лой, ориз и сухи зеленчуци с вид и цвят на подметка. После продължиха похода. Кейт не изоставаше, въпреки своите шейсет и пет години и съсипаните си от тютюневия дим дробове. Генерал Мияр Кунлун не продумваше, нито я поглеждаше, от страх да не срещне проникателните ѝ сини очи, но във воинското му сърце започваше да се заражда неудържимо възхищение. Отначало я ненавиждаше и всячески се стремеше да се отърве от нея, но след няколко дни престана да я смята за невъзможна старица и започна да изпитва уважение към нея.

Останалата част от изкачването не донесе нови изненади. Когато най-сетне се добраха до укрепения манастир, помислиха, че няма никого. Над древните руини тегнеше абсолютна тишина. Внимателно, с оръжие в ръка, генералът и войниците тръгнаха напред, следвани отблизо от двете жени. Така прекосиха една по една обширните зали, докато стигнаха до последната, на чийто праг им се изпречи монах-великан, стиснал в ръка две свързани с верига тояги. Със сложна танцова стъпка той вдигна оръжието си и преди групата да успее да реагира, уви веригата около врата на генерала. Войниците замръзнаха, напълно объркани, а шефът им риташе във въздуха, между внушителните ръчища на монаха.

— Почитаеми учителю Тенсинг! — извика Пема, щастлива, че го вижда.

— Пема? — попита той.

— Аз съм, почитаеми учителю! — отвърна тя и добави сочейки военния: — Може би трябва да пуснете почитаемия генерал Мияр Кунлун...

Тенсинг го постави внимателно на пода, свали веригата от врата му и се поклони в знак на уважение, събрал ръце на височината на челото си.

— Тампо качи, почитаеми генерале — поздрави го то.

— Тампо качи. Къде е кралят? — отговори генералът като опъваше мундира си и се стремеше да потисне възмущението си.

Тенсинг се отдръпна и новодошлите влязоха в обширното помещение. Половината таван бе паднал преди години, а останалата част едва се крепеше, на една от външните стени зееше огромна дупка и оттам навлизаше бледата дневна светлина. Облакът, забулил върха на планината, създаваше сумрачна атмосфера, в която всичко изглеждаше размито, като картини от някакъв сън. Между развалините се веяха остатъци от изпокъсан стенен килим, а на пода стоеше изящна статуя на облегнатия Буда, останала по чудо невредима, сякаш изненадана в пълния си покой.

Тялото на краля бе положено върху импровизирана маса, а край него горяха половин дузина лоени свещи. Полъх от студения като кристал въздух люлееше пламъка на свещите в златистата мъгла. Пилотът герой от Непал, който бдеше край трупа, не помръдна при влизането на военните.

На Кейт Колд ѝ се стори, че присъства на заснемането на филм. Сцената беше нереална: зала в развалини, обгърната от лека като памук мъглявина, отломки от столетни статуи и натрошени колони по земята, преспи от сняг и слана по неравния под. Героите бяха не по-малко неестествени от обстановката: монахът великан, с тяло на монголски воин и лице на светец, на чието рамо се люлееше маймунката Бороба, строгият генерал Мияр Кунлун, неколцина войници и пилотът, всичките в униформа, сякаш попаднали тук по погрешка, и накрая кралят, който дори в смъртта си налагаше своето ведро и достойно присъствие.

— Къде са Александър и Надя? — попита писателката с последни сили.

19

ПРИНЦЪТ

Александър вървеше пръв, водейки се по видеото и GPS-а, защото принцът така и не разбра как действат, а време за уроци нямаше. Алекс не беше много вещ в използването на подобни уреди, да не говорим, че този тук беше най-съвременен модел, разпространен само в американската армия, но имаше представа от модерните технологии и с лекота се справи и сега.

Дил Бахадур бе прекарал двайсет години от живота си в подготовка за мига, когато щеше да прекоси лабиринта от врати в подземие на двореца, ще прекрачи прага на Последната порта и ще преодолее едно по едно препятствията, с които бе осеяно Свещеното пространство. Беше наизустил указанията, но разчиташе че, ако паметта му изневереше, баща му ще му помогне, докато успее да се оправи сам. А ето че сега се налагаше да се изправи пред изпитанието чрез съветите на своя учител Тенсинг и с новите си приятели Надя и Александър. Отначало гледаше с недоверие на малкия екран в ръката на Александър, но си даде сметка, че той наистина ги води към правилната врата. Нито веднъж не сбъркаха посоката, нито отвориха погрешен вход и така се озоваха пред залата със златните лампи. Този път пред Последната порта нямаше охрана. Раненият от сините разбойници лостови, както и трупът на неговия другар, бяха отнесени, ала не бяха заменени от друг патрул, а кръвта по пода беше измита до последната капка.

— Не е истина! — извикаха Надя и Александър в един глас при вида на великолепната врата.

— Сега следва да завъртим скъпоценните ясписи. Ако сгрешим, системата ще засече и няма да ни позволи да влезем — предупреди ги принцът.

— Само трябва да погледнем какво точно е направил кралят. Всичко е записано на видеото — каза Александър.

Пускаха записа два пъти, за да бъдат напълно сигурни, след което Дил Бахадур завъртя четирите ясписа, издялани във формата на лотос. Не се случи нищо. Затаили дъх, тримата чакаха и брояха секундите. Изведнъж двете крила на вратата се раздвижиха бавно.

Озоваха се в кръглата стая с девет еднакви врати и Александър застана върху нарисуваното на пода око, както бе направил Текс Армадильо няколко дни преди това, разпери ръце и се завъртя на четирийсет и пет градуса. Дясната му длан посочи вратата, която трябваше да отворят.

Разнесе се хор от стенания, който ги накара да настръхнат, лъхна ги миризма на гроб и разлагаща се плът. Не се виждаше нищо, навсякъде цареше непрогледен мрак.

— Аз ще вървя пръв: нали се предполага, че моето животно-тотем, ягуарът, вижда и на тъмно — самопредложи се Александър и прекрачи прага, следван от своите приятели.

— Виждаш ли нещо? — попита го Надя.

— Нищо — призна си Александър.

— Тогава е по-добре човек да има по-скромно животно от ягуара за тотем. Като хлебарката, например — засмя се нервно Надя.

— Може би няма да е зле да използваме фенерчето ти... — обади се принцът.

Александър се почувства като глупак: беше забравил напълно, че фенерчето и швейцарското ножче са в джоба на якето му. Светнаха и видяха, че се намират в някакъв коридор. Тръгнаха колебливо напред към вратата в дъното. Отвориха я с безкрайна предпазливост. Тук вонята беше още по-нетърпима, но някакво бледо сияние им позволяваше да виждат. Оказаха се заобиколени от човешки скелети, които висяха от тавана и се полюшваха от течението, потраквайки зловещо с кости, а под краката им се гърчеше гнуснаво кълбо от живи змии, Александър извика и понечи да отстъпи, но Дил Бахадур го задържа за ръката.

— Това са много стари кости, поставени тук преди много векове, за да обезкуражават натрапниците — рече той.

— А змиите?

— Щом хората на Скорпиона са минали, Ягуар, значи и ние ще успеем — насърчи го Надя.

— Пема твърдеше, че тия престъпници имали имунитет към отровата на насекоми и влечуги — припомни й Александър.

— Може би тези змии не са отровни. Както ме е учил моят почитаем учител Тенсинг, главите на опасните змии са по-триъгълни. Да вървим — разпореди се принцът.

— Змиите не се виждат на видеото — отбеляза Надя.

— Кралят е носел камерата в медальона си, така че е заснемал онова, което е било пред него, но не и под краката му — обясни Александър.

— Следователно трябва да бъдем много внимателни с всичко, което се намира по-надолу и по-нагоре от гърдите на краля — заключи тя.

Престолонаследникът и неговите приятели разблъскаха с ръце скелетите и газейки змиите продължиха към следващата врата, която водеше към сумрачна и пуста стая.

— Стой! — спря го Александър. — Тук баща ти е задвижил нещо на прага.

— Сещам се: шишарка от дърворезба — каза Дил Бахадур опипвайки стената.

Той откри търсения лост и го натисна. Шишарката потъна, но в същия миг чуха ужасяващо дрънчене и гора от копия падна пред очите им от тавана, вдигайки облак от прах. Те изчакаха и последното копие да се забие в пода.

— Как не е сега Бороба с нас! Тя щеше да провери пътя... Добре, аз ще тръгна напред, понеже съм по-слаба и по-лека — реши Надя.

— Струва ми се, че тази клопка не е толкова проста, колкото изглежда — предупреди ги Дил Бахадур.

Носейки се като птица, Надя мина между първите метални пръчки. Но само след няколко метра докосна с лакът една от тях и под краката ѝ тутакси зейна кладенец. Тя инстинктивно се вкопчи в най-близките копия и практически увисна над празното пространство. Ръцете ѝ се пързалиха по метала, докато тя риташе и търсеше опора. В това време Александър я бе настигнал, без да гледа къде стъпва, в желанието си по-скоро да ѝ се притече на помощ. Той я прихвана с едната си ръка през кръста, притегли я към себе си и притисна я здраво. Цялата зала сякаш се залюля, като при земетресение, и от тавана се изсипаха още няколко копия, слава богу далече до тях. Две-

три минути приятелите стояха неподвижни, вкопчени един в друг, в очакване. После безкрайно бавно започнаха да се отпускат.

— Не пипай нищо — прошепна Надя, опасявайки се, че дори дъхът ѝ, може да предизвика трагедия.

Двамата се добраха до отсрещния край и дадоха знак на Дил Бахадур да премине, ала той вече бе тръгнал, защото не се страхуваше от копия — амулетът му го пазеше.

— Можехме да загинем, забодени като насекоми — обади се Александър, бършейки запотените си очила.

— Но не загинахме, нали? — напомни му Надя, макар да беше не по-малко уплашена от своя приятел.

— Ако си поемете дълбоко дъх три пъти и оставите въздухът да стигне до корема и после го изпуснете бавно, ще ви подежда успокояващо... — посъветва ги принцът.

— Нямаме време за йога. Да вървим — прекъсна го Александър.

Видеосистемата им показва откъде да излязат и щом отвориха вратата, копията се вдигнаха едновременно и стаята отново изглеждаше празна. Последваха две помещения, всяко с по няколко входа, но без капани. Тримата се поотпуснаха и задишаха нормално, но продължиха да си отварят очите на четири.

Изведнъж се озоваха в тъмно като в рог пространство.

— На видеото не се вижда нищо, екранът е черен — каза Александър.

— Какво ли има тук? — обади се Надя. Принцът взе фенерчето и освети пода, където видяха кичесто дърво, отрупано с плодове и птици, нарисувано така майсторски в средата на стаята, че изглеждаше като посадено в земята. Беше толкова красиво и безобидно на вид, че мамеше да бъде доближено и докоснато.

— Не мърдайте! Това е Дървото на живота. Разказвали са ми колко е опасно да стъпиш върху него — извика Дил Бахадур, забравяйки за миг добрите маниери.

Принцът извади малката купичка, в която приготвяше храната си и както винаги носеше в гънките на туниката си, и я хвърли на пода. Дървото на живота бе рисувано върху тънка коприна, опъната върху дълбок кладенец. Още една крачка и щяха да полетят в бездната. Те не знаеха, че тук, на същото това място, бе загинал един от съучастниците

на Текс Армадильо. Разбойник лежеше на дъното и в този миг плъховете доизгложгва костите му.

— Как ще минем? — попита Надя.

— Може би е по-добре да изчакате тук — постанови принцът.

Много предпазливо Дил Бахадур започна да опитва с крак, докато откри тесен перваз покрай стената, който не се забелязваше, защото беше боядисан в черно и се сливаше с цвета на пода. Залепил гръб за стената, принцът пристъпи напред. Плъзваше десния си крак с няколко сантиметра, запазваше равновесие и след това преместваше и левия. Така стигна до другия край.

Александър си даде сметка, че това щеше да бъде едно от най-трудните изпитания за Надя, заради страха ѝ от височината.

— Сега е моментът да призовеш духа на орела. Дай ми ръка, затвори очи и съсредоточи цялото си внимание в краката — каза ѝ той.

— Май е по-добре да изчакам тук — поколеба се момичето.

— Не. Ще преминем заедно — заяви нейният приятел.

Нямаха представа колко е дълбока ямата, но не смятаха да проверяват. Бандитът от шайката на Текс Армадильо, който бе паднал долу, се бе плъзнал, без никой да успее да го задържи. В един миг бе полетял във въздуха, сякаш увиснал на короната на Дървото на живота с разперени крака и ръце, омотан в черните си дрехи, като огромен прилеп. Илюзията бе траяла по-кратко от едно премигване с очи. С вик на неописуем ужас, човекът бе потънал в черната паст на кладенеца. Другарите му бяха чули удара на тялото му на дъното, а после се бе възцарила страшна тишина. За щастие Надя не знаеше нищо за това. Тя се вкопчи в ръката на Александър и стъпка по стъпка двамата стигнаха до отсрещната страна.

Когато отвориха следващата врата, приятелите се оказаха заобиколени от огледала. Огледала имаше и по стените, и по тавана, и по пода, и образите им се умножаваха до безкрай. На всичко отгоре стаята беше наклонена, като опряна на ръба си кофа. Не можеха да вървят изправени, наложи се да пълзят, подкрепяйки се един друг, изгубили напълно ориентация. Вратите не се виждаха, защото също бяха огледални. След няколко секунди вече им се повдигаше, усещаха, че главите им ще се пръснат, че губят разсъдък.

— Не гледайте настрани, забийте поглед в този, който върви отпред. Вървете плътно след мен, без да изоставате. Виждам посоката

на екрана — нареди Александър.

— Не знам как ще открием изхода — каза Надя, напълно объркана.

— Ако отворим погрешната врата, вероятно ще се задейства поредната предохранителна мярка и ще останем затворени тук завинаги — предупреди ги принцът с обичайното си спокойствие.

— Нали затова разполагаме с най-съвременната технология — успокои го Александър, макар че той самият едва удържаше нервите си.

Всички врати бяха еднакви, но чрез GPS-а Александър разбра накъде да поемат. Кралят бе спирал на няколко места, преди да отвори верния изход. Алекс върна назад записа, за да проследи всички подробности и забеляза, че образът на краля, отразен в огледалото, е разкривен.

— Едно от огледалата е криво. Там е вратата — заключи той.

Когато Дил Бахадур се видя дебел и късокрак в едно от огледалата, той го натисна, то поддаде и тримата излязоха. Попаднаха в тесен и дълъг коридор, който се виеше около себе си, като спирала. Беше различен от останалите помещения в двореца, от които привидно нямаше излаз, но приятелите не се съмняваха, че ще открият такъв най-накрая, защото така показваше видеото. Нямаше къде да се изгубят, просто трябваше да продължават напред. Въздухът беше разреден и около тях се носеше фин прах, който изглеждаше златист на светлината на окачените на тавана малки светилници. От записа ставаше ясно, че кралят е преминал оттук бързо и без колебание, но това не означаваше, че мястото е безопасно: можеха да се натъкнат на незаписани от видеото капани.

Тримата навлязоха в коридора и се заоглеждаха — нямаха представа откъде ще се появи заплахата, знаеха само, че не бива да се разсейват нито за секунда. Едва направили няколко крачки, те усетиха, че стъпват върху нещо меко. Сякаш вървяха по опънато платнище, което се огъваше от тежестта на телата им.

Дил Бахадур закри устата и носа си с туниката и отчаяно замахна на приятелите си да го следват, без да спират: току-що бе разбрал, че под краката им всъщност има система от мехове. Прахът, който бяха забелязали на влизане, бликваше от дупките на пода при всяка тяхна стъпка. След няколко секунди въздухът така се сгъсти, че и на трийсет

сантиметра не се виждаше нищо. Обзе ги неудържимо желание да кашлят, но те го потискаха доколкото можеха, за да не поглъщат цели шепи прах. Единственото решение бе да се опитат да стигнат до изхода възможно най-бързо. Хукнаха напред, стремейки се да сдържат дъха си, макар че при този дълъг коридор това изглеждаше невъзможно. Страхуваха се да не е някаква смъртоносна отрова, но решиха, че след като кралят е минавал често оттук, едва ли е така.

Надя беше добра плувкия, защото бе отрасла край Амазонка, където животът протича на реката, и можеше да издържа повече от минута под вода. Това ѝ помогна да сдържи дъха си по-добре от нейните приятели, но въпреки това се наложи да си поема на няколко пъти въздух. Даде си сметка, че Александър и Дил Бахадур са се нагълтали много повече със странния прах от нея. С няколко скока тя стигна до края на коридора, отвори единствената налична врата и дръпна двете момчета към прага.

Без да мислят за опасностите, които следващата стая навярно криеше, тримата приятели излетяха от коридора и изпадаха един върху друг полузадушени, поемайки дъх с пълни гърди и опитвайки се да изтупат полепналия по дрехите им прах. На видеото не се появи нищо заплашително: кралят бе преминал през това помещение също така уверено, както и през коридора. Надя, която беше в по-добро състояние от момчетата, им даде знак да не мърдат, докато тя огледа мястото.

Залата беше ярко осветена и въздухът изглеждаше нормален. Имаше няколко врати, но екранът сочеше недвусмислено коя от тях да отворят. Девойката направи няколко крачки, но усети, че трудно фокусира погледа си: пред очите ѝ играеха хиляди точки, черти и геометрични фигури в крещящи цветове. Протегна ръце и се опита да запази равновесие. Върна се назад и установи, че Александър и Дил Бахадур също се олюляват.

— Чувствам се ужасно — изхриптя Александър и се отпусна на пода.

— Отвори очи, Ягуар! — разтърси го Надя. — Този прах действа като отварата, която ни дадоха индианците в Амазония. Помниш ли как ни налетяха видения?

— Халюциногенно вещество? Мислиш, че сме дрогирани?

— Какво е халюциногенно вещество? — попита принцът: той се държеше на крак само благодарение на самоконтрола, който винаги упражняваше върху тялото си.

— Да, така мисля. Вероятно всеки от нас ще вижда нещо различно. Не това, което е в действителност — обясни Надя, подкрепяйки приятелите си, за да им помогне да продължат, без да подозира, че след няколко секунди и тя ще да попадне под адското въздействие на наркотика.

Въпреки предупреждението на момичето, никой от тях не предполагаше каква ужасната сила крие златистият прах. Първият симптом бе, че потъват в някакъв психеделичен лабиринт от цветове и бляскави фигури, които се движеха с шеметна скорост. С огромно усилие успяваха да държат очите си отворени и да продължат с препъване напред, като непрекъснато се питаха как ли е преодолявал кралят този опиат. Усещаха, че напускат света и действителността, сякаш умират, и не можеха да сдържат мъчителните си стенания. Междувременно бяха стигнали до следващата зала, която се оказа много по-обширна от предишните. Като видяха какво има там, те изкрещяха от ужас, макар че част от разсъдъка им повтаряше, че образите са само плод на въображението.

Бяха попаднали в ада, чудовища и демони налитаха към тях, като глутница диви зверове. Навсякъде наоколо се мяркаха разкъсани тела, изтезания, кръв и смърт. Не чуваха нищо друго, освен ужасяващ хор от степания и гробовни гласове, които ги викаха по име, като изгладнели призраци.

Александър ясно видя майка си в ноктите на могъща и застрашителна черна граблива птица. Протегна ръце да я откопчи, но в същия мит това изчадие на смъртта разкъса главата на Лайза Колд. Дълбоко от гърдите на Алекс се изтръгна вик.

Надя се видя да се олюлява, едва пазейки равновесие, върху тясна греда на последния етаж на един от небостъргачите в Ню Йорк, които бе посетила с Кейт. В краката ѝ, на стотици метра по-надолу, всичко изглеждаше залято с горяща лава. Смъртоносен световъртеж завладя съзнанието ѝ, заличавайки способността ѝ да разсъждава, докато гредата се накланяше все повече и повече. В ушите ѝ прозвуча фаталният изкусителен зов на бездната.

Дил Бахадур, от своя страна, почувства, че духът му излита, прекосява небето като мълния и стига до руините на укрепения манастир точно в мига, когато баща му издъхваше в ръцете на Тенсинг. Веднага след това орда от кръвожадни същества се нахвърли пред очите му върху беззащитното Кралство на Златния дракон. И той стоеше помежду им гол и уязвим, свършено сам.

Виденията им бяха различни, но всичките до едно ужасяващи, защото въплъщаваха онова, от което те най-много се бояха, най-страшните им спомени, кошмари и слабости. Беше нещо като лично пътешествие до забранените пространства на собственото им съзнание. Но това пътешествие при тях премина много по-леко, отколкото при Текс Армадильо и войните на Скорпиона, тъй като тримата младежи имаха добри души и на плещите им не тежаха поредица от най-долни престъпления.

Пръв дойде на себе си принцът — ненапразно се бе упражнявал дълги години как да владее разума и тялото си. С огромна мъка той се изтръгна от пагубните образи, които го нападаха, и направи няколко крачки из стаята.

— Всичко, което виждаме е илюзия — обади се той, хвана приятелите си за ръка и насила ги повлече към изхода.

Александър не успяваше да фокусира погледа си върху указанията на екрана, но прояви достатъчно разум, за да забележи, че на видеото не се вижда нищо друго, освен празна стая, следователно Дил Бахадур беше прав и сатанинските сцени бяха просто плод на собственото му въображение. Подкрепяйки се един друг, тримата седнаха да починат за миг, докато се успокоят и потиснат ужасяващите наркотични видения, макар че не успяха да ги прогонят напълно. Вдъхвайки си взаимно кураж, те отново се изправиха на крака. Кралят се бе насочил към вярната врата, наглед без да изпита нищо от онова, което ги моряха в момента. Решиха, че по всяка вероятност той се бе научил да не вдишва от опияняващия прах или разполагаше с някаква противоотрова. Във всеки случай на записа монархът не изглеждаше засегнат от психологическите терзания, които ги измъчваха сега.

В последната, най-просторната от всички, стая от охранителния лабиринт пред Златния дракон, демоните и зашеметяващите сцени

изведнъж изчезнаха и бяха заменени от приказен пейзаж. Неразположението от наркотика отстъпи място на необяснима еуфория. Тримата се почувстваха леки, силни, непобедими. Под топлата светлина на стотици лоени светилници пред погледа им се появи градина, забулена от нежна розова омара, която струеше от пода и се издигаше до короните на дърветата. Хор от ангелски гласове галеше слуха им и всичко наоколо ухаеше силно на диви цветя и тропически плодове. Таванът бе изчезнал и над тях просветна небето като при залез-слънце, в което се рееха птици в ярко оперение. Те разтъркаха очи с недоверие.

— Това също е нереално. Сигурно сме още дрогирани — прошепна Надя.

— Всички ли виждаме едно и също? Аз виждам парк — добави Александър.

— Аз също — обади се Надя.

— И аз. Ако и тримата виждаме едно и също, не става дума за видения. Това е клопка, може би най-опасната от всички. Предлагам да не докосваме нищо и да преминем бързо... — предупреди ги Дил Бахадур.

— Значи не сънуваме? Това прилича на Райската градина — продължи Александър, все още леко замаян от златистия прах в предишната зала.

— Каква градина? — запита Дил Бахадур.

— Райската, в Библията пише за нея. Там Създателят е заселил първата двойка човешки същества. Мисля че във всички религии има подобна градина. Раят — място на вечна красота и щастие — обясни Александър.

Същевременно му хрумна, че може би виждат виртуални картини или кинопрожекция, но веднага отхвърли тази мисъл: подобна съвременна технология тук беше изключена — дворецът бе строен преди много векове.

През омарата, сред която пърхаха нежни пеперуди, към тях пристъпиха три човешки фигури: две изключително красиви девойки и един юноша с развети от лекия бриз копринени коси, облечени в ефирна бродирана коприна, с големи криле със златисти пера. Те се носеха с невероятна лекота, протягаха към тях ръце и ги викаха. Изкушението да се присъединят към прозрачните създания и да

полетят на воля с тях, носени от мощните им криле, бе почти неустоймо. Александър пристъпи крачка напред, хипнотизиран от една от девойките, а Надя се усмихна на непознатия момък, но Дил Бахадур прояви достатъчно здрав разум и задържа приятелите си за ръцете.

— Не ги докосвайте, те носят смърт. Това е градината на изкушенията — предупреди ги той.

Но Надя и Александър, в пълно умопомрачение, се теглеха и се опитваха да се откопчат от принца.

— Те не са истински, нарисувани са на стените, а може би са статуи. Не им обръщайте внимание — повтаряше им той.

— Но те се движат и ни викат... — прошепна Александър заслепен.

— Това е измама, оптическа илюзия. Вижте там! — извика Дил Бахадур и ги застави да погледнат към един ъгъл на градината.

На земята, върху леха от нарисувани цветя, лежеше безжизнен един от сините разбойници. Дил Бахадур насила завлече приятелите си до него. Наведе се, обърна тялото и те видяха каква ужаса смърт бе застигнала този човек.

Воините на Скорпиона бяха навлезли във вълшебната градина като в сън, опиянени от златистия прах, който ги караше да приемат за истинско всичко пред очите си. Те бяха първични, животът им минаваше на гърба на коня, спяха на твърдата земя, насилието, страданието и нищетата бяха тяхно ежедневие. Не знаеха що е красота и нежност, не разбираха от музика, цветя и ухания, от пеперуди, като в градината пред тях. Техни кумири бяха змиите, скорпионите и кръвожадните божества от индийския пантеон. Страхуваха се от демоните и от ада, но не бяха чували за рая, нито за ангелски създания, подобни на тези от последния капан в Свещеното пространство. За тях грубиянското приятелство помежду им бе най-сходно с близостта и любовта. Текс Армадильо ги бе заставил с пистолет в ръка да не спират в омагьосаната градина, но един от тях все пак се бе поддал на изкушението.

Разбойникът протегнал ръка и докоснал една от красивите крилати девици. Усетил че е студена като мрамор, ала тъканта не била гладка като мрамора, а грапава като шкурка или скълцано стъкло. Той отдръпнал пръсти изненадан и видял драскотина на дланта си. В същия миг кожата му започнала да се напуква и цепи и плътта му

бързо се стопила като от огън до костта. Писъците му привлекли вниманието на останалите, но никой не бил в състояние да му помогне: смъртоносната отрова вече била проникнала в кръвоносните съдове и разяждала светкавично ръката му като киселина. Нещастникът издъхнал за по-малко от минута.

Сега Александър, Надя и Дил Бахадур стояха пред мъртвото тяло, което отравата бе изсушила като мумия за тези няколко дни. Трупът се бе смалил и пред тях лежеше скелет с черна, залепнала по костите кожа, с натрапчивата миризма на гъби и плесен.

— Както ви казах, може би е по-добре да не докосвате нищо... — повтори принцът, но предупреждението му вече беше излишно: гледката бе извадила Надя и Александър от унеса.

Тримата приятели най-сетне се озоваха в залата на Златния дракон. Макар да не я бе виждал никога, Дил Бахадур я позна на мига по описанията на монасите от четирите манастира, където бе усвоил шифъра. Ето ги стените, покрити с тънки листове позлата, гравирани с релефни сцени от живота на Сиддхартха Гаутама, полилеите от масивно злато със свещи от пчелен восък, изящните лоени лампи със златни филигранни абажури, златните кадилници за благовонни смоли и тамян. Злато, злато навред. Същото злато, което бе събудило алчността на Текс Армадильо и сините мъже, не оказваше никакво влияние върху Дил Бахадур. Александър и Надя, на които жълтият метал им се струваше по-скоро грозен.

— Ще бъде ли неуместно, ако те помолим да ни кажеш какво търсим тук — предложи Александър на принца, без да успее да избегне иронията в гласа си.

— А самият аз не знам може би — отвърна Дил Бахадур.

— Защо баща ти настоя да дойдеш? — поиска да узнае Надя.

— За да се допитам до Златния дракон навярно.

— Но него вече го няма! Крадците са оставили само тоя черен камък с парченце кварц — явно постаментът, върху който е стояла статуята — възкликна Александър.

— Това е Златният дракон — уведоми ги принцът.

— Кое?

— Каменната основа. Те са отнесли една много красива статуя, но предсказанията всъщност са дело на камъка. Това е тайната на владетелите, която дори монасите от манастирите не знаят. Това е тайната, която ми довери баща ми и която вие никога не ще можете да повторите.

— Как се задейства?

— Първо трябва да задам въпроса на езика на йетите, тогава кварцът в камъка започва да вибрира и издава звук, който после аз трябва да изтълкувам.

— Занасяш ли ме? — попита Александър.

Дил Бахадур не го разбра. Той нямаше ни най-малко намерение да носи никого където и да било.

— Да видим как става. Какво смяташ да го попиташ? — обади се винаги практичната Надя.

— Може би най-важното е да узнаем каква е моята карма, за да изпълня съдбата си, без отклонения — реши Дил Бахадур.

— Значи предизвикахме смъртта, за да дойдем тук и да попитаме за твоята карма? — сопна му се Александър.

— Това мога и аз да ти го кажа: ти си добър принц и ще бъдеш добър крал — добави Надя.

Дил Бахадур помоли приятелите си да седнат в дъното на залата и да мълчат, след което се приближи до платформата, на която преди се бяха опирали лапите на приказната статуя. Запали кадилниците е тамян и свещите, сетне седна с кръстосани нозе и остана така известно време, което на Надя и Александър им се стори безкрайно дълго. Престолонаследникът потъна в безмълвна медитация, за да потисне тревогата и да освободи съзнанието си от всяка мисъл, желание, страх и любопитство. Разтвори се отвътре като лотос, както му бе показвал неговият учител, за да приеме енергия от вселената.

Първите тонове прозвучаха по-скоро като шепот, но скоро песнопението на принца се превърна в мощен рев, който извираше от земните недра, гърлен звук, какъвто Надя и Александър никога не бяха чували. Трудно им беше да повярват, че слушат човешки глас, по-скоро им се струваше, че огромен тъпан тътне наред необятна пещера. Дрезгавите ноти бликаха една след друга, извисяваха се, после слизаха надолу, добиваха ритъм, обем и бързина, сетне утихваха, за да забучат отново, като морските вълни. Всеки тон се блъскаше в златните стени

и отзвучаваше усилен многократно. Изумени, Надя и Александър усещаха вибрацията в корема си, сякаш те сами я създаваха. Скоро доловиха, че към песента на принца се е прибавил втори, много различен глас: това бе отговорът на малкия къс жълтеникав кварц, инкрустиран в черния камък. Дил Бахадур замълча, за да чуе посланието, което продължаваше да се носи във въздуха като ехо на огромни бронзови камбани, звънтящи в унисон. Беше напълно съсредоточен, нито един мускул по тялото му не трепваше, а умът му запаметяваше нотите четири по четири и едновременно ги превеждаше на идеограмите на отмрелия език на йетите, който бе изучавал в продължение на дванайсет години.

Песнопението на Дил Бахадур трая повече от час, но на Надя и Александър им се стори, че са били само няколко минути, защото невероятната музика ги бе издигнала до по-висша степен на съзнанието. Те разбираха, че в тази зала в продължение на осемнайсет века бяха влизали само кралете на Забраненото кралство и че преди тях никой не бе присъствал на изявата на оракула. Онемели, с широко отворени от изненадата очи, двамата младежи следяха вълнообразните звуци на камъка; те не разбираха какво точно прави Дил Бахадур, но бяха убедени, че е нещо чудодейно, е дълбок духовен смисъл.

Най-сетне в Свещеното пространство се възцари тишина. Парчето кварц, което по време на песнопението сякаш пламтеше озарено отвътре, стана матово, както в началото. Изтощен, принцът остана в същата поза още доста дълго, но приятелите му не посмяха да го прекъснат.

— Татко се е поминал — каза накрая Дил Бахадур и се изправи.

— Това ли ти каза камъкът? — попита Александър.

— Да. Баща ми е изчакал да стигна дотук и тогава се е предал на смъртта.

— Как е разбрал, че си пристигнал?

— Съобщил му го е моят учител Тенсинг — отвърна тъжно младият принц.

— Какво още каза камъкът? — запита Надя.

— Моята карма е да бъда предпоследният крал на Кралството на Златния дракон. Ще имам син, който ще бъде последният владетел. След него светът и това кралство ще се променят и вече нищо няма да е същото. За да царувам справедливо и мъдро, ще разчитам на

помощта на баща си, който ще ме напътства насън. Ще разполагам и с подкрепата на Пема, за която ще се ожения, на Тенсинг и на Златния дракон.

— Тоест на този камък, защото статуята стана на прах — отбеляза Александър.

— Може би лошо съм разбрал, но ми се струва че отново ще имаме такава — отвърна принцът и даде знак, че е време да се връщат.

Тимоти Брус и Жоел Гонсалес, фотографите от „Интернешънъл джеографик“, бяха изпълнили дословно нарежданията на Кейт Колд. Известно време те обикаляха из най-непристъпните кътчета на кралството, водени от нисък шерпа, който мъкнеше на гръб тежкия им багаж и палатките, без да губи добродушната си усмивка и да променя ритмичната си крачка. За разлика от него чужденците едва дишаха от усилието да го следват и от височината, която ги задушаваше. Фотографите не бяха чули за премеждията на своите другари и с въодушевление се впуснаха да разказват преживяванията си с редки орхидеи и мечета панда, но Кейт Колд не прояви ни най-малък интерес. Писателката ги зашемети с новината, че нейният внук и Надя са спомогнали за разбиването на престъпна организация, за спасяването на няколко похитени момичета, за задържането на една секта от безчовечни разбойници и за възкачването на принц Дил Бахадур на престола, и всичко това с помощта на тълпа Снежни човеци и един тайнствен монах с невероятни умствени способности. Тимоти Брус и Жоел Гонсалес млъкнаха и не продумаха повече до качването си в самолета, който щеше да ги върне в родината им.

— Във всеки случай няма да пътувам повече с Александър и Надя, защото опасностите им налитат като мухи на мед. Вече съм прекалено стара, за да бера такъв страх — обяви писателката, която още не се бе съвзела от преживяното.

Александър и Надя се спогледаха съучастнически — и двамата бяха решили на всяка цена да я придружат при следващия ѝ репортаж. Не искаха да пропуснат шанса за ново приключение с Кейт Колд.

Децата не бяха споделили с писателката подробности за Свещеното пространство, нито за начина, по който действаше чудотворният къс кварц, защото бяха обещали да пазят тайната. Казаха

й само, че на онова място Дил Бахадур, както всички владетели на Забраненото кралство, добива възможност да предсказва бъдещето.

— В древна Гърция, в Делфи, имало храм, където хората се стичали, за да чуят пророчествата на една гадателка, която изпадала в транс — заразказва им Кейт. — Тя говорела винаги загадъчно, но хората намирали смисъл. Сега се знае, че на това място от земята бликал газ, вероятно етер. Замайна от изпаренията, жрицата започвала да изрича ключови думи, а наивните ѝ слушатели сами си представяли останалото.

— Не става дума за същото. Това, което видяхме не се обяснява с никакъв газ — отвърна внукът ѝ.

Възрастната писателка сухо се разсмя.

— Разменихме си ролите, Кейт: преди аз бях скептикът, който не вярваше на нищо без доказателства, а ти ми повтаряше, че светът е много тайнствено място и че не за всичко има разумно обяснение — усмихна се Александър.

Баба му не успя да отговори, защото смехът ѝ премина в кашлица, която за малко не я задуши. Внукът ѝ взе да я тупа по гърба по-енергично, отколкото бе необходимо, докато Надя търсеше чаша вода.

— Жалко, че Тенсинг замина за Долината на Снежния човек, иначе щеше да излекува кашлицата ти с вълшебните си игли и молитви. Боя се, че ще трябва да спреш пушенето, бабо — каза Александър.

— Не ми викай бабо!

Вечерта, преди да отпътуват обратно за Съединените щати, членовете на експедицията на „Интернешънъл джеографик“ се събраха в двореца с хиляда стаи заедно с кралското семейство и генерал Кунлун след погребението на краля. Тялото му бе изгорено, а пепелта — разпределена в четири старинни съда от алабастр, които най-добрите войници отнесоха на кон в четирите посоки на кралството, за да бъде разпръсната на вятъра. Нито народът, нито неговото семейство, които толкова много го обичаха, плакаха за смъртта му: тук смятаха, че сълзите принуждават духа да остане на този свят, за да утешава живите. Редното беше да се показва радост, та духът да тръгне доволен

да изпълнява друг цикъл от колелото на прераждането, развивайки се във всеки живот, докато най-сетне достигнеше просветлението и небето, или Нирвана.

— Може би татко ще ни направи честта да се превъплъти в нашия първороден син — каза Дил Бахадур.

Чашата чай в ръцете в ръцете на Пема трепна, издавайки смущението ѝ. Девојката беше от глава до пети в коприна и брокат, с кожени ботуши и златни накити на ръцете и ушите, но гологлава, защото се гордееше, че е пожертвала красивата си коса за една, според нея, справедлива кауза. Нейният пример помогна на останалите четири остригани момичета да преодолеят комплекса си. Дългата петдесетметрова плитка, която бяха изплели от косите си, бе поставена като дар пред Великия Буда в двореца, където хората се стичаха да я гледат. Толкова много се беше говорило за тази случка и толкова пъти бяха показвали героините по телевизията, че се стигна до истерична реакция и стотици момичета си обръснаха главите за подражание, докато Дил Бахадур не се появи лично на екрана и не заяви, че кралството не се нуждае от подобни крайни прояви на патриотизъм. Александър спомена, че в Съединените щати е модерно да ходиш с бръсната глава, да си правиш татуировки, да си пробиваш ноздрите, ушите и пъпа, да се кичиш с метални украшения, но никой не му повярва.

Всички седяха в кръг върху възглавници на пода, пиеха чай — уханныя сладък индийски чай — и се опитваха да преглътнат ужасната шоколадова торта, която дворцовите готвачки-монахини бяха опитали да направят в чест на чуждестранните гости. Чеуан, кралският леопард, се бе проснал до Надя с отпуснати уши. След смъртта на неговия господар, красивото животно ходеше унило. Няколко дни отказваше да яде, докато Надя успя да го убеди на котешкия език, че сега има друга отговорност: да брани Дил Бахадур.

— Когато се сбогуваше с нас, за да отиде да изпълни мисията си в Долината на Снежния човек, моят почитаем учител Тенсинг ми даде нещо за теб — обърна се Дил Бахадур към Александър.

— За мен?

— Не точно за теб, а за твоята почитаема майка — отвърна новият крал и му връчи малка дървена кутия.

— Какво е това?

— Изпразненост от дракон.

— Моля? — извикаха Александър, Надя и Кейт в един глас.

— То се слави като много мощен цяр. Ако го разтвориш в малко оризов спирт и дадеш на почитаемата си майка да пие от него, болестта ѝ навярно ще отстъпи — каза Дил Бахадур.

— Как ще дам на мама да яде от това! — възкликна младежът възмутен.

— Може би не е нужно да ѝ казваш какво е. Освен това то е вкаменено. Не е същото като прясно изпразненост, струва ми се... Във всеки случай свойствата му са вълшебни, Александър. Едно парченце от него ме спаси от кинжалите на сините мъже — припомни му Дил Бахадур, сочейки камъка, окачен на кожена каишка на гърдите му.

Кейт не успя да се сдържи, побели очи и на устните ѝ се появи бегла подигравателна усмивка, но Александър благодари трогнат на своя приятел за подаръка и го сложи в джоба на ризата си.

— Златният дракон се е стопил при експлозията на хеликоптера. Това е огромна загуба, защото нашият народ вярва, че статуята пази границите и поддържа благоденствието на нацията — каза генерал Кунлун.

— Може би не статуята, а мъдростта и благоразумието на вашите управници са опазили страната — обади се Кейт, побутвайки скрито своето парче шоколадова торта към леопарда, който само го подуши, сбърчи отвратно муцуна и отново се отпусна до Надя.

— Как ще убедим народа да вярва на младия крал Дил Бахадур като не разполага със свещения дракон? — запита генералът.

— С цялото ми уважение, почитаеми господин генерал, много е възможно народът ви скоро се сдобие с нова статуя — каза писателката, която най-сетне се бе научила да говори според правилата за учтивост в тази страна.

— Дали почитаемото бабче би желало да обясни какво има предвид? — намеси се Дил Бахадур.

— Един мой приятел навярно ще бъде в състояние да реши проблема — отговори Кейт и взе да обяснява плана си.

След няколко часа борба с примитивната телефонна компания на Забраненото кралство, писателката успя да се свърже лично с Исак Розенблат в Ню Йорк, за да го попита дали може да изработи подобен дракон въз основа на четири полароидни снимки, няколко малко

мъгляви видеоизображения и подробното описание, което разбойниците на Скорпиона бяха дали, с надеждата местните власти да проявят милост към тях.

— Искаш от мен изработя златна статуя? — попита крещейки от другия край на планетата добрият Исак Розенблат.

— Да, горе-долу с размерите на куче, Исак. Освен това, върху него трябва да се инкрустират няколко скъпоценни камъка, включително диаманти, сапфири, изумруди и, на всяка цена, чифт еднакви рубини-звезди за очи.

— За Бога, момиче, кой ще плати за всичко това?

— Един Колекционер, чийто офис се намира много близо до твоя, Исак — отвърна Кейт Колд, примряла от смях.

Писателката беше много горда с идеята си. Беше поръчала да ѝ изпратят от Съединените щати специален касетофон, какъвто не се продаваше по магазините, но който все пак ѝ бе доставен, благодарение на познанството ѝ с един агент на ЦРУ с когото се бе сприятелила по време на един репортаж в Босна. С този апарат тя бе прослуша миниатюрните касети от чантата на Джудит Кински. Те съдържаха необходимата информация относно самоличността на клиента, на име Колекционера. Кейт смяташе да го притисне. Щеше да го остави на мира само при условие, че възстанови унищожената статуя — това бе най-малкото, което можеше да стори, за да поправи нанесените щети. Колекционера бе взел предпазни мерки срещу подслушване на телефонните му разговори, но не подозираше, че всеки един от агентите, изпратени от Специалиста за сключване на сделката, бе записал преговорите. Тези ленти бяха застраховката на Джудит Кински: щеше да прибегне до тях, ако положението станеше напечено, и затова ги носеше непрекъснато у себе си, докато не изгуби чантата си в схватката с Текс Армадильо. Кейт Колд знаеше, че вторият по богатство човек в света нямаше да позволи историята за сделката му с престъпна организация, която включваше отвлечането на монарха на една мирна държава, да се появи в пресата и ще трябва да отстъпи пред нейните искания.

Планът, изложен от Кейт, изненада много придворните от Забраненото кралство.

— Може би е подходящо почитаемото бабче да се посъветва по въпроса с нашите лами. Идеята е добронамерена, но като че ли

действията, които смятате да предприемете, са малко незаконни... — предложи любезно Дил Бахадур.

— Може да не са много законни, но Колекционера не заслужава по-добро отношение. Оставете всичко в мои ръце, Ваше Величество. В този случай е напълно оправдано да опетня кармата си с малък шантаж. Между другото, ако не е неуместно, мога ли да запитам Ваше Величество как ще постъпите с Джудит Кински? — отговори Кейт.

Чужденката бе открита в безсъзнание и вкочанена от студ от един от отрядите, изпратени от генерал Кунлун да я търсят. Беше бродила няколко дни из планините гладна и без посока, докато краката ѝ замръзнали и вече не можела да се движи. Студът я приспал и бързо ѝ отнел желанието за живот. Джудит Кински се бе предала на съдбата си с нещо подобно на скрито облекчение. След толкова рискове и ненаситност, смъртта изглеждаше като сладостно изкушение. В кратките мигове, в които идваше в съзнание, тя си спомняше не за успехите си в миналото, а за ведрото лице на Дорджи, краля. Защо той бе оставил такава неизличима диря в паметта ѝ? Тя никога не го бе обичала наистина. Беше се престорила на влюбена, за да получи от него шифъра на Златния дракон, нищо повече. Но не можеше да отрече възхищението си към него. Този благонравен човек я бе впечатлил дълбоко. Джудит разсъждаваше, че при други обстоятелства, или ако беше по-различна, със сигурност би се влюбила в него; но случаят безспорно не беше такъв. Ето защо я изненадваше факта, че духът на краля стоеше до нея в ледената пустош, където я дебнеше смъртта. Спокойните и внимателни очи на владетеля бяха последното, което Джудит видя, преди да потъне в мрака.

Патрулът войници я бе открил точно навреме, за да я спаси. Сега лежеше в една болница, където я държаха упоена, след като ѝ бяха ампутирали няколкото замръзнали пръсти на краката и ръцете.

— Преди да умре, баща ми повели да не осъждам Джудит Кински на затвор. Искам да предложа на тази жена възможността да подобри кармата си и да се развие духовно. Ще я изпратя да прекара останалата част от живота си в един будистки манастир на границата с Тибет. Климатът е малко суров и мястото е доста отдалечено от света, но монахините са истински светици. Разбрах, че ставали преди изгрев-слънце, прекарвали деня в медитация и се хранели само с по няколко зърна ориз — каза Дил Бахадур.

— Нима мислите, че там Джудит ще помъдрее? — попита иронично Кейт, хвърляйки съучастнически поглед на генерал Мияр Кунлун.

— Това зависи само от нея, почитаема госпожо бабче — отговори принцът.

— Мога ли да помоля Ваше Величество да ме нарича Кейт, ако обича? Това е моето име — настоя писателката.

— За мен ще бъде чест да ви наричам по име. Може би почитаемата баба Кейт, нейните храбри фотографии, както и моите приятели Надя и Александър ще пожелаят да се върнат в нашето скромно кралство, където Пема и аз винаги ще ги очакваме... — каза младият крал.

— Иска ли питане! — възкликна Александър, но Надя му напомни с лакът добрите маниери и той добави: — Макар че може би не заслужаваме великодушието на Негово Величество и на достойната му за уважение годеница, навярно ще се осмелим да приемем подобна почетна покана.

Всички присъстващи избухнаха в смях — не можаха да се сдържат, — разсмяха се дори монахините, които поднасяха церемониално чая, както и малката Бороба, която радостно подскачаше и хвърляше във въздуха парчета шоколадова торта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.